SAN-ANTONIO

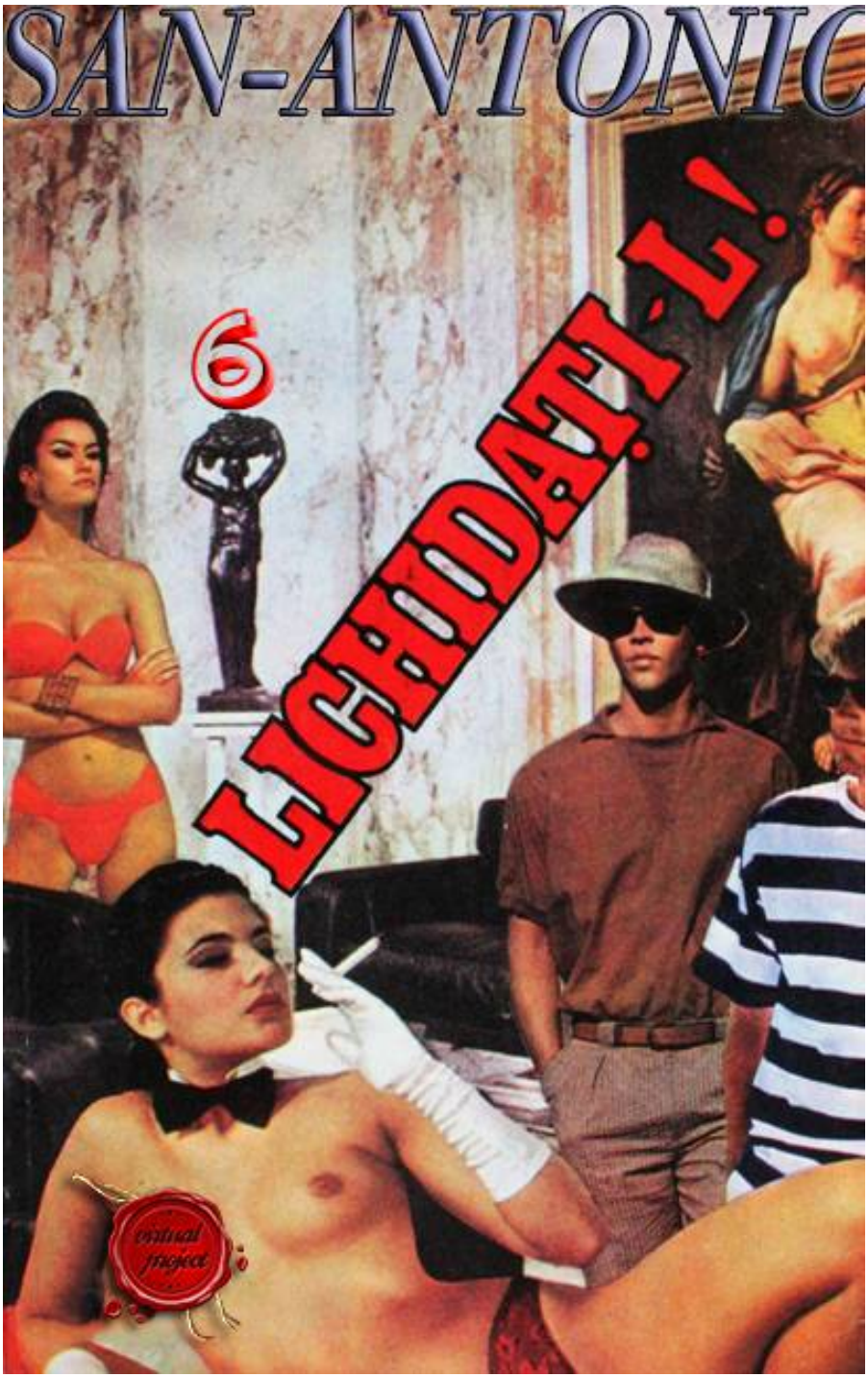

SAN-ANTONIO

LICHIDAȚI-L!

Original: RÉGLEZ-LUI SON COMPTE!

Colecția San-Antonio nr. 06

Traducere de
ȘERBAN VELESCU

virtual-project.eu

Editura Forum
1993

PARTEA ÎNTÂI

SE LASĂ CU CAFT

Capitolul 1

NU MAI E CHIP SĂ DORMI!

Dacă într-o zi bunică-ta te întreabă care-i tipul cel mai șmecher din lume, spune-i fără să șovăi că pe băiatul respectiv îl cheamă San-Antonio. Și poți să pariezi trei lulele contra Domului Invalizilor că ai nimerit-o, fiindcă pot garanta că e chiar așa, dat fiindcă persoana în chestiune sunt eu însumi.

Asta te cam miră, nu-i așa?

Și mai întâi o să-ți spui: de ce își zice San-Antonio?

Ei bine, o să-ți răspund. Când un tip de genul meu își scrie memoriile, după ce a exercitat vreme de cincisprezece ani cea mai primejdioasă dintre toate meseriile, înseamnă că e sătul până peste cap să povestească; prin urmare, nu-și poate oferi luxul să-și reproducă actul de naștere pe pagina de titlu.

Numele meu nu contează. De altfel, nu sunt zece persoane pe lumea asta care să-mi cunoască adevărata identitate.

Iar cei care au încercat să afle prea multe în privința asta, după ce i-am sfătuit să oprească cercetările semănau cu o bucată de pateu de ficat mai curând decât cu Tyrone Power.

V-ați prins?

Bun!

Acum o să vă vorbesc despre mine și o să vă dau amănuntele indispensabile cu privire la modesta mea persoană. Pentru început, trebuie să vă spun că nu sunt sosia lui Apollo și nici nu amintesc de vreun tablou al lui Picasso. Nu-mi mai aduc aminte de numele tipului care spunea că frumusețea nu o mănânci ca pe o salată, dar cred că individul

respectiv n-avea beton armat în loc de creier. Avea grozav de multă dreptate, iar femeile n-o să vă susțină că nu-i așa. Încercați să le prezentați pe o farfurie un filfizon cârlionțat, iar alături un flăcău de teapa mea și o să vedeți dacă n-o să-l aleagă pe San-Antonio în pofida mutrei lui de caftangiu și a manierelor lui brutale.

Cunosc problema temeinic.

Despre femei v-aș putea scrie atât de mult încât nu mi-ar ajunge un rulou de hârtie.

Dar eu nu sunt de la Academia franceză, iar aiurelile psihologice nu sunt punctul meu forte. Vă asigur că la noi în Serviciile secrete nu ne petrecem timpul liber citind romane dulcege. Cine ar vrea să ne ia la sentiment, ar trebui să se scoale cu noaptea-n cap. V-o spun eu, și e mai ușor să încânți o pereche de crocodili cu vorbe dulci de midinetă decât să ne faci să cădem în fund cu povești cu clar de lună.

Cât despre fete, e frumos să ai de-a face cu ele, dar cu cât le dai mai puțină atenție, cu atât e mai bine. Mai ales când practici o meserie în care ai de câștigat mai curând bucăți de plumb decât păhărele sculptate pentru ouăle fierte. La mine lingușeala nu ține. Să știți că dacă acum mă chinui cu stiloul, n-o fac ca să par romantic. Mandolina nu face parte din recuzita casei, și mă simt mai la îndemână cu patul pistolului meu Walter 7,65 cu surdină, decât cu stiloul ăsta căruia îi lasă gura apă ca unui melc care ar vrea să străbată salinele de la Hyères.

În afacerea pe care o să am cinstea și avantajul de a v-o povesti sunt și niște fete foarte bine, *erste klasse* cum n-ați mai văzut în filmele de la Hollywood…

Însă vă jur că m-aș fi lipsit de ele…

Lucrurile au început ca de obicei: dormeam. Nu știu dacă sunteți ca mine, dar eu cred că, în afară de bomba atomică, nu s-a inventat niciodată ceva mai grozav decât patul.

Tocmai visam că șahul Persiei îmi arăta cotețele lui cu găini, sau nu mai știu ce nostimadă, când uite că Félicie mă trezește. Félicie, ca să vă explic totul, e maică-mea. O bătrânică de treabă, nu în genul ruină, dar nici în genul acelei

lady pe care o vedem pe sticlele de Marie Brizard. O mutră de măicuță șic de pe la noi, pricepeți ce vreau să spun?

Are un fel al ei de a mă chema când dorm dus. Tușește ușor și strănută ca un șoarece. Bun! Deschid ochii. S-a luminat de ziuă. Îmi spun imediat că e tocmai la timp și că o să mă pot duce la pescuit pe malul Senei. Pe urmă, materia mea cenușie demarează cu o sută pe oră și pricep că, dacă Félicie m-a trezit, n-a făcut-o ca să-mi spună că lăptăresei i-a fătat pisica.

În meseria asta trebuie să te aștepți la orice. Te întorci din misiune, crezi că poți sta câteva zile la iarbă verde în casa de la Neuilly, și când colo, uite că vine un motociclist cu un plic albastru în mână. Mă uit la mâinile lui Félicie și chiar văd un plic albastru. Mă apucă furia. Ei drăcie, nu mai poți sta douăsprezece ore la rând în cârpe! Félicie coboară privirea de parcă ea ar fi de vină. Ea care trebuia să-mi gătească pentru prânz un pateu loren…

Deschid scrisoarea. Șeful îmi dă ordin s-o șterg imediat la Marsilia ca să mă ocup de o afacere nemaipomenită care poate că ține de resortul nostru mai mult decât de cel al Siguranței. Îi spun lui Félicie să-mi pregătească o valijoară, pun mâna pe telefon și sun la Orly. Un băiat de la aeroport îmi răspunde că avionul de Marsilia pleacă peste o oră, dar că e plin. Atunci îi șoptesc câteva cuvinte magice și-l aud că ia poziție de drepți. Îmi spune că e în regulă și că pot să-mi aduc cele o sută optzeci de livre în avionul lui Dakota.

O oră! Mă îmbrac atât de repede încât Fregoli în comparație cu mine pare un paralitic. Înghit o ceașcă de ceai cu lămâie. O sărut pe Félicie care, ca de obicei, îmi recomandă să am grijă de singurul ei fiu, și mă arunc în mașină.

Când sunt la volanul mașinii mele, puteți fi siguri că un meteorit nu merge mai iute ca mine.

Să mă vedeți cum străbat Parisul!

Pentru început strivesc acceleratorul până când acul vitezometrului se oprește pe o sută douăzeci și nu se mai mișcă de acolo. Traversez orașul cu viteza pompierilor când a luat foc la președintele Republicii; copoii fluieră atât de tare încât zici că ești la un examen de arbitri. Dar vă dați seama că

mă doare-n cot…

Trecând pe la Porte d'Italie sunt cât pe-aci să-l fac afiș pe un muncitor de la întreținerea drumurilor și-l aud țipând ce părere are despre tipii care cred că bulevardul Parisului este pista de la Monthléry. Mă amuz și continuu să apăs pe pedala de accelerație. Alerg atât de repede încât aproape că mă întreb dacă merită să mai iau avionul. Cu viteza asta pot să pariez că ajung la Marsilia înaintea avionului Dakota.

Când ajung la aeroport îmi dau seama că ambele motoare ale păsării mele funcționează din plin și că stewardesa se pregătește să urce pe scara mobilă.

E grozav de bine făcută puștoaica asta.

Urc scara în urma ei.

Era și timpul, v-o spun eu.

Capitolul 2

E VORBA DE CADAVRU

Îndată ce debarc la Marsilia, mă arunc într-un taxi. Șoferul e un fel de mulatru trist care are ochii unui cal operat de vezica biliară. Îi spun să mă ducă urgent la Siguranță și, mai cu seamă, să nu numere marginile trotuarelor de pe drum, fiindcă problema nu mă interesează. Zâmbește lugubru. Harapul trebuie să fi citit în ajun un roman de Pierre Loti sau să fi primit foaia de plată a impozitelor. Totuși conduce ca un prinț rus. Trebuie să-l vedeți depășind tramvaiele pe stânga și trecând pe roșu. În zece minute am ajuns. În entuziasmul meu îi strecor o gratificație de o sută de marafeți. Pare aiurit de generozitatea mea și se întreabă dacă la banii ăștia nu trebuie cumva să-mi și cânte ceva. Mă reped pe scări. În hol un agent mă previne că șeful poliției nu lucrează cu publicul. Atunci îi vâr insigna sub nas și mă salută milităreste. Unul dintre colegii lui ia în primire persoana mea și o trambalează prin niște birouri unde inspectorii mănâncă. După o clipă sunt

introdus în cabinetul marelui patron. Îmi plac amândoi: biroul fiindcă e luminos, iar patronul fiindcă nu pare îngâmfat. E un tip înalt și slab care seamănă cu Anthony Eden. Se ridică, înconjoară biroul și îmi strânge mâna călduros.

— Dumneata ești San-Antonio?

— Totul mă face să cred așa, șefule.

Zâmbește. Ăsta cel puțin e un tip căruia îi place discuția liberă.

— Am auzit multe vorbindu-se despre dumneata, declară el.

Dacă își închipuie că-mi gâdilă modestia se înșală.

— Nu mă mir, îi răspund liniștit.

— Ești un tip ciudat, nu-i așa?

Îmi arătă un fotoliu destul de larg ca să încapă în el două tipe centenare cu descendenții lor cu tot. Mă împrăștii în el imediat. Uf! Nu-i rău să te așezi pe ceva imobil după un galop ca ăsta pe care l-am făcut.

Scot o țigară din buzunar și mi-o ofer fără maniere.

— Dă-i drumul, patroane, te ascult.

Deschide un sertar din care scoate un dosar verde pe care un tip trebuie să-și fi dat sufletul ca să scrie un titlu cu litere ronde. Începe să-l mângâie cu dragoste, de parcă ar fi vorba de o pisicuță.

— O afacere ciudată, murmură el.

Rânjesc.

— Mă exciți…

Dă din cap gânditor și-mi spune cu voce înăbușită:

— E foarte excitant, într-adevăr. Ai citit romane polițiste, comisare?

— Uneori, dar la pagina douăzeci puneam gheara pe vinovat.

— Să sperăm că o să se întâmple tot așa și acum, deși afacerea asta nu ține de ficțiune. Iată un rezumat al poveștii… Ieri, niște muncitori din oraș care reparau o conductă de canalizare subterană au găsit un cadavru în strada Paradis. Subsolul, deosebit de umed acolo, a grăbit descompunerea. Bărbatul, căci de un bărbat e vorba, era gol. N-a rămas mare

lucru din el, după cum o să vezi. Totuși ne putem pronunța foarte exact cu privire la data înhumării lui. Ea a avut loc acum opt luni. Într-adevăr, atunci s-au făcut lucrări la aceeași canalizare. Putem crede, fără teamă că ne înșelăm, că omul a fost îngropat atunci, căci nu ne putem închipui nicio clipă că niște particulari pot să scoată pavajul și să sape un mormânt în mijlocul uneia dintre străzile cele mai circulate din Marsilia.

Sunt de acord cu șeful. Jubilez interior, deoarece găsesc că asasinul e un șmecheraș ciudat. O să fiți de acord cu mine că ideea de a îngropa un cetățean în locul ăla indică limpede că avem de-a face cu un tip tare.

Îmi lasă gura apă, fiindcă îmi plac partidele grele și bănuiesc că pentru a o câștiga pe asta trebuie să fii înțărcat de o bună bucată de vreme…

— Minunat, șefule. Numai că, între noi fie vorba, nu văd ce treabă am eu în aventura asta care-mi pare că ține mai curând de Siguranță, decât de serviciile noastre. Faptul divers nu e treaba noastră.

Directorul dă din cap drăguț. Deschide dosarul și scoate din el un plic pe care-l golește pe birou. Un tub mic de celuloid îi cade sub mână.

— Uite de ce ești aici, mă liniștește el rostogolind minusculul obiect cu vârful degetului.

Îl măsor cu o privire rătăcită fiindcă, sincer să fiu, nu pricep cum justifică tubul ăsta intrarea mea în horă.

— Tipul, urmează interlocutorul meu, nu a putut fi identificat, semnalmentele lui au fost transmise serviciului de dispariții, dar asta nu a dat niciun rezultat. Trebuie să spun și că semnalmentele astea sunt foarte imprecise. (Râde ușor, cinic.) Corpul nu arată niciun semn particular, e al unui bărbat adult de vreo patruzeci de ani, de talie normală. Are o dantură impecabilă, deci nu e nimic de căutat pe la dentiști. Dar… căci în toate afacerile astea, din fericire pentru polițiști, e și un dar, mortul avea tubul ăsta în gură.

Mă aplec pe birou. Văd că obiectul în cauză seamănă cu un tub de mine de creion.

— Știi ce e? mă întreabă marele patron.

Sunt gata să spun nu, când deodată, am ghicit.

— Am găsit! E un tub pentru mesaje prin porumbei călători.

— Exact!

— Deci, credeți că e vorba de o afacere de spionaj?

— Nu cred nimic… E un indiciu.

— Fragil…

Încruntă sprâncenele.

— Fragil, de acord. Totuși, caracteristic. Ești de acord că prezența obiectului ăstuia în gura omului e cel puțin ciudată. De altfel, dispariția nefiind semnalată, am toate motivele să cred că e vorba de o afacere care ține de resortul vostru.

Cam asta e și părerea mea.

Îmi dă dosarul și se ridică să-mi arate că m-a văzut destul.

— Dacă ai nevoie de ajutoare, îmi spune, caută-l pe comisarul Favelli. O să-i dau instrucțiuni. E un băiat foarte bine. Cât despre cadavru, e la morgă. Pe curând!

Îi strâng mâna nervoasă și mă năpustesc spre ieșire. Fiindcă de o bucată de vreme mi-a venit ideea să beau un *pastis.* Și când San-Antonio simte că-i e sete, nu-i în stare nici măcar să câștige o partidă de domino în fața unui nou-născut.

Capitolul 3

JULIA

Iată-mă în stradă. Soarele dogorește. Mă prăbușesc pe o terasă și cer să-mi servească un pastis dublu tot atât de gros ca și conștiința unui portărel. După care mă hotărăsc să-mi găsesc o cameră. Mă îndrept spre un hotel confortabil de pe bulevardul Belzunce. Iau o cameră mare cât hemiciclul Palatului Bourbon, căci nu știu dacă v-am spus, sunt claustrofob, adică în spațiile înguste mă sufoc de parcă aș fi într-un viespar. Arunc o privire spre pat și pricep imediat că

noi doi o să fim prieteni. Cetățeanul ăsta are tot ce trebuie ca să-i placă unui tip care a fost trezit brusc. Simt imediat că o călătorie în țara visurilor mi-e absolut necesară. Eu nu sunt genul ăsta de frumusețe care stă trei luni în ebuliție doar bând cafea. Înainte de a începe să-mi fac meseria, trebuie să fiu ca nou. Și pentru refacerea omului nu s-a inventat nimic mai bun decât somnul.

Îl sun pe chelnerul de pe etaj și-i spun să-mi aducă o sticlă de coniac. Fiindcă, în afară de dublul pastis, de azi dimineață n-am înghițit nimic decât o porție furioasă de kilometri și mi se pare că, în ce privește vitaminele, asta e cam puțin. Bovideul în chestiune îmi aduce o mixtură înrudită cu lacul de unghii și cu o loțiune capilară; îl chem din nou și-i explic pe îndelete că ar trebui să dea fuga la oculistul din colț, pentru că vederea i-a slăbit dacă a crezut că trambalând pe umeri capul pe care-l am, o să-i accept drept coniac sticla cu chestia asta de omorât gândaci. După care, tot pe un ton prietenesc, îl sfătuiesc să-mi aducă un drog mai serios, dacă vrea să nu-l fac să înghită bila ornamentală a balustradei scării. De data asta pricepe imediat diferența dintre gâtlejul meu și o țeastă de pușcă-mitralieră. Îmi aduce o sticlă de coniac veritabil, îl desfac și îmi fac o spălătură bună de stomac. Apoi mă culc. În orice caz, nu e nimic urgent. Mortul n-o să fugă de la morgă, iar dacă acela care l-a făcut să-și înghită actul de naștere n-a avut vreme, în opt luni, să se naturalizeze papuaș sau eschimos, înseamnă că e vorba de un tâmpit minunat și în cazul ăsta trebuie să mă aștepte la cafeneaua învecinată.

Mă cufund în somn cu capul înainte.

•

Mă trezesc la sfârșitul după-amiezii. Mi-e gura amară, de parcă aș fi mâncat o plapumă. Ca să combat indispoziția asta, pun mâna pe sticlă și-i spun două vorbe pe țeava gâtului. În momentul acela înfloresc ca un răzor de gladiole vara. Ideile mi se așază la loc asemeni cailor savanți ai circului Buglione. Mă îmbrac, îmi dau un spray pentru cazul în care aș întâlni vreo damă care a rătăcit drumul și mă hotărăsc să fac o vizită de politețe tipului de la morgă care confundă strada Paradis

cu cimitirul Père Lachaise.

Credeți-mă sau nu, spectacolul n-are nimic grozav. Sărmanul băiat are o mutră, ciudată, dacă pot spune așa, fiindcă acum nu prea mai seamănă cu ceva. Degeaba îl privesc, nu aflu cu privire la identitatea lui mai mult decât dacă aș examina o colecție de cameleoni împăiați. Dar, mai întâi, de ce a murit? Mă gândesc deodată că directorul Siguranței a uitat să-mi spună. Îi pun gardianului șef întrebarea care mă frământă.

— Ia spune, bănuiesc că n-a murit de vreo pneumonie?

Gardianul se amuză.

— Sigur că nu! Profesorul Plassard, care i-a făcut autopsia, a dat asigurări că a fost otrăvit cu acid prusic.

Zic mulțumesc, e-n regulă, și plec. Încotro? Habar n-am. Poate să înfulec ceva. Mă simt aiurea. În afară de micul tub de celuloid nu sunt mai multe indicii în povestea asta decât fire de păr pe capul unui cărăbuș. Ara limpede impresia că, pentru a zări ceva, va trebui să împrumut luneta amicului care-i face pe turiști să admire Marsilia din turla bisericii Notre-Dame de la Garde.

Dar, v-am mai spus-o, nu-s eu omul care să se recunoască învins înainte de a fi luptat.

Ca să-mi alung ideile negre, mă duc să mă gargarisesc într-o cârciumă unde cer barmanului adresa unui restaurant serios. Sunt cel puțin douăzeci și patru de ore de când dinții mei sunt în grevă. Iar Félicie mi-a vorbit întotdeauna despre creier, care rămâne gol ca o sală de conferințe atunci când tubul nostru digestiv este în pană prea multă vreme.

•

În timp ce mănânc îl trimit la toți dracii pe barmanul care mi-a dat adresa restaurantului ăstuia. Chelnerul și-a bătut joc de mine grozav, sau are interese în legătură cu localul ăsta, pentru că dacă acțiunea la care mă dedau în prezent se numește cină, ei bine, atunci sunt Cristofor Columb.

Mi se servește pateul casei, ceva în genul brichetă de lignit, apoi o mâncare de iepure, și înțeleg examinând oasele animalului că sărmanul a mâncat în viața lui mai mulți

șoareci decât iarbă. Dar, ați ghicit, am un stomac de struț, și vă pot mărturisi că într-o zi în Cuba, a trebuit să mă hrănesc cu coji de portocale ca să trăiesc. Cu toate astea, detest să mănânc resturi de la lada de gunoi. Notez adresa tavernei făgăduindu-mi s-o pasez soacră-mi, dacă o să mă căsătoresc într-o bună zi.

Singurul lucru acceptabil în stabilimentul ăsta de trei parale e cafeaua filtru. Îmi atribui două cafele una după alta pe esofag, căci simt că o să am grozav de mare nevoie într-un viitor apropiat. După care, plătesc nota călcându-mi pe inimă.

Până acum n-am hotărât nimic cu privire la ce urmează să fac.

Și dacă m-aș pune pe treabă?

Capitolul 4

CUNOSC CÂNTECUL

Nu-i nevoie să fi studiat la Sorbona ca să-ți dai seama că, în cazul de față singurul lucru inteligent de făcut e să mă duc să cercetez în zona străzii Paradis. Orice ar zice unii, locul crimei e întotdeauna capital într-o anchetă, chiar dacă, contrar legendei, asasinul nu se întoarce aici cu merinde și cu un ceaslov de cinci sute de pagini, să-l aștepte pe caraliu să vină să-i pună cătușele.

Iată-mă, deci, pe Canebière. Mă las pentru o clipă purtat de mulțime. Apoi o iau la stânga. Merg pe străzi înguste care miros a pește, a paciuli și a parfum de la Prisunic. Găsesc, în sfârșit, vestita stradă Paradis pe care crescătorii de porumbei fac tranzacții ieftine. N-am mult de hoinărit ca să găsesc mormântul domnului de la morgă. O lanternă roșie luminează o pancartă pe care e scris „Atenție, șantier!”

Te cred că trebuie să fii atent la șantierul ăsta! Administrația domeniului public are simțul umorului. Știu un contribuabil care ar fi avut motive serioase ca să fie îngrijorat

de pancarta asta acum opt luni. Poate că l-ar fi făcut să mediteze și că n-ar fi acum pe cale să aibă explicații cu Sfântul Petru. Dar, în sfârșit, ăsta-i destinul. Și nu trebuie să-mi dau ifose fiindcă s-ar putea ca într-o zi să-mi găsească și mie hoitul într-un canal…

Levius fit patientia quidquid corrigere est nefas[1], cum spunea un amic de-al meu care știa pe de rost paginile roz din Larousse.

Mă aplec deasupra gropii. E apă în fundul ei și văd o conductă uriașă. Scot lanterna ca să inspectez groapa, dar șeful poliției a spus adevărul: în afară de defunct nu mai conținea nimic, iar cercetările au fost serioase; sunt convins de asta, fiindcă văd și o sită.

Bun! Chiar dacă aș rămâne aici până când cei patru mari o să se pună de acord, tot n-aș afla mai mult.

Sting lanterna și mă uit împrejur. Magazinele sunt închise și nu se vede nimeni pe stradă…

Urcând puțin, pe dreapta, descopăr un bar a cărui firmă tremură ca jeleul de coacăze. Pot intra să iau un rachiu cu apă. Ce risc?

Împing ușa și văd imediat că e în genul barurilor de noapte. Sala capitonată e împodobită cu chestii exotice. Lângă intrare e un bar în formă de provă, cu taburete lux a-ntâia. În fundul încăperii zăresc o minusculă pistă de dans, la capătul căreia, cocoțați pe o estradă care înfățișează o pagodă, muzicanții încearcă să cânte o chestie trepidantă.

Niște perechi beau șampanie. Altele dansează. Toată lumea pare să se plictisească în mod conștiincios.

Mă cocoț pe un taburet, îmi pun pălăria pe tejghea și-i fac semn barmanului; e un chinez.

— Dă-mi un rachiu dublu într-un pahar mare și dacă te întâlnești nas în nas cu un sifon, aruncă și din el câteva picături în pahar.

Tipul îi dă zor. Întrucât prefer să-mi vâr nasul într-un pahar decât într-o mască de gaz, îl cufund în rachiu. E veritabil. Mă simt cuprins deodată de sentimente tandre față de oamenii mei.

— Ascultă, îi spun tipului cu haină albă, lasă sticlele alea în pace și cască urechile la mine.

Căci trebuie să vă mărturisesc, mi-a venit o idee. Mi-am spus că îngroparea mortului, pesemne nu s-a făcut la căderea nopții, ci mai curând, pe la sfârșitul nopții, din pricina riscului de a întâlni noctambuli. Iar pe strada asta cine are șansa de a arunca o privire pe la ora trei sau patru dimineața, dacă nu oamenii de la cabaret, angajați sau clienți?

Ce părere aveți? Mărturisiți că nu-i rău ca raționament.

Chinezul mă privește cruciș. Pare un motan bătrân, de salon.

Îl atac imediat.

— Ia spune scumpule, închipuie-ți că am în buzunar o bancnotă a Băncii Franței căreia i-ar face plăcere să călătorească. Te-ar amuza să treacă peste tejghea?

Chipul lui nu își schimbă expresia. Doar privirea i se face un pic mai posacă.

— Răspunde!

Are un zâmbet silit căruia îmi vine să-i dau foc.

— Despre ce e vorba? se hotărăște în sfârșit.

Mă înveselește întrebarea, care mă face să mă gândesc la Mareșalul Foch. Îi vâr insigna sub nas.

— La privește, dragule, îi șoptesc.

Am dat-o-n bară. Pe țărănoiul ăsta nu-l impresionează insigna mea mai mult decât un storcător de lămâi. Nici nu clipește și asta mă enervează.

— Ascultă, scumpule. Trebuie să fii la curent cu descoperirea pe care au făcut-o canalizatorii ieri dimineață reparând conducta de apă?

Face un semn afirmativ din cap. Continuu.

— Închipuie-ți că degetul meu cel mic mi-a spus că ai putea să-mi dai niște informații în legătură cu povestea asta.

Nostimada e că nu știu ce mă face să spun asta… Fără îndoială, intuiția. Vă dați seama că nu sunt Sherlock Holmes; dacă vreau să descopăr într-o zi adevărul cu privire la decesul tipului și la tubul lui cu mesaj, în lipsa indiciilor îmi trebuie tupeu. Să fie o iluzie? De data asta mi se pare că tipul a avut o

ușoară tresărire nervoasă.

— Ia spune.

— Îmi pare rău, dar nu știu nimic. Absolut nimic. Pe cuvântul de onoare.

— Slăbește-mă cu onoarea ta și vorbește.

— Dar nu știu nimic! spune el precipitat.

Băiatul ăsta, în pofida rasei lui trebuie să fie destul de emotiv. Dacă aș avea măcar un argument să-i servesc, poate că ar mierli-o.

Mă hotărăsc să încerc ceva.

— Bine, arată-mi actele.

Îl cheamă Su-Chang și stă pe strada Saint-Ferréol. Fără să insist, iau două fise de la casă și cobor la subsol unde e cabina telefonică.

Formez numărul Siguranței.

— Dați-mi-l pe comisarul Favelli, spun sec.

Mi se răspunde că e acasă, dar că în birou mai e încă adjunctul lui, inspectorul Baudron.

Zic că o să mă mulțumesc cu el, iar centralistul mi-l servește pe tavă.

— Alo, Baudron? Sunt comisarul San-Antonio.

Asupra lui Baudron chestia asta are efectul unui tunet. Vocea i se preface în miere, are inflexiunile îngerului care-i spunea Ioanei d'Arc s-o mai slăbească cu oile și s-o roiască la caft cu englezii. Îmi spune că Șeful lui l-a pus la curent cu misiunea mea și că tocmai din pricina mea își petrece noaptea la poliție.

— Foarte bine, spun, dă fuga la cazier și vezi dacă nu cumva găsești ceva despre un chinez numit Su-Chang, care e barman și stă pe strada Saint-Ferréol. Dă-i bătaie, te sun iarăși peste zece minute…

Așteptând momentul de a folosi și cea de-a doua fisă, îmi fac unghiile gândindu-mă. Poate că pista asta nu duce nicăieri. Dar trebuie să nu neglijez nimic… Pe urmă îmi aprind o țigară și mă uit la limba mare a ceasului meu.

După zece minute telefonez din nou și Baudron gâfâind îmi spune că băiatul cu pricina a avut o condamnare de șase luni

cu câțiva ani în urmă pentru trafic de stupefiante. Cuvintele astea îmi par suave ca *Parada*[{2}] *pentru o infantă defunctă* de Maurice Ravel. Îi spun lui Baudron că e tipul cel mai senzațional din Marsilia și că, dacă știe un colțișor unde pastis-ul nu-i prea nasol, o să-i ofer mâine o ladă.

Și acum mai credeți că nu am nas?

Capitolul 5

Urc din nou la bar și, pardon! Casc ochii cât cepele. La tejghea stă acum o fată, un tip de zeiță care doar din pricina coafurii îmi dereglează auriculul drept. La începutul povestirii mi-am îngăduit câteva considerații despre femei; v-am explicat că în cursul carierei mele am cunoscut și eu câteva, dar credeți-mă, fată ca asta, degeaba mă scol devreme, n-am văzut niciodată. Dacă vreo revistă i-ar pune poza în bikini pe copertă, guvernul ar trebui să concentreze trei contingente ca să stabilească un serviciu de ordine în fața vânzătorilor de ziare, atâți amatori ar fi.

E blondă ca un lan de grâu și părul îi curge pe umeri. Are ochi verzi cu gene lungi, iar culoarea pielii ei îmi taie respirația. Serios, alături de ea Rita Hayworth e tocmai bună să tapițeze scaune. Gioconda asta poartă o rochie de seară din catifea neagră și bea un gin-fizz…

Regret că exigențele meseriei mele nu-mi îngăduie să încerc abordajul sirenei. Comand un rachiu spunându-mi că dacă aș fi în *tête à tête* cu ea, n-aș încerca s-o învăț trigonometria. Vă dați seama?

Alcoolul mă biciuiește. Reacționez îndată și-l prind din nou pe chinez.

Îl trag la capătul tejghelei:

— Acum, îi spun, o să discutăm serios. Ascultă, frumosule, am aflat că ai făcut șase luni la mititica înainte de război pentru o poveste cu droguri. E exact, hai?

Clipește din pleoape, parcă face morse.

Urmez:

— De acord, atunci uite ce-ți propun: îmi șoptești ce știi despre afacerea respectivă și pui mâna pe banii despre care ți-am vorbit. Sau taci chitic și te bag la zdup. Să nu-ți fie teamă pentru motiv, găsesc eu unul. La nevoie dacă vrei, se va găsi destul opiu la tine, pentru ca judecătorul cel mai de treabă să te bage la mititica până când o să-ți crească ciuperci sub tălpi.

Constat că barmanul meu e convenabil zdruncinat. Bâiguie cuvinte incoerente și privește înnebunit peste umărul meu. Pe cât se pare, e un băiat care se teme de ploaie.

— Așteptați-mă, spune el, la colțul străzii. Termin serviciul la ora unu. Dacă vă pot fi de folos…

Exclam:

— Poți, și încă cum! Ne-am înțeles, ne vedem la colțul străzii. Și nu încerca să-mi faci vreo figură chinezească, dacă nu vrei să-ți administrez o corecție atât de severă, încât nici strănepoții tăi să nu mai poată sta pe scaun. De altfel, nu mă mișc de aici până la închidere.

Zicând asta, îmi golesc dintr-o înghițitură paharul. Acum comand un armagnac, ca să variez plăcerile. Și nu sunt mai decepționat de armagnac decât de coniacul Martel. Cârciuma asta o fi poate plină de răufăcători, dar băuturile sunt alese cu grijă. Să nu credeți că alcoolurile pe care le beau mă fac să o iau razna, fiindcă ați greși. Dacă ați vrea să mă îmbăt ați putea să vă scoateți toate economiile de la bancă și să vă faceți spălător de vase într-un restaurant pe treizeci și patru de ani ca să-mi plătiți nota.

Cred că nu e încă miezul nopții și mai am două ore să-mi expediez păhărelele în portret, dacă nu vreau să-l scap din ochi pe tipul meu. Așa că, pentru a-mi omorî timpul, îmi rotesc taburetul spre tipa bine care-i acolo.

Atac încercându-mi zâmbetul a la Clark Gable.

— Pari cam tristă, frumoaso.

— Oh, face ea pe un ton arogant, te rog, scutește-mă.

Îmi sare mustarul și mă gândesc la o puștoaică pe care am cunoscut-o odinioară la Veneția. Încercase să mă trateze ca pe ultimul lustragiu și chestia asta nu-i purtase noroc, fiindcă

San-Antonio nu se poartă frumos când se enervează.

Zâmbesc gândindu-mă la povestea asta. Frumoasa blondă mă examinează și mă întreabă pe un ton arțăgos dacă nu cumva, din întâmplare, îmi bat joc de ea. Ca să o distrez îi povestesc ce chestii nasoale i s-au întâmplat venețiencei respective. Nu găsește aluzia pe gustul ei și se înfurie.

În clipa asta un tip înalt care discuta la o masă învecinată se apropie atras de tonul ridicat.

E în smoking și are o mutră care nu-mi inspiră simpatie. Cred că nu i-ar fi simpatică nici lui Deibler[{3}], dacă Deibler ar mai fi aici.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Se întoarce spre mine.

— Tu ești ăla care n-o lasă în pace pe Julia?

Îmi golesc paharul și dau la o parte pălăria de pe tejghea.

— Ascultă, maimuțoiule, i-o întorc, n-am păzit porcii împreună ca să-ți permiți să mă tutuiești. Și cum ai o mutră cu defect de fabricație, pot, dacă insiști, să repar defectul cu trei carabe. Ridică din umeri și nu mai insistă. Rânjesc și mă adresez prințesei blonde:

— Dacă asta-i toată garda ta de corp când ieși în lume, nu-ți mai rămâne decât să te întorci la călugărițe, mititico.

Dintr-o privire îmi dau seama că mi-a izbutit figura. Așa sunt femeile, dacă ai mușchi și știi să-i închizi pliscul unui biet tip cum e codoșul ăsta, încep să se uite la tine emoționate.

— Ești un bărbat ciudat, spune ea.

Zâmbesc fin.

— Nici nu-ți închipui câtă dreptate ai. Tipi ca mine nu se mai fac acum, fiindcă întreținerea e prea costisitoare, micuța mea Julia.

— Ia te uită, îmi știi numele! exclamă ea.

— Și încă cum! Amicul tău mi l-a spus. E, de altfel, singurul lucru bun pe care l-a spus.

Aproape că roșește.

— Asta-i drăguț, murmură.

Mă apropii ceva mai mult de ea și joc marea scenă din actul al doilea.

— Știm să discutăm! Ia zi, frumoasă a nopții, ce-ți ofer?

Ea recomandă un gin-fizz.

Îi parcurg geografia cu privirea și șoptesc:

— Simt că se pot face prostii pentru o fată…

Vă dați seama că e flatată. Se agită ca un tip care ar sta în autobuz față în față cu perceptorul lui. Dar să nu credeți că mă ambalez pentru Julia. În ziua în care așa o fată o să-și facă bocceaua și o să vină să se instaleze în inimioara mea, puteți fi siguri că piramidele o să ajungă sucursale ale Galeriilor Barbès.

În sfârșit, stăm la șuetă și ne împrietenim în zece minute. Îmi povestește viața ei și mă prefac că-i cred aiurelile: îmi spune că-i fata unui industriaș bogat din Nisa, dar că vrea să fie independentă, așa că preferă să stea singură la Marsilia, decât să brodeze fețe de masă la bătrânii ei. Discutăm cam de toate. Prudent, nu zic nimic despre cadavru, dar discut pe larg despre proprietarii barului ăstuia care se numește *Colorado-Bar*.

Astfel aflu că falsul protestatar care a venit adineauri e Batavia, unul dintre asociații patronului. Înregistrez faptul și îmi zic că trebuie să fiu atent dacă nu vreau ca prăjina asta să mă îndoape cu arsenic… În sfârșit, domnișoara coboară de pe taburet.

— Deja pleci?

— Da, îmi spune ea pe un ton încurajator. Atmosfera asta de cârciumă mă calcă pe nervi.

— Atunci de ce vii aici?

Ridică din umeri.

— Poate că am insomnii…

O privesc languros. Privirile languroase sunt triumful meu. Dacă aș fi bogat, n-aș face decât asta. Sunt răsplătit de fiecare dată. Genele ei lungi se zbat ca niște aripi de pescăruș.

— Dacă mi-ai da adresa, poate că ți-aș aduce un buchet de mimoze într-una din zilele astea…

Turturica își are cuibul la Roucas-Blanc, lângă Corniche.

E de acord să-i fac o mică vizită foarte curând.

O conduc până la ușă și o privesc cum pleacă. Se întoarce

de mai multe ori și-mi face semne. Părul îi face parcă o aureolă. Fata asta are ceva celest uneori și mă simt devenind urgent poet.

Atunci, ca să reacționez, mă întorc să-mi administrez un armagnac mare.

Capitolul 6

NIȘTE PURTĂRI CIUDATE…

Stau pierdut în reverie. Iată-mă încă o dată îmbarcat la bordul unei caravele care o să navigheze Dumnezeu știe unde! Ce meserie! N-am decât treizeci și opt de ani și știu mai multe chestii decât Matusalem. Fete frumoase… Ticăloși… Focuri de pistol… Viața mea e plină de ele. Dacă într-o zi o să vă povestesc toate astea, părul o să vi se ridice pe cap drept, de parcă i-ar cânta Marseieza, iar dacă sunteți chel ca un cozonac, o să fiți silit să vă puneți comprese pe cupolă.

În timp ce-mi înghit alcoolul, observ mișcările barului. Nu întârzii să-l zăresc pe băiatul numit Batavia. Stă într-un separeu cu doi venetici cu umerii pătrați care au mutre de fișe antropometrice. Nătărăii ăștia trei discută cu voce joasă și sunt de părere că nu intenționează să organizeze o chermeză în folosul copiilor părăsiți.

Deodată un chelner vine să-i spună ceva la ureche lui Batavia; el se ridică și se îndreaptă spre telefonul dinapoia casei. Sărmanul neghiob s-o fi crezând televizat, că nu scoate niciun cuvânt, mulțumindu-se să dea din cap afirmativ. După chestia asta, pune receptorul în furcă și le face semn amicilor să-l însoțească. Toți ies pe ușa din fund, care e lângă oficiu.

— Bună seara!

Cu siguranță că drăguțul trio nu se duce la pescuit creveți cu lanterna în noaptea asta.

Mă uit la ceas și văd că în curând va fi ora unu. Plătesc și-i spun două vorbe lui Su-Chang pentru cazul când ar intenționa

să se răzgândească.

Îi dau un bacșiș bun ca să-l fac părtaș al tainei. Și îl privesc drept în ochi.

— Acum o să te aștept în colțul străzii. Grăbește-te că nopțile sunt reci și nu vreau să risc să răcesc.

•

Seara e frumoasă. Sus e plin de stele, iar luna se plimbă pe deasupra Marsiliei. Se vede ca ziua.

Îmi ridic gulerul pardesiului și cobor în strada adormită.

Ajuns la nivelul săpăturii arunc o privire înăuntru. Îmi închipui că înhumarea trebuie să se fi făcut la o oră ca asta, când oamenii de treabă visează cu capul pe pernă, că au câștigat la loterie. Cadavrul pesemne că n-a fost departe, iar asasinul sau asasinii reperaseră tranșeul. Probabil că nu aveau mijloace de transport…

Aștept cam un sfert de oră în fața magazinului unui negustor de corsete. Strada nu e prea luminată, iar articolele de mătase roz strălucesc delicat în penumbră. Nu știu de ce mă gândesc la Julia. E o puștoaică pe care ți-ar face plăcere s-o găsești într-o gheată de Sfântul Nicolae. Are nu știu ce în ochi, care-ți merge drept la inimă și-ți înmoaie picioarele. Dacă o mai văd, va trebui să-i recit din Géraldy{4}.

Abia am luat hotărârea asta că-l și văd venind pe chinezul meu.

Până acum a fost destul de corect colegul… Mai departe o să vedem. Simt că știe ceva cu privire la cadavrul din stradă și mai știu că o să-mi spună despre ce e vorba. Sunt gata să recurg la mijloace tari ca să-l hotărăsc să mă aleagă confident. E singura mea speranță.

De îndată ce ajunge lângă mine îl iau în primire.

— Acum o să-i dai drumul, drăguțule, și o să-mi reciți poezia.

— Nu aici, șoptește el, nu aici!

Pare neliniștit, dar nu am încredere. Nu cumva gălbiorul ăsta încearcă să-mi întindă o cursă? Hotărăsc să mă asigur imediat. Și îl întreb cu nevinovăție:

— Unde vrei să mergem?

Ridică din umeri, care au forma unei sticle de Saint-Galmier.

— Unde vreți!

— La mine la hotel?

— Dacă vreți.

Da, e-n ordine. E corect. Mergem în tăcere.

Deodată aud motorul unei mașini. După zgomotul frânelor înțeleg că o să cotească. Și cotește. Abia am timp să văd că are farurile stinse. La mine instinctul comandă înaintea creierului. Fac un plonjon pe trotuar și nu mai mișc. După o secundă îmi dau seama că am avut o idee de milioane. Un fecior de târfă scoate un pușcoci pe ușă și ne cântă o arie de mandolină. Gloanțele plouă pe deasupra mea și fac să zboare în țăndări niște vitrine. Apoi mașina se face nevăzută cu toată viteza. Aud urlete cam de peste tot; se deschid ferestre… Înțeleg că într-o clipă tot cartierul o să fie peste mine și o să mă ia la întrebări. Îi cunosc pe marsiliezi. Mă aplec peste Su-Chang; sărmanul Confucius e mort ca un șnițel pané. A primit plumbi în burtă și e tot perforat ca un bilet de autobuz.

Hotărât lucru, strada asta e nesănătoasă. Șovăi să-l scotocesc pe băiat, dar îmi spun că poliția o să vină și o să-i pună hainele la adăpost.

Apoi mă hotărăsc să mă joc de-a vântul și mă evaporez pe străduțe.

Capitolul 7

CINE MĂ IUBEȘTE SĂ MĂ URMEZE…

Nu știu ce credeți de toate astea, dar în ce mă privește, vă pot spune că mă simt mai la largul meu. Poate credeți că moralul îmi scade fiindcă un tip îmi distribuie plumbi. Ei bine, vă înșelați al dracului de tare.

Tipi dintr-ăștia care-și scot artileria când mă văd am întâlnit o groază, și cum i-am mai dresat!

Totuși sunt mulțumit fiindcă mai înainte nu vedeam limpede în afacerea asta, ca un orb care caută un negru într-un tunel la ora stingerii, și iată ca acum mi se face ziuă sub cupolă.

Vă rog să mă credeți că îmi funcționează creierul din plin. Ah, prieteni, ce turbină!

O șterg la hotel. Urc în cameră și cad într-un fotoliu. În acel moment simt că sunt ud la șale și mă uit să văd ce-i: un glonț a spart sticluța de tonic pe care o duc în buzunarul revolverului pentru caz de nevoie; așa că uneori e bine să nu fii membru al ligii antialcoolice. Prin asociere de idei, descopăr că un gât de tărie ar fi binevenit și-i fac felul sticlei de coniac pe care o lăsasem pe măsuța toaletei. După care, mă invit la meditație. *Colorado-Bar* sau, mai curând, unii dintre obișnuiții lui știu mai multe despre povestea cadavrului îngropat în stradă, decât despre geometria în spațiu.

Dovada e că m-au identificat din capul locului și că nu vor să-mi folosesc mai departe cartela de alimente. Mica lor ședință de archebuză cu repetiție e cea mai bună dovadă. Numai că, întrucât bănuiesc că nu degetul lor mic i-a informat cu privire ia mine, trebuie să acceptăm că a vorbit cineva. Acest cineva nu e nici chinezul, fiindcă sărmanul bătrân e făcut sită. Nu, barmanul a fost corect, în pofida ochilor lui de pisică de lux. Atunci? Atunci îmi amintesc că fetița numită Julia era rezemată de tejghea când m-am întors de la telefon. Și-mi mai amintesc că după plecarea ei de la *Colorado*, degerătura asta de Batavia a primit o comunicare… Lucrurile se leagă… Îmi privesc ceasul, arată ora trei… Sigur că ucigașii din mașină cred că m-au șters de pe listele electorale. N-ar fi prea idiot să încerc să profit de confuzia asta… Félicie mi-a spus întotdeauna: cartofii în aluat se mănâncă fierbinți…

Cobor la recepție și-l trezesc pe recepționerul de serviciu. E un țăran bătrân. Fac așa un tărăboi că își închipuie că o să dau foc gării Saint-Charles. Dat fiindcă se pregătește să protesteze îi strecor o sută de marafeți și-l întreb unde e telefonul. Îmi dau seama că e un tip cu educație. Îmi ia banii și mă conduce într-un salonaș unde se află aparatul visurilor mele. Sar pe el

și chem Prefectura, Baudron e cel care-mi răspunde. Ce băiat de treabă! Îi spun în două vorbe de povestea cu împușcăturile și-i cer să-mi pună corpul chinezului la rece. Îmi răspunde că își asumă sarcina asta.

— E-n ordine, zic, acum, micuțule, îndată ce dai instrucțiunile cuvenite, vino urgent la mine la hotel cu o mașină, însoțit de doi sau trei flăcăi solizi. Când ies, urmăriți-mă la distanță, discret. Dacă intru undeva, vă ascundeți și mă așteptați douăzeci de minute, după care, dacă n-am reapărut dați cărțile pe față.

Hotărât lucru, Baudron ăsta nu-i tâmpit. Îmi spune că a priceput totul, iar eu mă simt liniștit.

•

Acum noaptea e neagră ca o sticlă de cerneală chinezească. Ies din hotel și chem un taxi. Șoferul îmi spune că nu mă poate duce în Roucas-Blanc, fiindcă se duce să se culce. Dar astea sunt baliverne, îi flutur înainte un pachet de bancnote și se declară gata să mă ducă până în India.

Într-un sfert de oră ajungem în fața creșei Juliei. E o vilișoară cu acoperiș galben. Îi spun șoferului să mă aștepte și mă uit înapoi. Văd o pereche de faruri care se sting la cincizeci de metri: e semn bun. Baudron e acolo cu haidamacii lui. Escaladez grilajul și sar pe un răzor cu begonii, dacă n-or fi fost gladiole. Din fericire pentru pantalonii mei nu sunt câini răi prin sector. Mă îndrept în liniște spre ușa de intrare.

După o clipă de gândire, sun, după care dau fuga să mă ascund la umbra unui mic hangar ca măsură de precauție, și acolo mare mi-e surpriza să aud uguind porumbeii. Hotărât lucru, sunt pe drumul cel bun. Scot din buzunar pistolul meu de calibru 7,65 cu pat de sidef și aștept…

Trec câteva minute, în sfârșit se aprinde o lumină și ușa se deschide. În cadrul ei o descopăr pe Julia în rochie de casă. Ei, drăcie! Asta zic și eu apariție. Părul despletit îi curge pe umeri. Parcă e o sfântă într-un vitraliu.

— Cine e? întreabă ea cu un glăscior nesigur.

Atunci îmi iau archebuza și înaintez în lumină.

Rânjesc:

— E micul San-Antonio, frumoaso! Tony, pentru doamne, care vânează licurici și a trecut pe aici să-ți facă o șuetă.

Pare întrucâtva surprinsă, dar își revine repede.

— Ei, drăcie! strigă. Ce te-a apucat să-mi cânți *Marșul turcesc* la sonerie, la ora două dimineața?

Îi arăt pistolul drept răspuns. Ea scoate un țipăt.

— Nu te emoționa, îi spun. Am venit doar să aflu vești de la scârba de Batavia.

— Batavia?

Mirarea ei pare sinceră. Totuși mă enervează.

— Hai, fără fițe! Spune-mi unde-l pot găsi.

— La el acasă, îmi răspunde. Locuiește în Corniche.

— Se poate. Dar spune-mi de ce crești porumbei?

Acum pare emoționată.

Mă apropii de ea și-i trag o pereche de palme.

— Doamne! strigă ea.

Nu-i prima oară când o tipă încearcă să facă în fața mea pe femeia ultragiată, așa că drept răspuns, îi zâmbesc un pic. Deodată, scot insigna.

— Frumoaso, îi spun, gluma s-a terminat. Privește asta și vorbește!

Pare paralizată. Bâiguie:

— Dar ce înseamnă toate astea?

Scot Coltul și trag trei focuri în aer:

În cinci. Secunde colegii apar.

Întreb de Baudron. Un tip scund înaintează îndată.

— Comisarul San-Antonio? murmură el.

Îi întind mina.

— Salut, Baudron! Sunt încântat să te cunosc. Îmbarc-o pe frumusețea asta și să n-o scapi din ochi. Ai înțeles?

În timp ce ei găbjesc persoana Juliei, eu vizitez baraca. Nimeni! Casa asta e goală precum conștiința unui preceptor. Atunci mă întorc în hangar și zăresc un porumbar frumos. Aprind un pic lanterna și văd că e vorba de porumbei călători.

De data asta frige, și încă cum!

•

Baudron se întoarce spre mine și mă întreabă dacă mai am

nevoie de flăcăii lui. Șovăi și-i spun că se pot duce să facă o belotă la Siguranță, dar cu condiția să fie cu ochii pe Julia. Îmi face un salut milităresc de format mare ca pentru un ambasador și se cară. Mă gândesc. Să păstrez taxiul sau să-i spun să se ducă în vechiul port să vadă dacă nu mi-am pierdut acolo bricheta? Optez pentru a doua soluție, mai întâi pentru că locul unde mă duc e în apropiere, iar apoi fiindcă a mă duce acolo n-am nevoie să fiu precedat de muzica gărzii republicane. Nu sunteți de aceeași părere?

Dacă aveți de doi bani materie cenușie sub șapcă trebuie să înțelegeți că n-o să mă duc să aprind o lumânare la Notre Dame de la Garde, ci că am un chef grozav să-i fac o vizită șmecherului de Batavia, fiindcă mi-a venit o idee și chiar foarte valabilă. Ideile îmi trec prin tărtăcuță ca trenurile printr-o gară centrală într-o zi de mobilizare generală. N-am decât să mă aplec ca să le adun de pe jos.

Iată-mă pe cornișă, încercând să reperez vizuina veneticului, pe care nu întârzii să o descopăr. Dacă Julia nu și-a bătut joc de mine, trebuie să fie vila asta în stil Medicis.

E lumină înapoia storurilor, ăsta-i semn bun. Încalec peste balustradă și mă duc să bat la ușă. După o clipă o voce întreabă:

— Cine-i acolo?

Răspund că e Ludovic al XIV-lea care vine din partea domnișoarei de la Vallière să vadă dacă nu cumva domnul Batavia are nevoie de palatul Versailles ca să crească niște condori.

Tipul rânjește și deschide ușa. E o brută uriașă care ar face carieră frumoasă ca personaj porcin la jocurile de tras la țintă de prin bâlciuri. Cred că l-am zărit mai înainte la *Colorado*. În orice caz, el mă recunoaște. Arc un zâmbet rău.

— Ce cauți pe-aici la ore dintr-astea? mă întreabă.

Fără să-i răspund, privesc fix, cu interes suportul prins în tavanul holului. Mașinal, ridică și el capul. E momentul pe care-l aleg ca să-l fac să guste croșeul meu de stânga, favorit. Scoate un ușor strigăt nostim și se răspândește pe jos. Trec peste el și mă îndrept spre un salonaș de unde se aude zgomot

de conversație. Când să intru, aud vocea lui Batavia care strigă:

— Cine e, Tom?

Împing ușa și mă arăt, zâmbitor.

De uimire, Batavia lasă să-i cadă țigara de foi pe care o fuma.

— Salut, dragule, îi spun. Nu te așteptai să mă vezi în picioare, nu-i așa? Ce vrei, gloanțele de pușcă mitralieră sunt hrana mea favorită. Ia-ți țigara de jos, că se aprinde covorul.

În sfârșit, reacționează.

— Ce te-a apucat? spune pe un ton nesigur. Și ce-i cu Tom? adaugă aplecându-se ca să încerce să vadă în spatele meu.

Înaintez în cameră.

— Îi era somn, spun. A adormit după ce i-am administrat un pic de ceai de tei. O să se trezească peste o oră sau două, numai că n-o să poată mânca linte o bucată de vreme, fiindcă o să-i lipsească vreo câțiva dinți din față.

Privesc familia asta de șerpi; sunt trei: Batavia, alt tip de la *Colorado* și un negru cu părul neted. Cred că ăsta din urmă trebuie să-și administreze cu vagonul pomadă pentru cai. Mă distrez grozav de mutrele lor aiurite.

— Haide, dragilor, le spun, credeați că o să mă las ciuruit fără să spun nimic? Păi atunci nu-l cunoașteți pe San-Antonio!

Batavia izbucnește în râs și își privește amicii.

— Ce-o fi în capul tipului, de bate câmpii în halul ăsta, îl auziți?

Îmi sare mustarul. Îmi scot arsenalul și-i țin pe maimuțoi la respect.

— Pe primul care mișcă degetul mic îl găuresc ca pe un bilet de metrou.

— E-n ordine, spune iute Batavia, nu te supăra. Cu ce îți putem fi de folos?

Ridic din umeri.

— Ajunge cu bancurile, mielușeilor. O să vă spovediți și o să-mi spuneți povestea tipului care s-a lăsat îngropat în strada Paradis. Pe urmă, ăluia care o să-mi vorbească despre Julia și porumbeii ei o să-i dau o poză; e-n regulă?

Mă măsoară din ochi. Văd că sunt un pic zguduiți. Eu tremur de enervare.

— Tâmpiților! Doar nu credeați că mă curățați ca pe un prunc. Dacă nu-l cunoașteți pe San-Antonio o să vă spun eu ce *curriculum vitae* are. Și asta o să vă dea de gândit, cu siguranță.

Încep din nou să mă enervez. În acel moment primesc o scatoalcă groaznică în cap. Mă gândesc la javra de Tom pe care pesemne că nu l-am amețit, și vine acum în vârful degetelor să ceară legătura cu măduva spinării mele. Dintr-o dată, nu-mi mai amintesc dacă mă cheamă San-Antonio sau dacă suntem în vinerea mare. Aud o muzică ciudată de orgă, iar motivele ornamentale ale covorului vin spre mine în goană. Pe urmă e un întuneric brutal, întretăiat de steluțe aurii.

Capitolul 8

ÎN SĂNĂTATEA VOASTRĂ

Când îmi vin în fire, sunt în salon.

Capul mi-e așezat pe pedalele unui pian, și printre gene îi văd pe cei patru ticăloși aplecați asupra mea.

Batavia îmi administrează pahare de apă în obraz. Pe mine, căruia nu-mi place apa, chestia asta mă enervează. Mă satur și strănut puternic.

— Să nu răcești, zice el, o să-ți dau gomenol, o să vezi, frumosule. Hai, ridică-te. Și nu-ți pipăi buzunarele că pușcociul nu mai e acolo.

Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut e să ascult. Mă ridic, blestemându-mă că nu i-am administrat doza maximă nenorocitului de Tom.

Întotdeauna suntem prea blânzi cu ticăloșii ăștia!

Batavia îmi vâră un Luger frumos în coaste și-mi dă ordin să ies. Iată-ne în fața cocioabei. Negrul îndreaptă spre un mic

garaj și scoate din el un 402 negru. Îl recunosc, din căruciorul ăsta au tras scârbele în mine și în chinez. Am priceput. Vor să mă plimbe pentru ultima oară, pe urmă o să mă așeze cu spatele la faleză și o să-mi expedieze puțin plumb în măruntaie. Chestia e cunoscută. Îmi spun că e cam nasol să sfârșesc așa și că Félicie o să facă o mutră caraghioasă când o să primească micul anunț al Șefului.

Cu siguranță că o să-mi dea o medalie cu titlu postum, dar nicio medalie n-a făcut vreodată un mort să învie, și pentru moment, mă doare-n cot de ea.

Mă urcă în mașină. Negrul conduce. Batavia se așază alături de el. Tom și colegul lui mă încadrează pe bancheta din spate. Fiecare dintre ei mă ține de un braț. Ar fi zadarnic să fac pe soldatul, mașina aleargă cu o sută zece pe oră. Mergem de-a lungul coastei și îmi dau seama că ne îndreptăm spre un sat mic pe care l-am cunoscut odinioară. Venisem aici să mănânc o *bouillabaisse*{5} cu o fată formidabilă. Un pescar bătrân ne arătase locul.

Erau vremuri bune! Acum mă aduc aici să mă împuște…

•

Deodată negrul oprește mașina.

— E-n regulă, zice Batavia. Colțișorul ăsta e liniștit.

Mă pun să cobor și privesc noaptea melancolic. O noapte aspră, v-o spun eu, cu stele câte vrei și cu o lună asemănătoare celor ce se văd pe fanionul batalioanelor algeriene. Examinez geografia regiunii. Suntem în vârful unui soi de faleză deasupra mării.

Mă duc în șuturi la capătul falezei, sunt cu spatele la infinit și cu părul în bătaia vântului. Pesemne că semăn eu Chateaubriand pe stânca lui, dar gorilelor ăstora le pasă de romantism ca de prima lor zulă. O să-mi administreze o livră de plumb în burtă și pe urmă o să mă azvârle în baltă. Deci sunt necăjit, nu?

Nu faptul că mor mă frământă, deși nici nu mă entuziasmează.

Nu, ceea ce mă înfurie e că m-am lăsat învins de un Batavia de trei parale. Dacă măcar nu l-aș fi trimis înapoi pe Baudron!

Mă revolt! Nu vreau să se spună că m-am lăsat doborât prostește ca un surdomut care n-a auzit somațiile sentinelei.

— Vasăzică, spunea Batavia, ești mai calm caraliule… Nu credeai că o să dai de mâncare peștilor în seara asta, nu-i așa? O să-și rupă dinții sărmanii rechini în hoitul tău blestemat de polițai.

Se ține de coaste și se fâțâie înaintea mea. Asta-mi place. Cabotinii sunt mai ușor de înfrânt decât durii. Un adevărat gangster nu-și pierde timpul povestindu-ți viața surioarei lui înainte de a te ucide. Îți trimite un eșantion al Luger-ului lui pe sub masă sau în rinichi, și ești mort înainte de a pricepe ce ți se întâmplă. Mă hotărăsc să-mi joc ultima partidă, cu toate că nu o consider grozavă.

— Glumeților! Credeți că San-Antonio se lasă dus ca un școlar! V-ați pierdut mințile căcăcioșilor.

— De ce? întreabă Batavia un pic îngrijorat.

— De ce? îi răspund. Ia uită-te un pic înapoi, sărman neghiob.

Toți se întorc cu excepția huidumei de Tom care cunoaște șmecheria. Cu atât mai rău, risc recurgând la mijloace extreme. Îmi iau avânt și mă arunc cu capul înainte de pe faleză. Tom își golește magazia de plumbi, iar eu încasez un glonț în partea cărnoasă a brațului stâng. Acum rămâne de știut dacă o să cad în mare sau pe stânci. Tot corpul îmi e crispat de spaima așteptării. Căderea îmi pare nesfârșită. Apoi urmează un plonjon delicios. Deși nu-mi place apa, aș bea Mediterana, atât de mare e recunoștința mea. Încep să înot fără zgomot pe lângă stânci, ca să evit ploaia de gloanțe care pârâie în preajma mea, fiindcă plouă cu plumbi care se așternaici.

Aud vocea lui Batavia care urlă:

— Coborâți la mal! Grăbiți-vă să nu ne scape că de nu, suntem cu toții buni de spânzurătoare!

Ajung pe o mică plajă nisipoasă și alerg în tăcere. Acolo e o adevărată cavalcadă. Oamenii lui Batavia coboară până lângă plajă ca să-mi caute hoitul. Atunci steaua mea începe să strălucească formidabil, de parcă îngerul de serviciu a frecat-o

cu Miralex. Descopăr o potecă mică și nostimă care dă în drum. Merg pe ea și mă pomenesc într-o groapă la o sută de metri de mașină. Pleașcă nesperată.

Batavia e singur pe faleză. Aplecat deasupra golului își îndeamnă amicii. Banditul e departe de a bănui că sunt în spatele lui. Mă apropii urcând. Simt o poftă grozavă să-i dau un brânci ca să-mi dau seama dacă știe să înoate. Dar pentru San-Antonio slujba e mai presus de ranchiunele personale.

Mă proțăpesc înapoia lui Batavia. Vuietul valurilor și urletele lui acoperă zgomotul pașilor mei. Brusc îi trec brațul pe după gât și-l trag înapoi. Își pierde echilibrul și se întinde pe spate. Surpriza l-a făcut să dea drumul pistolului. Îi trag un picior în stomac cum nu vă doresc să primiți nici în vis. I se taie respirația, sughiță și rămâne nemișcat. Îl târăsc până la mașină. Cu brațul valid îl urc în ea. Pentru mai multă siguranță îi pun cătușele. Apoi mă instalez la volan și demarez brusc în direcția Marsiliei. Se poate spune că mă întorc de departe!

•

Patruzeci de minute mai târziu oprim în fața Siguranței. Cred că am pierdut o jumătate de litru de sânge, dar mă simt grozav de vesel și nu mi-aș schimba locul nici cu cel al mikadoului. Îi trezesc pe cei de la postul de gardă. Le spun să-l pună pe Batavia sub cheie și să mă ducă la infirmerie, că nu țin să pierd tot sângele. Pe urmă le cer să-l văd pe Baudron. Tipul vine în momentul în care medicul îmi extrage glonțul din rană. Întreabă ce s-a întâmplat și-i povestesc totul. Băiatul ăsta de treabă e uluit. Se uită la mine ca la Moș Crăciun, și-i lucesc ochii ca silexul la soare. Asta mă unge la suflet. Un marseiez care e mirat în halul ăsta, așa ceva nu se vede în toți anii bisecți. Când pansamentul meu e gata, mergem să aflăm vești despre Batavia. Tipul e întins pe o masă, e verde ca bradul și încă nu și-a recăpătat cunoștința. Cer o sticlă de rom; un agent îmi scoate una dintr-un dulap, îmi administrez o doză bună, după care, cu un coupe-papier desfac dinții victimei mele și-i torn un firicel din prețiosul lichid în gură. Mă doare inima să dau așa o bunătate javrei ăsteia, dar, cum

zice amicul Bourvil, dacă trebuie, trebuie. După câteva secunde, deschide ochii și începe să geamă.

— Deci, dragule, îi spun, ai priceput cu cine ai de-a face? Să știi un lucru și să nu-l uiți, lup fioros ce ești, deși *a priori,* asta nu-ți mai poate servi la mare lucru. Cu San-Antonio nu te joci. Iar acum cel mai bun lucru care-ți rămâne de făcut e să spui tot dacă nu vrei să folosesc metode tari.

Nu trebuie să-i spui de două ori, vă jur. Băiatului nu-i plac complicațiile și scuipă tot imediat. Aflăm că adevăratul proprietar al barului *Colorado* e un fost nazist pe nume Früger, camuflat de la eliberare, care colecționează informații referitoare la reorganizarea flotei noastre pentru o putere străină. Are în slujba lui banda de băieți drăguți pe care o cunoașteți. Toate mesajele sunt transmise prin porumbei la centrul de la Nisa, a cărui adresă Batavia nu o știe. Exact acum opt luni, unul dintre membri bandei se informase în legătură cu acel centru misterios. Früger a aflat și l-a făcut să-și piardă memoria, punându-i acid prusic în paharul ca Martini băut seara. Apoi cadavrul a fost dezbrăcat și vârât într-un frigider, în așteptarea nopții. Din nefericire pentru acești domni, în seara aceea a fost o razie, iar Batavia n-a avut decât timpul să arunce cadavrul în șanțul de canalizare deschis de muncitorii primăriei.

Cum se face că mortul a avut un tub cu un mesaj în gură? Habar n-are. Va trebui să limpezesc povestea asta mai târziu.

— Acum, îi spun lui Batavia, vorbește-mi un pic despre Julia.

— E o obișnuită a casei, zice el, dar nu-i amestecată în afacere.

Ridic din umeri.

— Dacă nu-i amestecată, cum explici că porumbarul se află pe proprietatea ei?

— Fiindcă a subînchiriat de la patron, zice Batavia. Ea nu se ocupă de porumbei.

— Bine, atunci explică-mi cum ai aflat cine sunt și cum ai știut că-l contactasem pe barmanul chinez.

Începe să râdă.

— Ei nu, uneori, zice, poate că nu crezi, mă pricep să recunosc copoii, cu tot respectul ce ți-l port. Când te-am văzut discutând cu Su-Chang, asta m-a șucărit și când te-ai dus să telefonezi, ți-am interceptat convorbirea, mulțumită unui sistem de ascultare care-i posibil cu aparatul de sus. L-am avertizat imediat pe patron de ce se întâmplă. Mi-a ordonat să-l supraveghez pe chinez și să vă curăț pe amândoi dacă vă întâlneați.

— Care-i adresa patronului?

Îi citesc spaima în privire. Tace. Mă gândesc: poate că-i mai bine să nu încerc să-l strâng cu ușa. Tipii ăștia când se încăpățânează vorbesc tot atât de mult cât un cotlet de miel. O să-l lăsăm pentru câtva timp să mucegăiască la întuneric pe dragul de Batavia, asta n-o să-i facă rău. Fac semn gardienilor să-l ducă. Apoi dau semnalmentele colecției de mardeiași pe care am lăsat-o la malul mării; într-un sfert de oră toți copoii din teritoriu o să-i hăituiască. N-au mai multe șanse să rămână în libertate, decât am eu să ajung sultan al Marocului.

După ce iau aceste măsuri, pun să fiu dus la celula Juliei. Rana mea mă face bucolic, nu știu ce-i povestesc, dar după o clipă mi-a iertat totul!

Ba chiar consideră că aventura asta e plină de picanterie și are impresia că trăiește într-un film al lui Metro Goldwin Mayer. Pariez că mă ia drept Robinson…

— Ia spune, scumpo, nu ți-e somn? E aproape ora patru… Am avut o noapte agitată, trebuie să facem nani. Vino la hotelul meu, o să-ți obțin o cameră încântătoare, recepționerul de noapte e un prieten.

Se uită pieziș la mine, ascunzându-și un zâmbet.

Dintr-o dată nu-mi mai simt rana.

Zorii încep să se arate dinspre larg.

PARTEA A DOUA

NIȘTE CHESTII SCANDALOASE

Capitolul 1

ÎNCEPE DIN NOU!

Ah, copii! Ce somn am tras… Cred că dacă rana nu mi-ar fi făcut mizerii aș fi dormit până când mi-ar fi ieșit părul prin căciulă. Când îmi recapăt cunoștința, chiar mai înainte de a fi deschis ochii, am impresia unei prezențe în cameră. Întorc capul și pe cine văd stând într-un fotoliu? Pe Julia, fetița mea blondă.

Mititica a ațipit. Mă uit la corpul ei afundat în somn și simt că mă zgândăre. Pieptul i se ridică în mod regulat. Credeți-mă, fetița asta are tot ce-i trebuie ca să se angajeze manechin în rue de la Paix. Va trebui să-i spun două vorbe despre asta. Sunt cu totul înduioșat de părul ei blond. Nu râdeți, vă asigur că are o înfățișare de înger.

Simțindu-se examinată, se trezește. Bate și ea din pleoape și-mi zâmbește.

— Ziua, gângurește ea.

— Bună ziua, zână dragă, poți să-mi spui ce faci în fotoliul ăsta, în loc să fii în camera ta?

— Din cauza rănii tale…

— Ce-i cu rana mea?

— Știi că am camera lângă a ta. Pe la cinci, mi s-a părut că te aud gemând și am venit. Visai doar. Temperatura, fără îndoială. Am observat că rana îți sângerează tare și atunci m-am dus la farmacia de gardă alături să cumpăr feșă.

Îmi privesc brațul și văd că, într-adevăr, e gros cât o traversă. Fără să-mi dau seama, Julia a înfășurat de jur-

împrejur tifon.

Totul e O.K. Pansamentul a fost bine strâns.

Un elan de recunoștință îmi gâdilă aorta.

— Ești o fată minunată, Julia!

Ridică din umeri.

— E-n regulă, comisare. Să nu mai vorbim de asta.

— Nu-mi spune „comisare”!

— Preferi San-Antonio?

Nu răspund nimic, o privesc și e un spectacol mai impresionant decât Mont-Blanc-ul.

Întind brațul valid în direcția fotoliului rugând zeii să fie atât de lung încât să-l prindă pe cel al lui Julia. Zeii îmi îndeplinesc voia. Apuc o mânecă înăuntrul căreia se află brațul cel mai frumos din lume. Restul urmează.

Nu știu cum se produce lucrul ăsta. Însă în mai puțin timp decât e nevoie să dai bună ziua soacră-ti, simt două buze calde pe ale mele.

Vă repet, puștoaice am cunoscut cu grămada și dacă toate cele cu care am jucat marele joc ar veni să-și ceară aperitivul, ar trebui să mobilizez toți chelnerii de cafenea din Paris ca să le servesc; cu asta, însă, e altceva. Simt o zguduitură și înțeleg în sfârșit ce înseamnă amorul fulgerător.

Schimbăm câteva fraze nemuritoare, după care bunul simț iese învingător și hotărâm să mergem să mâncăm într-unul din saloanele hotelului. Cer cafea neagră cu pâine prăjită și suc de portocale. Credeți-mă, beți suc de portocale pe nemâncate dacă vreți să vă mențineți stomacul la înălțimea creierului. Căci știți că totul încape în mașina asta nenorocită cu două labe numită individ.

De exemplu, priviți-l pe un sărman nefericit care suferă de stomac. Face o mutră îngrozitoare, e trist amar, rău, nu se interesează de nimic altceva decât de răul lui. E tocmai bun să facă pe cioclul. Ca să duc viața pe care o duc, trebuie să evit tulburările astea tâmpite, care își au totuși importanța lor.

•

Suntem într-o cameră discretă și ni se servește un mic dejun intim. Sunt bucuros ca un puști, totul mă incintă: ceștile mari,

albastre, hârtia galbenă a tapiseriei, ciorapii de culoarea pâinii prăjite a Juliei.

Cafeaua e extra. Directorul hotelului trebuie să se aprovizioneze direct din Brazilia.

În timp ce mănânc și debitez madrigaluri, meditez. E o veche obișnuință la mine. Oricare ar fi împrejurările, nu trebuie să te îndepărtezi niciodată de subiect. Al meu e *Colorado Bar* și proprietarul lui.

Atâta timp cât misteriosul Früger va fi în libertate, n-o să mă simt liniștit.

— Ce ai, dragule? Pari visător, observă Julia.

— E dragostea, spun eu cu nerușinare.

Ea încruntă sprâncenele.

— Nu-ți bate joc de mine.

Tocmai când vreau să protestez că sunt de bună credință, valetul vine să mă anunțe că mă caută cineva la telefon. Mă scuz și mă iau după el.

Apuc receptorul care atârnă la capătul firului.

— Alo?

— San-Antonio?

— Chiar el.

— Aici șeful Siguranței. Cum merge rana?

— Merge.

— Felicitări pentru rapiditate. Ai lucrat bine.

Aici eu tușesc cu modestie.

Șeful mai bate câmpii câteva minute cu privire la meritele mele. Întrucât nu-i prima oară când aud declarându-mi-se că-s un tip fără pereche, în vremea asta îmi fac unghiile.

— Poți veni imediat?

— La dumneata, șefule?

— Da la mine la birou, s-a întâmplat ceva. Nu-ți pot spune la telefon. Cred că încă n-ai terminat cu afacerea asta.

Fac o strâmbătura nerespectuoasă la sita de ebonită.

— Foarte bine, șefule. Doar să-mi termin cafeaua.

Ei, bine… Mereu apar complicații atunci când ai avea chef să trăiești cu burta la soare.

Mă duc la Julia.

— Nu-i ceva în regulă? mă întrebă ea.

— Nu prea. Trebuie să dau fuga la Siguranță.

— Ceva nou?

— Fără îndoială, n-am primit precizări.

În fața figurii ei dezamăgite, nu mă pot împiedica să izbucnesc în râs.

— Nu stau mult. O să trimit să-ți caute ultima carte a lui Max du Veuzit și o să mă aștepți aici cuminte. La prânz o să mergem să mâncăm ceva pe undeva și o să mai discutăm…

— Cu excepția cărții, te ascult, îmi răspunde ea. Mi-e groază de literatura pentru fete limfatice.

Mă aplec spre ea și-i ofer un sărut de format mare. Ea îmi dă restul cinstit.

Suntem chit.

Capitolul 2

SCHIMBARE DE DECOR

Șeful are o mutră curioasă care exprimă simultan îngrijorarea și cordialitatea. Ca în ajun, îmi arată fotoliul pentru un mamut adult și se proțăpește cu coatele pe birou.

— Acum povestește-mi aventurile din noaptea asta.

— Baudron nu v-a făcut un raport?

Face un gest de nerăbdare.

— Baudron! Baudron! Ce vrei să-mi povestească? Afacerea asta ai rezolvat-o dumneata singur!

Îmi aprind o țigară.

— În aceste condiții, domnule director, o să încep cu începutul.

Foarte pe scurt îi relatez faptele și gesturile mele de când am ieșit din cabinetul lui ieri dimineață. Se amuză când fac aluzie la coniacurile pe care mi le-am expediat, încruntă din sprâncene și mă examinează într-un fel curios când îi povestesc chestia cu salvele de pușcă mitralieră și tresare de

mulțumire în clipa când îi povestesc plonjonul de pe faleză.

— Extraordinar, murmură, ești un bărbat de legendă. L-ai îmbogățit pe un romancier popular.

— Poate că o să scriu toate astea într-o zi.

— Te sfătuiesc, iar editorul care o să-ți semneze un contract n-o să se plictisească. Acum e rândul meu la cuvânt. Știi ce a pățit Batavia?

— A pățit ceva?

— În dimineața asta, în timp ce-l transferam la închisoare a fost ucis cu o rafală de pușcă mitralieră. Asta s-a întâmplat în momentul când l-am scos din dubă. O mașină neagră a sosit în trombă și a încetinit. Un tip cu fața ascunsă de un fular și-a scos pușca pe fereastră. A tras în aer ca să-i facă pe paznici să priceapă că trebuie să se ascundă și a băgat șaisprezece gloanțe în hoitul lui Bavaria. Un as!

Scot un fluierat admirativ.

— Așa că, mă întrebă interlocutorul meu, ce crezi despre asta?

— Ce credeți și dumneavoastră. Rețeaua de spionaj pare bine organizată. Iar tipul care o conduce nu-i un îngeraș. E la curent cu scandalul de azi-noapte și știind că Batavia e în mâinile noastre a considerat mai prudent să-l suprime.

— Așa cum ți-am spus la telefon, munca dumitale continuă. Acum pista a fost descoperită, trebuie să prindem iepurele, dragă San-Antonio.

— Aveți știri despre complici?

— Niciuna. În pofida măsurilor pe care le-am luat, n-au putut fi prinși.

Mă ridic dintr-o săritură.

— Întăriți barajele! Faceți percheziții în hoteluri, în baruri… Dublați numărul celor care stau la pândă lângă *Colorado* și lângă vila lui Batavia. Puneți Marsilia în stare de asediu dacă vreți, dar prindeți-mi unul dintre lipi. Nu vă cer decât unul, e foarte important.

— Firește, dar pot să te întreb dacă acorzi vreuneia dintre capturi un interes deosebit?

— Tot ce există mai deosebit.

— Ce gând ascuns ai?

Fac un gest enervat care pe director nu-l supără prea tare.

— Niciun gând ascuns. O să vă explic planul meu în timp util.

Își freacă obrajii.

— Aha, va să zică ai un plan?

— Și încă cum!

— Ei bine, noroc!

Flec de la Siguranță și mă duc la tutungeria cea mai apropiată. Acolo aleg o vedere frumoasă cu marea și i-o trimit lui Félicie cu câteva vorbe drăguțe pe ea. Pe urmă redactez, un raport foarte succint pentru șefii mei de la Paris.

Duc toate astea la poștă și mă întorc la hotel.

•

O găsesc pe Julia ascunsă înapoia unei reviste săptămânale. Îmi spune că a citit că Jean Marais poate o să se căsătorească. Nu mă jenez să-i spun că știrea asta mă lasă rece ca pe o șopârlă închisă într-un frigider de pe vremea armistițiului.

— Bine, declară ea. Văd că nu ești monden. De ce ai, *darling,* privirea asta de vulpe împăiată?

În două vorbe îi comunic decesul agitat al lui Batavia. Ea pare îngrozită.

— Incredibil! murmură că scuturând buclele-i blonde. În ce viespar mă vârâsem!

Îi pun întrebări cu privire la relațiile ei cu banda.

— Oh! Relații e o vorbă mare! La sosirea mea la Marsilia o prietenă m-a adus la *Colorado* și m-a prezentat lui Batavia. El a fost foarte drăguț.

Încrunt din sprâncene.

— Haide, lup fioros ce ești, nu mai face mutra asta. Îți jur că era vorba doar de un prieten. Câteva cockteiluri, câteva tangouri… Glume de trei parale… Asta-i tot. Când a aflat că voiam să subînchiriez un apartament, mi-a spus că are exact ce caut, fiindcă un prieten de-al lui care stătea în străinătate îi ceruse să-i subînchirieze vila pe timpul cât lipsea, ca să evite să-i fie rechiziționată…

— Pricep, spun eu, era mai prudent din cauza porumbeilor.

— A porumbeilor?

— Poate că nu știi că e un porumbar în proprietatea unde locuiești?

— Ba da!

— Și nu știi că e vorba de porumbel călători?

Cască gura, într-atâta e de uluită.

— Porumbei călători! exclamă.

— *Yes, darling.* Și cine se ocupa de ei?

— Grădinarul. Știi, subînchiriind provizoriu, nu mă ocupam de întreținerea cocioabei.

Îi cer adresa grădinarului și mi-o notez în agendă făgăduindu-mi să mă duc să-i cer tipului sfaturi cu privire la semănatul spanacului.

O prind pe Julia de un braț și o târăsc până la restaurantul cel mai apropiat unde comand niște fripturi late ca fundul unei croitorese.

Însoțitoarea mea începe să mănânce cu tot atâta poftă ca și mine. Întrucât brațul mă doare puțin, ea îmi taie friptura. Puțin lipsește să-mi dea mâncarea în gură. Îi zâmbesc, dar zâmbindu-i și mâncând friptura mă gândesc la ea, sau mai degrabă, la noi…

Îmi spun că lucrurile acum arată altfel. Atâta timp cât credeam afacerea terminată, puteam să-mi ofer o escapadă cu o pipiță. Cu atât mai mult cu cât consideram că merit genul ăsta de divertisment. Acum însă s-a comis o eroare. Ancheta continuă și, în exerciții de acest gen, frumoasa Julia îmi e de tot atâta folos, ca un motocultor. Trebuie să-i explic lucrurile cu tact. În ce privește tactul, puteți avea încredere în mine. Din fericire, fata asta are mai multă minte decât un consilier de stat și e de acord cu raționamentul meu fără discuție.

— Da, murmură ea trist, înțeleg că o femeie nu poate împărtăși ocupațiile unui bărbat ca tine. Aș fi o povară pentru tine, dacă aș rămâne aici. O să mă întorc pentru câtăva vreme la Nisa la părinții mei. Dacă o să ai chef să mă vezi, n-o să ai decât să faci un semn.

Prind din zbor hotărârea ei.

Ca să o răsplătesc, mă aplec înainte pe deasupra mesei.

Nefiind leneșă, se apleacă și ea, astfel că ne întâlnim exact acolo unde trebuie.

Capitolul 3

LA VÂNĂTOARE

După masă o însoțesc pe Julia la gara Saint-Charles. Ne dedăm la marea scenă a despărțirii. Din fericire, Félicie îmi pune întotdeauna o jumătate de duzină de batiste curate în valiză. Scot una din buzunar ca să-i șterg lacrimile dragei mele amice și alta ca să o fâlfâi când pleacă trenul.

În viață trebuie să fii întotdeauna corect.

Profit de faptul că sunt la gară ca să mobilizez un taxi, fiindcă o să am ceva curse de făcut într-un timp destul de scurt.

Pentru început, îi cer să mă ducă la *Colorado*. După cum speram, cârciuma e închisă. Zăresc prin preajmă câțiva tipi care studiază vitrinele cu o nevinovăție care miroase de departe a caraliu. Mă apropii de unul dintre ei și-i vâr insigna sub nas.

— Ascultă, îi zic, eu urmăresc afacerea pe care o știi. Ai văzut vreun individ intrând sau dând târcoale pe aici de când ești de serviciu?

El clatină din cap:

— Nu, domnule comisar.

— Bine, fiți atenți în continuare.

Trec prin alee și iată-mă într-o curte întunecoasă în care dau mai multe uși. Mă orientez. Intrarea de serviciu a barului trebuie să fie prima la dreapta. Scot un mic instrument din buzunar și mă apuc de treabă. Instrumentul ăsta nu l-am născocit eu, iar cel care l-a pus la punct a uitat să-l breveteze. Acum e prea târziu să se mai gândească la asta, fiindcă la ora la care vă vorbesc, locuiește într-o cutie din lemn de brad, într-un colț al cimitirului condamnaților la moarte. În orice

caz, instrumentul lui e minunat: în câteva secunde broasca Yale mă ascultă și intru în fortăreață.

Aici domnesc liniștea și întunericul. Bâjbâi ca să găsesc comutatorul. Îl găsesc. Lumina țâșnește. Nu mă înșelasem: sunt în bucătăria localului. Totul e în ordine. Inspectez locul: nu e nimeni, după cum vă dați seama. Traversez barul și împing o ușiță discretă care se deschide într-un motiv mare de tapiserie exotică. Ajung într-un birou strâmt, mobilat elegant. Mă reped la sertare ca un hoț la o cutie a milelor dintr-o școală laică și răscolesc cu o rară delectare în actele care se află acolo. Însă cercetările mele sunt zadarnice. Nu găsesc decât facturi de la negustori, de băuturi alcoolice, cataloage, indici de prețuri, note de gaz și electricitate, facturi de plată, cărți de conturi, într-un cuvânt toate hârțoagele inerente exploatării într-un comerț de felul ăsta. Nimic care să fie un indiciu asupra personalității proprietarului. Cred că dacă aș vizita muzeul armatei, aș afla tot atâtea lucruri ca și în localul ăsta închis.

Mă pregătesc să plec când îmi vine o idee care valorează greutatea ei în coniac. Mă duc la telefonul de lângă tejghea și-l examinez. Am nimerit-o: e un simplu aparat interior, fără cadran, care depinde de cel din subsol. În momentul ăsta îmi pică o fisă: îl văd pe Batavia cu o seară în urmă, pe cale de a telefona, în timp ce-l așteptam pe Su-Chang. De vreme ce s-a dus la aparatul ăsta, *înseamnă că i-a telefonat cineva de jos.* Și întrucât a părăsit barul imediat după aceea cu acoliții lui ca să organizeze partida de pușcoace, totul mă face să cred că în momentul acela cineva i-a dat ordin să ne organizeze croaziera spre paradis chinezului și mie. Ridic receptorul și-l pun pe tejghea. După care îmi leg ceasul de emițător.

Apoi cobor la etajul inferior și intru în cabina telefonică. Duc receptorul la ureche apucându-l delicat și ascult. Raționamentul meu se dovedește exact, fiindcă aud ticăitul slab al ceasului meu. Deci e de ajuns să ridici receptoarele aparatelor ca să fii în contact.

Scot briceagul și tai firul telefonic chiar lângă receptor, după care înfășor receptorul în batistă și-l vâr în buzunar.

•

Șoferul meu e tot acolo. Citește *Oh*!, o revistă plină de lucruri pasionante. Îl bat pe umeri.

— La morgă!

Tresare, fiindcă tocmai citea o nuvelă polițistă.

— Poftim?

— La morgă!

Demarează. Hotărât lucru, îmi petrec viața în frigiderul ăsta. Paznicul mă recunoaște imediat. Polițiștii l-au pus la curent.

— Deci, domnule comisar, îmi spune el, mi-ați trimis clienți… Drăguț din partea dumneavoastră.

Nu zâmbesc ascultând bufoneriile astea de băiaș.

— Ia spune-mi, bătrâne, trebuie să ai țoalele chinezului.

— Exact, aprobă el, mi s-a telefonat de la Siguranță să vi le țin la dispoziție.

Mă duce într-o sală care miroase a dezinfectant și a murdărie veche. Apucă un pachet legat cu sfoară dintr-un dulap și-l desface pe masă. Caut prin buzunarele sărmanelor zdrențe ale lui Confucius.

— S-a făcut deja, îmi spune paznicul. Toate lucrurile pe care le avea asupra lui sunt în săculețul asta de pânză.

Golesc săculețul pe masa. Conține o brichetă, un pachet de *Lucky,* un inel de aur, un creion, un carnet de tichete de tramvai, o batistă și o legătură de chei. Iau cheile și le pun lângă receptorul telefonului din buzunarul meu. Schițez un mic salut cu mâna băiatului din frigider și mă duc la șoferul meu.

— Acum la Siguranță.

Ajuns în fața clădirii Siguranței dau buzna pe coridor. Întreb unde-i biroul lui Favelli, pe care încă nu l-am văzut. E acolo împreună cu Baudron. E un corsican scund cu o înfățișare de om al dracului și cu umeri lați ca un dulap normand. Baudron face prezentările.

— Foarte încântat, îmi spune Favelli. Deci, unde ați ajuns?

Golesc conținutul buzunarului meu drept și întind receptorul telefonic colegului meu.

— Puneți să se ia amprentele care sunt pe el și verificați în dosare dacă nu cumva, din întâmplare, îl cunoașteți pe proprietarul lor.

Mă așez pe un colț de birou.

— Am înțeles.

— Aveți vreo veste despre cei trei glumeți de pe faleză?

— Poate da, poate nu, ironizează el.

Aștept explicații.

— La doi kilometri de locul unde ați fost cât pe-aci să fiți curățat, continuă Favelli, se află un mic debarcader aparținând unui club. În acest debarcader se găsesc niște hangare nautice care adăpostesc bărci cu motor. Dar în noaptea asta, poarta hangarelor a fost forțată și una dintre ambarcațiuni furată, înțelegeți?

— Foarte bine. Avea multă benzină în rezervor?

— Destul ca să le îngăduie ticăloșilor ăstora să o șteargă. Pesemne că au ajuns într-un loc oarecare pe uscat și s-au ascuns.

Mai schimbăm câteva vorbe despre meserie și o iau din loc.

— Mai aveți mult de mers? mă întrebă tipul cu taxiul.

— Te obosește să mă trambalezi?

— Deloc, patroane. Doar ca să știu să-mi fac plinul de benzină.

— Fă-l, nu se știe niciodată.

Acum o să-l intervievez pe grădinarul casei Juliei. Nu trebuie să neglijez nimic. Însă constat încă o dată că organizația asta e de mâna întâi și că ticăloșii ăștia nu lasă nimic la voia întâmplării. O să vedeți de ce.

În momentul în care sun la tip, un oarecare Mérulant, constat că ușa lui e ciuruită de niște găurele mici care pesemne că n-au fost făcute cu un vibrochen. Pentru a doua oară astăzi mă slujesc de instrumentul de care v-am vorbit mai sus și deschid. Mai exact încerc să deschid, căci ceva blochează ușa. Împing cu putere și o întredeschid. Doar atât cât să pot arunca o privire înăuntru.

Capitolul 4

CA UN CAP DE OAIE

Cobor scara sărind, câte patru trepte și mă reped la șofer.

— Amice, du-te să dai un telefon de la cafeneaua cea mai apropiată, formează numărul Siguranței și cere-l pe comisarul Favelli, sau, dacă nu e, pe adjunctul lui și spune-le să vină aici urgent cu o ambulanță. Din partea lui San-Antonio, nu uita.

— Ce se întâmplă? se îngrijorează omul.

— Nu se mai întâmplă nimic, spun.

— Dar…

— Grăbește-te!

Se execută și dă fuga pe stradă spre un loc unde se zărește o firmă de cafenea.

Așteptându-i pe oamenii mei, mă așez în fața ușii, pe treptele scării și aprind o țigară. Nu fumez enorm, dar când aprind una, mă puteți crede că face ore suplimentare creierul meu.

Favelli și Baudron nu și-au pus ghete de scafandru ca să vină. Nici nu s-au scurs zece minute și aud trântindu-se o portieră. Cei doi colegi ai mei apar.

— Ce e? întrebă Favelli.

Zâmbesc cu drăgălășenie și le explic în câteva cuvinte. Le spun cum am obținut adresa tipului care se ocupa de întreținerea cocioabei și a porumbeilor călători.

— Cineva mi-a luat-o înainte, am concluzionat eu. Acest cineva era bine înzestrat cu artilerie. A sunat. Grădinarul pesemne nu făcea parte din bandă; întrucât citise ziarele de dimineață se temea și a vrut să știe identitatea vizitatorului. Atunci acesta i-a răspuns cu focuri de pistol de calibrul 38. Asta-i povestea.

— Ei, drăcie! exclamă Favelli. În ritmul ăsta, în curând n-o să mai rămână nimeni în Marsilia.

Terminăm de deschis ușa și-l examinăm pe locatar.

Sărmanul columbofil e lungit pe dalele holului și e plin de găuri ca un schweitzer.

Cunoștința mea de la morgă o să demisioneze sau o să angajeze personal, dacă vom continua să-i expediem cadavre.

— Cu dumneavoastră, spuse Baudron, cel puțin suntem siguri că o să avem ceva neprevăzut.

Îi chemăm pe cei doi brancardieri care sunt pe palier cu targa lor. Îl încarcă pe defunct și-l duc. Îi urmăm. Ajuns în stradă, plătesc taxiul mulțumindu-i șoferului pentru serviciile sale bune și credincioase. Apoi le fac cu ochiul colegilor.

— Să-i lăsăm să urce pe brancardieri în față, le spun, iar noi o să ne instalăm în spate.

Ei mă ascultă, destul de uluiți trebuie să mărturisesc.

După ce ne lăsăm pe vine lângă victimă, le împărtășesc proiectul meu, căci încă nu v-am vorbit de el, dar am o idee și mi se pare excelentă.

Îi inițiez rapid.

— Ca să prinzi raci, le explic, se pun în plasă capete de oaie; eu am chef să joc rolul unui cap de oaie.

— Învățați-ne, spune Favelli, o să putem face o partidă.

Urmez:

— Se joacă singur ca *bilboquet*-ul[{6}].

Mă aplec asupra cadavrului. Deși mi-e silă, îi scot haina perforată și o îmbrac după ce am scos-o pe a mea. Hazardul e drăguț fiindcă a îngăduit să avem amândoi aceeași talie.

Mă uit la vecinii mei și văd că-mi cască niște ochi, de parcă un crocodil ar începe să le recite fabule ale lui La Fontaine.

— Acum, le spun, eu sunt victima. O să-l punem pe tip pe jos și-o să-l ascundem sub o prelată care de altfel, nu trebuie să slujească decât la asta. Apoi o să-i iau locul, iar voi o să mă debarcați la spital. Mai înainte, Favelli se va duce să-l prevină pe medicul șef. Ați înțeles?

— Hm… nu…

Au răspuns într-un cor desăvârșit.

— Cu toate astea e foarte simplu.

Bat în geam ca să avertizez brancardierii. Unul dintre ei face să gliseze geamul.

— La spital, le ordon.

A venit momentul să discutăm serios. Îmi dezvălui bateriile în fața colegilor mei de la Siguranță.

— Veți anunța presa că banda de spioni a încercat să-l ucidă pe grădinar. Înțelegeți: *a încercat,* Veți adăuga că nu l-a ucis cu totul și că, deși nu poate vorbi imediat, zilele tipului nu sunt în primejdie. Flăcăilor noștri o să le fie frică.

— Sunteți sigur? întrebă Baudron.

— Ei, drăcie, gândiți-vă un pic: Dacă l-au lichidat au făcut-o fiindcă îl socoteau primejdios pentru securitatea lor.

— Într-adevăr.

Continuu:

— Nu pot fi absolut siguri că a murit, fiindcă au tras prin ușă. Deci declarația voastră nu va fi pusă la îndoială. În acel moment nu vor avea decât o idee: să-l curețe pe grădinar mai înainte ca acesta să-și fi recăpătat cunoștința. Pentru asta, se vor manifesta într-un fel sau altul, iar noi va trebui să prindem ocazia din zbor.

— Magnific! trepidează Baudron.

— Dar foarte primejdios, subliniază Favelli.

Îl liniștesc.

— Credeți-mă, colega, am mai văzut și altele… Și vedeți că sunt aici.

— Totul are un sfârșit, suspină comisarul.

Rânjesc.

— O să mă faceți să plâng.

•

Totul se petrece așa cum am hotărât. Ajuns în curtea spitalului, Favelli dispare. În timpul lipsei lui, îmi desăvârșesc mica mea înscenare. În acest scop, îmi desfac pansamentul și îmi mânjesc fața cu propriul meu sânge. Întrucât, cu peripețiile astea în maniera lui Nick Carter, n-am avut timp să mă bărbieresc, dau exact impresia pe care vreau s-o dau. Ca să desăvârșesc iluzia, îmi zbârlesc părul și îmi crispez fața. Atât de bine încât chiar și Favelli, revenind, tresare zărindu-mă:

Doi infirmieri mă cară la etaj și mă întind într-un pat bun, tapițat cumsecade.

Medicul șef îmi îngrijește rana de la braț. Îi șoptesc câteva cuvinte ca să-i desăvârșesc educația, iar el dă din cap drept răspuns. Omul ăsta înțelege repede ce se așteaptă de la el.

În sfârșit, mă lasă.

Înainte de a ieși din cameră, Favelli îmi prezintă o expunere cu privire la precauțiile pe care o să le ia ca să-mi garanteze securitatea. În primul rând, o să fie șase polițiști la portar ca să supravegheze intrările, apoi alți doi deghizați în infirmieri, în serviciu.

Mi se pare că e O.K.

Îmi zic că am noaptea înainte, fiindcă ziarele n-o să apară decât mâine dimineață. Deci mă pot lăsa răsfățat până la apariția aurorei.

O soră cumsecade îmi aduce un calcan cu unt și salată de andive. Înfulec totul și o întreb dacă nu cumva uneori, în spitalul ăsta sunt și alte alcooluri decât cele care slujesc la curățarea bisturielor. Sora zâmbește și se întoarce cu o sticlă de Cointreau. E cam slăbuț ca digestiv, însă îmi vâr totuși vreo douăzeci de centilitri în stomac.

Și acum aș putea să trag un pui de somn, nu?

Capitolul 5

O NEPOATĂ DRĂGUȚĂ

O dimineață posomorâtă albește geamurile translucide. M-am trezit. Spitalul e tăcut. Prin geamul ușii văd că lămpile de veghe de pe culoar sunt tot aprinse.

Reflectez. În clipa asta mașinile mesageriilor străbat străzile cu toată viteza ca să livreze ziarele. Peste o oră știrile false ale Marsiliei o să fie la toate ușile. Am timp.

Mă fac ghem să-mi ofer un mic supliment de somn. Să dorm! E cel mai bun mijloc de a-ți petrece timpul plăcut. Afară bineînțeles de faptul de a avea lângă tine un pui de iepșoară așa ca Julia.

Ah, ce fată bine! Va trebui să o vizitez la Nisa înainte de a mă întoarce la Paris. Bineînțeles, după ce o să-mi termin ancheta.

Până atunci, încep să mă gândesc la ea… E într-o grădină mare, la fel de mare ca parcul Luxembourg. Culege flori, e cu brațele pline, râde și cântă. Profit de asta ca să sosesc. Julia lasă florile și își petrece brațele în jurul gâtului meu.

E grozav de plăcut să visezi, vă garantez eu; vă dați seama ce fire poetică am?

Un infirmier intră în încăpere. După ce mă frec ta ochi, constat că băiatul ăsta seamănă a infirmier tot atât cât semăn eu cu beiul Tunisului. Dacă nu-i caraliu și dacă strămoșii lui n-au fost caralii de pe timpul cruciadelor, să nu-mi spuneți mie San-Antonio.

— Domnule comisar, șoptește el, cineva vrea să vă vadă. În fine, nu pe dumneavoastră, ci pe așa-zisul rănit.

Mă așez în capul oaselor.

— Cât e ceasul?

— Zece.

Ei, drăcie, visul meu frumos a durat al naibii de mult.

Îl întreb:

— Cine vrea să mă vadă?

— O fată, pretinde că-i nepoata dumneavoastră.

— Nepoa… Ah, da! Cum arată?

— E foarte frumoasă.

— Blondă?

— Nu, brunetă.

Adaugă pofticios:

— Și are ochi albaștri. I-am spus că probabil n-o să vă poată vedea, fiindcă vă simțiți foarte rău. Dar insistă. Plânge de ți se rupe inima. Ce să facem?

Tocmai întrebarea asta mi-o pun și eu foarte acut. Din două una: ori e vorba într-adevăr de nepoata răposatului și atunci o să par caraghios când o să-și dea seama că nu sunt unchiul ei, ori tânăra bocitoare e trimisă de bandă ca să tatoneze terenul. În cazul ăsta, nu-i prea sănătos s-o primesc.

Totuși mă hotărăsc.

— Ascultă, băiete. O s-o aduci aici. O să-i spui că abia încep să-mi recapăt cunoștința. Și, mai cu seamă, să n-o scapi din ochi.

— De acord…

Trag perdelele și îmi stropesc patul cu eter. Apoi mă întind și adopt o înfățișare *ad hoc*. Stau cu pleoapele pe jumătate închise – ceea ce e foarte practic ca să trag cu ochiul pe neobservate – și respir sacadat.

Ușa se deschide. În cadrul ei zăresc o siluetă zveltă. Silueta face câțiva pași cu infirmierul alături. Are o față mică blândă și răscolită. E o păpușă foarte frumoasă, într-adevăr infirmierul sticlete se pricepe. Ca să creez o ambianță, încep să rostesc cuvinte neinteligibile, însoțite de horcăituri foarte izbutite.

Mă aștept ca vizitatoarea să protesteze și să strige sus și tare că-i o greșeală și că nu sunt unchiul ei bătrân și iubit. Dar tace un răstimp și pare că își înăbușe hohotele. Se apropie de pat. Fără să contenesc cu gemetele și horcăiturile, îi supraveghez mâinile… Nu se știe niciodată de ce în stare o femeie… Nu vezi că are un mic stilet în mânecă…

Pe urmă, dă drumul la fântâni. Și în privința asta, mărturisesc că-i admir tehnica.

— Unchiule, geme ea, unchiul meu drag și bun.

Nu știu ce mă oprește să sar din pat și să-i trag o bătaie viperei ăsteia. Ceea ce cred despre ea în clipa asta, n-ar putea fi recitat nici în timpul unei întregi sesiuni a O.N.U.

În orice caz, experiența e concludentă. Infirmierul pricepe și-i spune fetei că e de ajuns pentru o primă vizită și că trebuie s-o întindă. Să revină, dacă vrea, după-amiază. Ea se înclină și pleacă după o ultimă tiradă.

De îndată ce a ajuns la capătul culoarului, sar din pat și mă reped la telefon.

— Dați-mi poarta!

— Alo! Portarul? Cheamă numaidecât pe unul dintre domnii care sunt acolo. Cu dumneata.

— Eu sunt unul dintre ei, răspunde o voce din Cantal{7} cu un anumit orgoliu, foarte îndreptățit.

— O.K. Aici e San-Antonio. Urmăriți-o pe donșoara care a venit să mă vadă, să n-o scăpați din ochi nicio clipă, dacă nu vreți să vă trimit la pescuit până când n-o să mai fie niciun pește în Mediterană. S-a-nțeles?

— Înțeles, patroane.

Oftez și îmi scotocesc buzunarele hainei în căutarea unei gitane. Am impresia limpede că o să se întâmple ceva în scurt timp. Fiindcă nu încape nici umbră de îndoială că flăcăii noștri încearcă să se ocupe de pseudo-grădinarul pe care-l încarnez cu atâta drăgălășenie. Și credeți-mă, dacă se ocupă, n-o fac ca să-i ofere o slujbă la parcul Borelli, ci mai curând ca să-i ofere o călătorie într-un loc unde negustorii de tunuri și cei de flori sunt cu toții amici.

Pentru moment nu-mi rămâne decât să aștept rezultatele filaturii. Sunt momente în existență când trebuie să înveți să ai răbdare, fiindcă adesea e mai folositoare decât studiul geologiei.

Îi spun infirmierului meu să-mi cumpere niște reviste ilustrate, deși de obicei nu apreciez prea tare genul ăsta de lectură, dar în sfârșit, gazetele astea sunt pline cu poze cu tipe bine și dezbrăcate, iar mie îmi place să le privesc tot atât cât îmi place să mă uit la poza lui André Gide.

Trece o oră.

Dacă nu aveți vreo bucată de săpun în locul creierului, trebuie să vă amintiți că sunt claustrofob, ceea ce înseamnă, repet, că mă tem să fiu închis vreme îndelungată într-un loc strâmt. Asta îmi provoacă înțepături la șira spinării. Mă întorc pe o parte și pe alta în patul prea moale. La urmă, nu mai rezist, îmi pun pantalonii și ies pe coridor ca să-mi dezmorțesc picioarele. În orice caz, dacă mai vine cineva la mine o să fiu înștiințat la timp.

Deodată se produce un zgomot înspăimântător. Etajul tremură cum ar tremura turnul Eiffel dacă i s-ar scoate buloanele. O avalanșă de bucăți de zidărie îmi cade pe cap. Explozia a fost în camera mea. Intru. Ce spectacol. În locul patului meu e o grămadă de fiare răsucite și de cârpe care ard. Geamurile au coborât în curte; ai zice că ești în week-end la

Hitler în momentul cuceririi Berlinului.

Bineînțeles că în stabiliment toată lumea urlă cât o țin bojocii. Bolnavii își închipuie că sunt la bordul unui crucișător japonez reperat de o escadrilă americană. Personalul vine în goană, cu infirmierul meu în frunte.

Îmi pun întrebări. Mă palpează.

Îi trimit pe toți la plimbare.

Ce s-a întâmplat? Știu prea bine. Adineauri, fetița brunetă jucând comedia disperării a strecurat un explozibil la picioarele patului meu.

Drept pentru care, dacă n-aș fi fost claustrofob, la ora asta aș sta probabil pe un nor.

Până una-alta, haina mea, cămașa, ceasul, portvizitul și insigna au dispărut în aventură.

Încep să mă satur de romanul ăsta polițist.

Capitolul 6

MĂ PUN PE TREABĂ

Mă pun pe treabă și încă cum.

De îndată ce sunt din nou îmbrăcat, mă duc la portarul spitalului. Vreau să fiu acolo când caraliul care o filează pe bombardiera mea o să ne dea vești.

Sunt atât de morocănos, încât nimeni nu îndrăznește să-mi vorbească. Niște ziariști care vor amănunte, mă iau drept tipul de la poartă. Sunt amabil cu ei, cam tot așa ca o tigroaică cu un șarpe boa. E unul care insistă și care-mi făgăduiește să-mi dea poza în fițuica lui dacă-i dau detalii despre atentat. Dacă mi-ar ști numele, m-ar duce sub braț până la rotative, dar îl pun pe goană explicându-i că sunt centură neagră la judo și că, dacă mă mai plictisește mult, o să mă înfurii. Adaug, ca să-l informez temeinic că, după o furie de-a mea, o să-și petreacă restul zilelor întrebându-se în ce parte îi era orientat capul înainte de a mă cunoaște.

În sfârșit, sunt lăsat în pace.

Continuu să stau de strajă la telefon, întrebându-mă dacă tipa explozivă nu și-a dat seama că e filată. Sper că inspectorul care i-a luat urma își cunoaște meseria, că de nu, dat fiind sângele rece al frumoasei incendiatoare, nu dau mulți bani pe pielea lui.

Am ajuns aici cu reflecțiile când telefonistul mă privește și-mi clipește din ochi: e pentru mine. Mă reped la aparat.

— Alo, aici San-Antonio, unde ești?

— E o întreagă poveste, șefule. Micuța, ieșind de la spital a făcut o grămadă de drumuri prin magazine. Pe urmă s-a dus să gângurească cu un băiat frumos la o ceainărie. Acum a intrat într-o clădire de pe strada Toulon. Vă telefonez de la un bar, *Pescărușii,* de unde supraveghez intrarea. Ce să fac?

— Să mă aștepți, vin. Afară bineînțeles, de cazul în care iese între timp.

Îmi frec mâinile: iată, în sfârșit, un indiciu. Începeam să-mi rod unghiile până la a doua falangă. Plec imediat de la spital și opresc un taxi care trece. Îi spun să mă ducă în trombă la barul *Pescărușii,* fiindcă pe când eram mic-mititel și purtam o bluza neagră, învățătorul meu îmi spunea că trebuie să bat fierul cât e cald. N-am avut niciodată ocazia să bat fierul, însă știu că axioma asta se aplică în toate împrejurările vieții.

Barul *Pescărușii* e o cafenea mică în colțul unei străzi. Dau drumul taxiului și apăs pe clanță. Mă pomenesc într-o sălițe plăcută care seamănă cu puntea unei nave. Pe toți pereții se văd marea, cerul și stoluri de pescăruși care zboară.

Un singur client. Trebuie să fie omul meu fiindcă se ridică și vine spre mine.

— Comisarul San-Antonio?

— Da.

— Sunt inspectorul Martinet.

— Foarte bine, e ceva nou?

— Poate.

— Explică-te.

— Mica brunetă a coborât cu un flăcău înalt, individul a intrat într-o mașină care staționa, și-au spus la revedere, iar ea

a urcat în apartamentul ei. Trebuie să fie singură în momentul ăsta.

— Ce te face să crezi asta?

— Își ținea cheile în mână.

Hotărât lucru, acest Martinet are ochi și cap. Îi fac un compliment, iar el începe să roșească asemeni unei fetițe virtuoase care călătorește într-un compartiment plin cu marinari.

Comand două pahare duble de *pastis* și ronțăi câteva măsline.

— Pot să-mi îngădui o întrebare, comisare? spune inspectorul.

— Dă-i drumul!

— Credeți în vinovăția fetei? Are o mutră foarte convenabilă.

Nu mă pot stăpâni să nu râd. Foarte pe scurt, îl pun la curent pe Martinet în legătură cu vampa lui. Îi povestesc cum această blândă creatură strecoară pe ascuns explozibilul la picioarele paturilor. E foarte uimit și mă examinează de parcă aș fi reîncarnarea lui Carol cel Mare.

— În condițiile astea, trebuie să înconjurăm clădirea, patroane și să o culegem pe ticăloasa asta micuță cât mai repede.

— Ascultă, bătrâne, Félicie mi-a explicat de la vârsta cea mai fragedă că totul vine la timp pentru cine știe să aștepte. Nu-i nevoie să chemăm rezerviștii ca să-i facem o vizită domnișoarei Dinamită.

— Vreți să…

— Sigur, și fără întârziere. Am o poftă grozavă să-i spun ce cred despre felul ei de a-și îngriji familia.

Plătesc băutura și ieșim.

Traversăm strada și intrăm pe aleea din față. Martinet merge înainte. O ia pe scară și urcă până la etajul al doilea.

— Complimente, îi spun, știi să te informezi.

Radiază de bucurie micul inspector… Ia gândiți-vă: Să lucrezi cu un as de la Paris când debutezi în provincie…

Asta-l înflăcărează pe om…

Ne oprim în fața unei uși. Citesc pe placă: Else Meredith. Deci, o cheamă Else? Ăsta-i nume de aventurieră, așa că nașul viperei ăsteia n-a avut fler…

Sun, ușa se deschide. E aici, zâmbitoare.

— Bună ziua, comisare, gângurește ea.

De surpriză, e o surpriză. Rareori am încercat o asemenea mirare. Cu toate astea fac o figură destul de bună.

— Bună ziua, fetițo, spun. Deci, mă cunoști?

— Se pare! Dar intrați, vă rog.

Fac câțiva pași într-un hol somptuos, având pe parchet un covor gros ca o felie de înghețată napolitană.

Else deschide o ușă cu geam și se dă în lături ca să mă lase să trec. Cel mai bun lucru de făcut este să joc jocul. Intru în încăpere care e un salon mare, mobilat ca un cinema. Are șase fotolii club și un pian cu coadă. În fiecare fotoliu stă un tip, iar un al șaptelea care are gust pentru romantism, stă cu coatele rezemate pe pian. Toți tipii ăștia, printre care recunosc și pe ucigașii mei de pe faleză sunt gravi și tăcuți, cu câte un pistol pe genunchi. Încântătoare primire.

Mă întorc. Martinet ține un Luger superb, nou-nouț în mână. Iar țeava armei e îndreptată spre rinichii mei.

Ridic din umeri.

— Bun, zic, e o cursă!

— Ai spus-o frumosule, mi-o întoarce pseudo-Martinet. Vasăzică tu ești vestitul San-Antonio? Ăla care trage pe sfoară moartea? Asul așilor? Durul durilor? Care se lasă trombonit ca un bleg…

— Eu sunt, zic recunoscând.

Îmi scot pălăria și mă așez pe o canapea.

Și oftez adânc, gândindu-mă că derbedeul are dreptate.

Capitolul 7

LA CE SĂ MEDITEZI

Urmează o tăcere îndelungată, în timpul căreia nimeni nu face niciun gest. Atmosfera e tensionată ca pielea de pe tobă. Dacă o muscă și-ar freca picioruşele, ar produce cu siguranță electricitate. În fine, Else izbucnește în râs. Îi sunt recunoscător pentru asta.

Poate credeți că mi-e frică? Ei bine, vă înșelați cu privire la mine. Sunt prea umilit ca să mă mai gândesc la primejdiile care mă amenință.

Iată ce înseamnă să fii prea impetuos. De ce n-oi fi cerut ajutorul lui Favelli sau al secundului său înainte de a mă avânta la asalt!

— Ai rămas mască, nu-i așa? rostește triumfător falsul Martinet.

Nu răspund.

— Îți închipuiai, urmează el, că o să cădem în cursă. Ai crezut că micuța noastră Else n-o să știe să-l deosebească pe San-Antonio de grădinar. Ce-a putut să râdă când a înțeles că e vorba de tine. Bagă de seamă că nu credeam că tipul trăiește, pentru bunul motiv că-l curățasem eu însumi și că ăsta-i un sport la care sunt campion.

— Atunci de ce ați venit să vedeți?

— Patronului nu-i place să lase nimic la voia întâmplării, ți-ai putut da seama până acum… Dar luasem măsuri de precauție pentru cazul când Else avea să fie urmărită, ceea ce s-a și întâmplat. Nu ne-a trebuit mult ca să-l reperăm pe micul tău inspector și să-l invităm să urce în mașina noastră… Nu ne-a făcut prea multe dificultăți: e un flăcău lipsit de maniere.

Nu pot rezista ispitei de a pune o întrebare care mă frământă de câtva timp.

— Cum ați știut că am scăpat în urma atentatului?

Else se lovește peste coapse.

— Îl recunoști pe acest gentleman? întrebă ea arătându-mi pe unul dintre indivizii tolăniți în fotoliu.

Îmi stăpânesc o exclamație, căci bărbatul pe care-l privesc nu-i altul decât ziaristul care insista să intre în spital.

Mă salută batjocoritor.

— Când am aflat, continuă falsul inspector, că stai în loja

portarului, am înțeles imediat că ești în stare să dai năvală la primul semnal, așa că am întins vârșele iar tu ai venit în goană să te prinzi în ele…

— Toate astea sunt foarte frumoase, zic eu, dar trebuie să vă gândiți că discuția telefonică a fost înregistrată. În câteva minute barul „Pescărușii” o să fie plin de copoi.

— Grozavă treabă! zâmbește interlocutorul meu. Patronul e de-al nostru. Are niște brașoave pregătite pentru amicii tăi care sunt cel puțin la fel de nătărăi ca tine.

Mă întunec.

— E-n regulă, m-am ars! Unde o să se întâmple?

— Mai speri să scapi? Contezi pe o plimbare ca aia de seara trecută ca să-ți încerci norocul?

Trăgătorii mei de pe faleză mormăie niște chestii imprecise. Îi privesc înveselit.

— Mărturisiți că v-am jucat o festă frumoasă, dragilor.

Ei strâng pumnii.

— Las-o baltă, mă sfătuiește Else, nu mai e momentul să faci pe fanfaronul.

— E întotdeauna momentul, iubito. Mai ales când ai de-a face cu țoape ca voi toți.

Ea tresare. Îmi plac fetele care reacționează.

— Fii convinsă, drăguțo, că dacă n-aveam să mă secondeze un neîndemânatic ca Martinet ăsta de care e vorba atâta, rolurile s-ar fi inversat.

— Crezi asta, copoiule?

— Cu toată convingerea, tigroaico.

— Înseamnă că-ți faci iluzii.

— Fiecare își are grădina lui tainică.

— În orice caz, în a ta o să săpăm în curând o groapă nostimă și o să te îngropăm în ea. O să-ți aduc chiar și flori. Ai vreo preferință anume?

— Ca buchet, aș vrea niște urzici, sunt plante pe care-mi place să le am la îndemână în prezența unei donșoare ca asta care-i în fața mea.

Else scrâșnește din dinți. Ochii îi aruncă flăcări.

— Nu-l lichidați încă pe bietul căcăcios? îi întreabă ea pe

bărbați.

Un tip important, înalt ridică din umeri.

— Trebuie să-l așteptăm pe Früger. Vrea să-i spună două vorbe caraliului ăstuia dat dracului.

În sfârșit, o să-l văd pe vestitul spion. Dar, vai, totul mă face să cred că n-o să-mi lase timp să discut cu el despre tratatul Pirineilor.

Mă fac comod și aștept.

•

Cineva sună la ușă.

— Iată-l, murmură Else.

Se duce să deschidă și se întoarce imediat însoțită de un bărbat între două vârste, înalt și elegant cu ochi foarte limpezi și cu o înfățișare curtenitoare.

Se înclină zărindu-mă.

— Sunt fericit să te cunosc, comisare. Se poate spune că ne-ai dat mult de furcă. De când ai sosit la Marsilia, mica noastră organizație a trăit clipe agitate.

— Nu numai ea, spun cu umor. Rareori am văzut tipi atât de duri ca voi. Sunteți o colecție de ucigași nu tocmai rea.

— Complimentele dumitale îmi merg drept la inimă, comisare. Ce păcat că suntem siliți să suprimăm un adversar atât de îndrăzneț!

— Asta cred și eu din adâncul inimii.

Früger își scoate mănușile crem.

— Jamard, spune el întorcându-se spre Martinet, vrei să pregătești seringa? E inutil să-l mai necăjim multă vreme pe acest domn.

O să-mi facă figura cu injecția, ca unei pisici bolnave. Martinet scoate o cutiuță din buzunar. Peste o sută de secunde dacă sunt îndemânatici o să fiu mort ca mumia lui Ramses al II-lea.

E motiv de reflecție, nu-j așa?

Capitolul 8

FACEȚI STEAUA SĂ LUCEASCĂ

Picături de sudoare mi se preling pe tâmple; dimpotrivă, printr-un curios echilibru de temperatură, am măduva spinării mai rece decât un nas de câine. Simt deja un gust de moarte în gură, iar creierul meu blocat refuză orice reflecție. Foarte adesea, în decursul carierei mele aventuroase am murmurat *in petto*: De data asta, gata! Dar în fond nu credeam așa ceva, iar dovada este că am scăpat.

De ce am scăpat din cele mai tâmpite situații? Fiindcă mă cheamă San-Antonio, iar în materie de reflexe nimeni nu mă întrecea.

Reflexele!

Am o tresărire de energie. Îmi spun că dacă cedez fie și o miime de secundă sunt pierdut.

Într-o zi în America, pe la Los Angeles, pe timpul când lucram la o agenție de detectivi particulari, m-am pomenit cu țeava unei puști automate îndreptată spre pieptul meu, în timp ce tipul care era de cealaltă parte a puștii apăsa tare pe trăgaci, vă asigur. Ei, bine, glonțul n-a pornit fiindcă țopârlanul ăia, în graba lui de a mă transforma în îngrășământ azotat, uitase să deblocheze siguranța. *A priori,* s-ar putea crede că chestiile astea nu există decât în filmele cu Gary Cooper sau cu Stan și Bran, dar vedeți că nici vorbă de așa ceva.

Martinet secționează capătul unei fiole de sticlă și vâră seringa în ea. Deci, dacă vreau ca steaua mea să înceapă din nou să strălucească, trebuie să încep imediat să o frec cu piele de căprioară. Nu mai am nicio clipă de pierdut.

Dacă măcar haina nu mi-ar fi ars în incendiul din cauza mea… Am în țoalele mele tot felul de buzunare ultra secrete care conțin lucrușoare interesante…

Asta e! Am găsit ideea căci mă gândesc că-mi rămân pantalonii, iar în pantaloni, cusătura e desfăcută pe o lungime de aproximativ patru centimetri și ajustată prin apăsare. Deci în acel loc dispun de un mic buzunar care conține piper

măcinat. Încrucișez picioarele și recuperez încetișor piperul. Ca să le abat atenția fac pe filfizonul.

— Vasăzică, îi spun Elsei, va trebui să ne despărțim, frumoaso?

— Ce vrei, îmi răspunde ea, băieții prea curioși dau întotdeauna de necazuri.

— E tare ofticant să fii expediat pe lumea cealaltă sub privirile unei fete drăguțe căreia ai avea chef să-i povestești o grămadă de brașoave.

— Nu contează, mă consolează ea, ceva mai de vreme sau mai târziu, tot trebuie să te duci…

Zâmbesc.

— Nu-s chiar prostii ce spui tu acolo Else.

— Haide, spune Früger. Să terminăm.

Mă apucă de brațul stâng și-mi ridică manșeta. Falsul ziarist se așază în partea cealaltă cu pușcociul, iar Martinet vine cu mica lui panoplie de veterinar. Mă simt ca la circ când trapezistul urmează să facă saltul mortal.

Îmi zic: „Micul meu San-Antonio, e rândul tău să joci!”

Și îmi dau ascultare cu o docilitate extraordinară.

Cu toată puterea trag un picior în burta falsului Martinet care scoate un țipăt de locomotivă în tunel și se prăbușește pe covor. În același timp, arunc piperul în ochii ziaristului, iar cu cealaltă mână îl apuc pe Früger și-l trag în fața mea. Sunt omul-orchestră: întregul individ funcționează.

E zadarnic să vă spun că dezordinea e de nedescris.

Pentru început, ziaristul nebun de furie și de durere trage la întâmplare, niște gloanțe îmi străbat hainele fără să mă atingă, din fericire. Früger are mai puțin noroc, căci încasează unul în figură și își dă sufletul diavolului.

Îi dau drumul și fac un plonjon înapoia pianului. Se trage în toate părțile. Animalele astea sunt nebune de furie și se joacă de-a bătălia de la Verdun. Gloanțele se înfig în pian și compun o melodie ciudată în re minor. Poate că e un marș funebru pe care-l execută pentru mine.

Deodată Else urlă:

— Patronul a murit!

Ca prin minune, se face tăcere.

— Schultz l-a omorât, zice un tip.

Schultz e falsul ziarist care începe să plângă. Piperul pe care i l-am oferit trebuie să-l ajute la exercițiul ăsta lacrimal.

— Nu-i vina mea, geme crocodilul. M-a orbit.

— Nu mai trageți! ordonă Martinet. Avem nevoie de el viu.

Își precizează numaidecât intențiile.

— O să-i smulgem unghiile, hotărăște el, și pe urmă îi facem chestia cu baia, porcului ăstuia.

Vă dați seama că eu, înapoia pianului, nu mă simt prea la largul meu; e un program care nu mă seduce prea tare și aș prefera mai curând să asist la o piesă de Paul Claudel, decât la mica ceremonie de care a vorbit negustorul meu de otravă de șoareci.

Cu o sforțare din șale răstorn pianul, ceea ce îmi oferă un paravan mai lat. Dacă nu mai trag în mine, dat fiindcă mă aflu într-un colț al camerei, o să le trebuiască ceva timp ca să mă scoată de aici.

Deodată mâna mea atinge ceva rotund pe parchet. Pipăi mai atent și descopăr că e vorba de seringa pe care Martinet a lăsat-o să cadă și care, din fericire, nu s-a spart căzând.

O înhață.

Abia am apucat-o în mână că o gorilă apare deasupra pianului: e amicul meu Tom, individul căruia i-am spart doi sau trei dinți în ziua când am sunat la Batavia.

Se pregătește să treacă peste obstacol, și-i admir fundul.

Nu pot rezista ispitei de a-i înfige acul în moalele feselor.

Pare să nu simtă nimic, însă deodată se schimbă la față, se crispează, buzele i se albesc și cade spre mine. Cât pe-aci să mă pomenesc cu cele două sute treizeci de livre ale lui pe ceafă. Din fericire, fac un salt într-o parte și uriașul Tom se prăbușește pe covor. Fleașcă, exact ca o vacă moartă.

Îl privesc.

Drogul falsului Martinet e de calitatea întâi, fiindcă n-am injectat niciun sfert din seringă și uite-o pe huiduma asta mare ștearsă din societate unde, între noi fie vorba, n-ar fi trebuit să se prezinte niciodată.

Observ că buzunarul lui Tom face o gâlmă semnificativă. Vâr mâna și scot de acolo un pistol cu încărcătorul plin de gloanțe… Cu jucăria asta în mână mă simt la fel de tare ca Mathurin după ce și-a băut cutia de *spinage*.

Și dacă aș trage la țintă? Doar așa ca să-mi dau seama dacă mai sunt un as în materie.

Mă târăsc într-o parte și arunc o privire prudentă în încăpere. Toți indivizii sunt îngenunchiați în semicerc cu fața la pianul răsturnat. Toți cu excepția Elsei care încearcă zadarnic să-l însuflețească pe Früger. Aleg unul și-l ochesc în față. Buf! Cade cu capul înainte.

— E înarmat! urlă cineva.

— Pe toate le știi, spun eu, izbucnind în râs.

Capitolul 9

SUNT BĂFTOS

La adversar e agitație. De altfel, nu încearcă să-și ascundă descumpănirea.

Martinet, – continuu să-i dau numele pe care l-a uzurpat de la nefericitul meu coleg – ia conducerea operațiunilor.

— Nu mai trageți! ordonă el, că de nu, peste zece minute o să fie plin de caralii aici. De altfel, trebuie s-o întindem, cartierul o fi în stare de alertă.

— Ce-i de făcut? întrebă Else.

— Fugim pe ieșirea secretă. Dar mai înainte vreau să-l lichidez pe sticletele ăsta împuțit. Duceți-vă să-mi aduceți un bidon de benzină din bucătărie.

Ah!

Dacă ei recurg la mijloace extreme, nu scap. Focul m-a înspăimântat întotdeauna. Am văzut un tip arzând ca o torță într-un accident de mașină și am păstrat o amintire foarte neplăcută. Ce-i de făcut?

Poate că reflexele mele vor continua să funcționeze.

Într-adevăr, smulg cordonul perdelelor și fac din el un laț. Asta-mi dă un fel de mic lasou de care mă servesc ca să prind o sculptură de bronz de pe șemineul din apropiere. Un tip se repede să-mi taie lasoul, însă profit ca să-i expediez niște plumb în piept, iar el se întreabă dacă trebuie să moară sau să-și îndeplinească misiunea. Se hotărăște pentru prima soluție.

Ceilalți stau cuminți.

Dintr-o smucitură, trag spre mine statueta de bronz. O înfățișa pe Diana la vânătoare, tot ce poate fi mai bine sculptat. Dacă aș avea timp, aș examina-o în amănunt, dar mă grăbesc, cred că v-am dat de înțeles că mă grăbesc să-mi execut planul.

Cu pixul cu pastă scriu un scurt mesaj pe batistă. Leg batista în jurul gâtului Dianei, fiindcă îmi propun să o trimit în cursă și nu vreau să răcească. Pe urmă, calculez o traiectorie extraordinară și, cu toată puterea, arunc statueta prin cameră spre fereastră.

Bum! Se servește cald!

Diana sparge fereastra și se duce să se plimbe în natură. Călătorie bună!

— S-o întindem, strigă Martinet care a priceput șmecheria.

Și golește încărcătorul în direcția mea. Aștept ghemuit după corpul lui Tom să-i treacă năbădăile. Apoi îl ochesc și eu și-i demonstrez că un singur glonț bine folosit, e de preferat întregului stoc al manufacturilor de arme de la Saint-Étienne, dacă acesta e folosit în pofida bunului simț.

Hotărât lucru, ziua a fost bună și am lucrat bine pentru amicul meu de la morgă. Dacă primește o primă pe cap de mort, o să-și poată cumpăra un aparat de radio în rate. Cu totul nu mai rămân în fața mea decât trei cioflingari și Else. În plus, printre cei trei e unul care nu cred că poate citi tabelul cu litere la oculist.

— Dă-mi benzina! ordonă Else.

— Hotărât lucru, ai predispoziții pentru incendii, îi spun.

Îmi răspunde printr-un val de înjurături și cu un jet de benzină. Scârba a prevăzut totul și a adus-o într-o canistră. Mă

dezbrac într-o clipă și în timp ce ea aprinde chibritul îmi înfășor boarfele în covor. Apoi mă retrag în porțiunea de parchet nestropită.

Țâșnesc niște flăcări frumoase. Parcă sunt un foc de bucurie. Risc și sar peste pian.

Din fericire, încăperea e goală. Supraviețuitorii dau năvală pe culoar și nu se mai ocupă de mine. În slip și cu pistolul în mână mă iau după ei. Ei ajung la bucătărie, Else deschide un dulap, trage de o pârghie și, ca în romanele polițiste, dulapul lunecă înapoi descoperind o deschizătură îngustă în care descurcăreții mei intră. Sunt în șir indian pe o scară strâmtă. De sus, îi domin pe toți.

— Sus mâinile! Bandă de așa și pe dincolo!

Fiindcă șovăie, trag în labele tipului care voia să se joace de-a războiul cu mine pe faleză. Ceilalți se potolesc îndată și ridică frumoasele lor mâini.

— Și acum nu mai mișcați, îi sfătuiesc.

•

Nu durează mult. În curând vin copoii cu material de camping. Statueta de bronz a căzut în mijlocul drumului. Niște gură-cască au găsit S.O.S-ul meu și au telefonat la Poliție. Pot să nu mai pozez… Începeam să simt furnicături în umăr tot fluturând pușcociul huidumei de Tom. În timp ce-i îmbarcă pe drăgălașii ăștia, iar tulumbagiii vin să stingă începutul incendiului, îi cer unui agent să-mi împrumute pelerina lui. Sunt atât de bine făcut, încât dacă aș ieși în slip în stradă, circulația s-ar întrerupe numaidecât.

Astfel împopistrat, pun să mă ducă la Siguranță, unde-i regăsesc pe Favelli și Baudron.

Bunii mei prieteni își rodeau unghiile întrebându-se ce s-a ales de mine. Pentru a nu știu câta oară sunt silit să-mi povestesc aventurile. Mă ascultă cu religiozitate. După părerea lor, în comparație cu mine, Moș Crăciun e un puști caraghios.

Șeful Siguranței intră. Cineva l-a anunțat că am venit și n-a avut răbdare să trimită după mine. Îi cheamă pe toți subofițerii, le spune să mă privească și să-mi cânte cântece de slavă prin univers. Până atunci mă invită la o masă grozavă să

sărbătorim deseară strălucita mea victorie.

Îi spun că sunt de acord, cu condiția să-mi găsească haine. Remarc că în ritmul de două costume pe zi, va trebui ca Ministerul de Interne să voteze credite speciale ca să mă îmbrace.

Toți sunt bine dispuși, și mă bat pe umeri. Savurez felicitările cu nonșalanța unui gladiator care a înnodat labele unei duzini de lei înfometați.

Trebuie să recunosc că în trei zile, am făcut o treabă grozavă.

Însă acum o să-mi acord câteva zile de vacanță.

PARTEA A TREIA

ASTA-I TREABA!

Capitolul 1

VIAȚĂ FRUMOASĂ

Vi s-a întâmplat vreodată să vă treziți dimineața cu senzația că sunteți fericit, într-adevăr fericit, și cu certitudinea că vă puteți plimba prin lumea largă ca prin propriul dumneavoastră apartament?

Dacă nu, nu știți ce înseamnă voluptatea autentică și puteți încerca să fumați opiu sau să vă angajați niște frumoase ale nopții ca să vă distrați.

În dimineața asta mă simt odihnit și nou. Sunt două zile de când afacerea s-a terminat.

Sunt în vacanță, adică am primit un mandat și o telegramă de felicitare care îmi acorda o vacanță nelimitată, însă nu mă înșel; nelimitat la șefi nu înseamnă niciodată mai mult de opt-zece zile. Mărturisiți că totuși opt zile pe coastă sunt bune. Fiindcă îmi realizez visul: mă duc la Nisa. I-am scris bătrânei mele Félicie o scrisoare lungă în care-i spun că intenționez să trag o raită prin cârciumi, și-i anexez o rețetă de *bouillabaisse.*

Deci sunt la zi.

Banda de spioni e nimicită. Supraviețuitorii au mărturisit și au dat toate detaliile cu privire la organizație. Vă pot lămuri: Früger era șeful rețelei. Conducea tot sectorul coastei. Banda avea sarcina să obțină indicații din marină și coresponda cu un comitet situat în Spania. Mulțumită Elsei și amicilor ei obținem adresa unor vagi complici.

Am izbutit cea mai grozavă captură din viața mea. Ziarele dau titluri pe patru coloane…

Viața e frumoasă.

•

Mi-am oferit ceva de înfulecat la vagonul restaurant. La popotele astea, bucătăria nu-i niciodată grozavă, dar întotdeauna sunt băuturi la înălțime. De fiecare dată când mănânc aici nu uit să pun să-mi toarne un Martini dublu și un coniac dublu.

Deoarece mă duc la ultimul serviciu, nu plec din vagonul restaurant după masă. Mai comand o cafea cu filtru și o degust privind marea care sclipește în soare. Îmi alung din gând seria de aventuri pe care le traversez. Însă afacerea asta e încăpățânată ca o muscă la carne și mă hărțuiește fără răgaz.

La un moment dat tresar. Chelnerul crede că-l chem și se repede:

— Domnul dorește ceva?

Ce vreau eu e un oficiu poștal, dar deoarece chelnerul nu poate – deși dorește să mă satisfacă – să-mi aducă unul pe tavă, îl concediez cu un semn din cap.

Tocmai mi-am adus aminte că Favelli nu a comunicat rezultatele expertizei pe care-i cerusem să o facă în privința receptorului de telefon. O să-mi obiectați că nu contează, fiindcă toată banda e lichidată, dar sunt scrupulos de felul meu și nu-mi place să las uși deschise în urma mea. Ați priceput ce temperament am?

În orice caz, e vorba de o chestiune benignă pe care un telefon, când sosesc la Nisa, o să-mi îngăduie s-o lichidez.

La ora trei după masă mă plimb pe Promenade des Anglais. Nu mă grăbesc. Sunt momente când ne place să hoinărim fără să ne gândim la nimic. Savurez mirosul mării, al mimozelor și mă simt devenind poet. Ce altceva vreți să fac la ora trei după-amiază la Nisa?

În sfârșit intru într-un mare restaurant care are orchestră. Comand un suc de ananas ca o fetiță și-i spun patronului să-mi ceară telefonic Siguranța din Marsilia.

Orchestra braseriei e excelentă. Din când în când cântă foarte bine o sambă. Iar mie îmi place samba fiindcă te ține treaz. După samba, muzicanții atacă un blues, pe urmă un vals

englezesc care mă face să casc. În clipa aceea, patronul vine să-mi spună la ureche că am legătura cu Marsilia.

Am noroc, Favelli tocmai a sosit la birou. Îi spun cine sunt și-i pun întrebarea care mă frământă. Imediat exclamă că sunt un tip care pe lângă multe alte calități am și tenacitate. Îmi spune că amprentele prelevate pe aparat îmi aparțin, dar că mai sunt o serie de amprente care nu corespund cu niciuna din colecția lui.

Îl sfătuiesc să verifice imediat dacă proprietarul lor nu se află printre membrii bandei repartizați fie la morgă, fie la răcoare. Îi explic că în caz contrariu asta ar dovedi că un personaj important n-a fost pus în situația de a nu mai putea să facă rău.

Mă asigură că o să-l pună pe unul dintre oamenii lui să verifice asta și că peste două ore o să fie în măsură să-mi comunice răspunsul. Mă întreabă la ce adresă să mi-l trimită.

Mă gândesc și-i propun să-mi trimită o telegramă la hotelul *Bellevue.*

E de acord.

Închid telefonul și mă întorc în sală. Sub estrada muzicanților e o mică pistă de dans pe care câteva perechi îmbrăcate ușor se răsucesc într-un *slow* mai zaharisit ca un borcan de miere. Oamenii ăștia au noroc că pot dansa pe asemenea căldură. Îi privesc cu admirație.

Și simt că fața mi se luminează, cum se spune în cărți.

N-am văzut niciodată fețe luminându-se, dar găsesc că expresia e interesantă.

Ghiciți cine evoluează acolo? Fetița Julia. Inima începe să-mi bată puternic. Parcă ar vrea să evadeze din piept ca să galopeze spre Julia. Sirena mea cea blondă dansează cu un tip care a fost fabricat din hârtie sugativă. Băiatul trebuie să fie englez sau cam așa ceva. Poartă pantaloni în carouri și o haină albă peste o cămașă galbenă ca lămâia. Fața îi e înmuiată ca a unei păpuși de ceară uitată pe un radiator electric. Am impresia că atunci când cască, dinții profită pesemne de chestia asta ca s-o șteargă ușurel. Unde o fi pescuit Julia brotacul ăsta bătrân?

Aștept să se termine dansul, iar perechea care mă interesează să se întoarcă la masă. Atunci plec de la locul meu și mă apropii cu zâmbetul pe buze.

— Salut, Juju! Cum mai stai cu sănătatea?

Ea tresare.

— Tonio! Nu se poate!

— Nu ți-am făgăduit o vizită într-una din zilele astea? Ei bine, ziua de slavă a sosit.{8}

— Ce grozav ești! Stai jos și dă-mi voie să te prezint doctorului Silbarn din Chicago.

Se întoarce spre fosila ei.

— Vestitul comisar San-Antonio.

Stafia îmi întinde mâna și mă grăbesc să i-o strâng până nu se usucă cu totul.

Capitolul 2

DRAGOSTE FĂRĂ APĂ RECE

— Deci, doctore, îi spun, veniți de la Chica?

— Ye, răspunde el. N-am mai văzut Coasta de Azur de la declarația de război. E regiunea cea mai, cum spuneți voi? Formidabilă *in the world*!

— Cunosc Chicago. Am chiar un prieten care are un *drugstore* pe malurile Michigan-ului.

Îi explic locul unde se află și se întâmplă că-l știe și el. Începem să discutăm la nesfârșit, sub privirea înveselită a Juliei.

— Deci, spune ea profitând de o pauză în conversație, ce mai fac criminalii, comisare?

— Așa și așa!

— E adevărat ce au povestit ziarele? Că ai pulverizat banda aia de spioni-gangsteri?

— De data asta, n-au spus prea multe prostii.

— Atunci ești un Nick Carter al epocii!

Pun mina pe încheietura palmei ei.

— Gata, gata, zeița mea, nu-ți bate joc de mine; să vorbim mai bine de tine. Ai fost la tăticu și mămica?

— Așa cum m-ai sfătuit.

— Perfect! Au fost fericiți să-și revadă fetița adorată?

— Nebuni de bucurie. Le-am povestit prin ce aventuri am trecut. Îți poartă o recunoștință nesfârșită, o să vii la noi la cină în seara asta, nu-i așa?

— Nu trebuie să insiști prea mult ca să zic da.

Îmi trimite o bezea.

— Ce drăguț ești… Tata o să tragă focuri de artificii în cinstea ta…

Doctorul ăsta de la Chicago nu-i chiar atât de ramolit pe cât pare, fiindcă înțelege imediat că ne-ar plăcea să rămânem în tête à tête.

— Dă-mi voie să mă retrag, îi spune lui Julia.

— Te întorci acasă, Doc?

— Da. Și o să-i anunț pe părinții tăi de sosirea comisarului.

Pleacă.

Rămași singuri schimbăm locurile și mă așez pe banchetă lângă Julia.

— Are o mutră simpatică doctorul tău, îi spun. De unde-l cunoști?

— E un prieten al lui tata. Fac afaceri împreună.

Îmi spune că taică-său are un laborator de produse farmaceutice și că fabrică o specialitate a doctorului Silbarn contra căderii părului.

Deoarece de viața privată a lui taică-său îmi pasă tot atât cât de primul molar al lui Mazarin, renunț la chestionar. Îmi trec brațul pe după spătarul banchetei. Iar mișcarea pică bine, fiindcă însoțitoarea mea s-a rezemat cu capul de ea. Cu mâna îi aduc părul blond lângă umărul meu și privesc soarele care-i pe cale să se topească în mare. Ce frumos e!

Îi împărtășesc micuței admirația mea, dar pesemne că și ea încearcă o dulce melancolie, înțeleg astă după felul în care se cuibărește lângă mine.

Pentru prima oară în viață simt că am un suflet de puști și

nu mă mai gândesc la nimic. Doar savurez o clipă de o calitate extraordinară.

— Ce-ai spune, draga mea, dacă am merge să ne plimbăm prin împrejurimi?

— Se potrivește bine, chiar sunt cu mașina.

Loțiunea capilară trebuie să aducă beneficii serioase, fiindcă Julia are o mașinuță frumoasă, Talbot decapotabilă, crem, cu banchete de piele asortate la culoare.

— Vrei să conduci, Tonio?

Mă instalez la volan. Julia își înnoadă o eșarfă de mătase în jurul capului și, ca mai înainte la local, își pune capul pe umărul meu.

Mergem cu mașina de-a lungul malului mării. O briză îmbălsămată plutește deasupra acestui colț de paradis. În curând suntem afară din oraș, și ajungem într-un loc cu un povârniș abrupt.

Opresc mașina. Am reperat mai jos de drum un fel de mic golf pustiu, înconjurat de pini și de stânci roșietice. Colțișorul ăsta are în el ceva de poză de bâlci, însă e foarte drăguț. Coborâm acolo și ne așezăm pe mușchi.

— E bine aici, îi spun lui Julia.

Ei nu i se pare ciudată fraza mea și mă privește emoționată.

— Pentru mine ai venit, *darling*?

— Da, iubițico.

— Doar pentru mine?

— Pe cuvânt.

— O, murmură ea, e minunat, dragule, cu totul minunat.

Și fiindcă buzele ei nu sunt prea departe de ale mele, calculez distanța care le desparte. Și îmi dau seama că ar fi suficient să înclin ușor capul pentru ca distanta asta să nu mai existe.

Julia face și ea o bucată de drum în întâmpinarea mea.

•

Seara se lasă peste mare, se culcă deasupra ei ca e pisică fericită pe o pernă de mătase albastră.

Cum vi se pare imaginea asta?

Sunt tipi pe care i-au azvârlit la Academia Franceză pentru

nici atâta. Sunt sigur că, dacă mi-aș da osteneala, aș ajunge la rezultate apreciabile în literatură.

Noaptea s-a lăsat cu totul când părăsim micul golf.

Ne urcăm din nou în mașină și apăs zdravăn pe accelerație, fiindcă vreau să trec pe la hotel să fac o baie și să mă schimb înainte de a mă duce la strămoșii sirenei mele blonde.

Iată-ne din nou la Nisa, luminată ca pentru carnaval.

Ce oraș frumos!

De altfel, sunt într-o asemenea dispoziție, încât toată lumea mi se pare minunată.

Credeți cumva că e vorba de dragoste?

Capitolul 3

O DIGESTIE LABORIOASĂ

O sfătuiesc pe Julia să se întoarcă acasă la ea, unde îi făgăduiesc că vin și eu peste o oră.

Ne despărțim după o ultimă sărutare.

Străbat holul hotelului și mă duc să întreb la recepție dacă nu cumva a venit vreo telegramă pentru mine. Deșiratul îmbrăcat ca un dirijor de orchestră de jazz îmi întinde un dreptunghi de hârtie albastră.

Îl deschid:

„CONFRUNTAREA GENERALĂ A AMPRENTELOR NEGATIVĂ”.

Deci, instinctul meu nu mă înșelase: banda nu a fost distrusă cu totul. Deci, chiar și în concediu, San-Antonio e bun la toate.

Cer să mi se aducă un coniac pe care-l trimit în misiune în stomac, în timp ce apa curge în baie.

Mărturisiți că niște sticleți atât de conștiincioși nu se mai găsesc azi decât în manuale, fiindcă, în sfârșit, iată-mă în

vacanță, bine înzestrat cu glorie, dragoste și bani, și nimic nu mă silește să-mi vărs sângele pentru banda asta de spioni pe care am împrăștiat-o. Zadarnic încerc să mă pătrund de raționamentul ăsta, creierul meu este astfel făcut, încât nu poate funcționa cu adevărat decât în slujba unei enigme.

Iar enigma e aici.

Îmi apuc raționamentul de coadă. Am telefonat de la *Colorado*; după mine, cineva a folosit aparatul ca să-i dea ordin lui Batavia să mă lichideze. Acest cineva era un șef ca să ia o astfel de hotărâre. Iar amprentele sale nu corespund cu niciuna dintre amprentele membrilor morți sau vii ai bandei. În consecință, mai rămâne un personaj în circulație, al cărui loc e după niște gratii solide sau, mai bine, înaintea a douăsprezece țevi de pușcă. Ei bine, vă spun eu că atâta timp cât zburdalnicul ăsta n-o să fie hrănit pe cheltuiala guvernului francez, n-o să fiu liniștit.

Bodogănind întruna fac baie. Apoi mă îmbrac. Pun o cămașă albastră cu o cravată galben-deschis și un costum de flanelă albastru. Dacă m-ați putea vedea așa de bine înțolit, ați telefona imediat tuturor croitorilor din Franța încercând să descoperiți un costum la fel.

Îmi dau cu un pic de parfum pe revere. E o chestie destul de subtilă căreia îi spune *Vitalité*. Când o miros mă gândesc la niște lucruri cu totul romantice.

Iată-mă gata. Dau un telefon portarului cerându-i să-mi caute niște flori și să-mi comande un taxi.

•

Părinții Juliei se numesc Nertex. Posedă o baracă ceva mai mică decât palatul Versailles, în apropiere de Nisa. Sunt niște oameni încântători, poate un pic cam manierați. Însă care au noțiunea de ospitalitate într-un grad foarte înalt.

Îi sărut mâna mamei închizând ochii ca să nu fiu orbit de strălucirea briliantelor, și-l las pe bătrân să-mi zdrobească degetele. Acest om de treabă mă congratulează ca să-și exprime recunoștința. Profită de ocazie ca să-i tragă o săpuneală lui Juju care, după părerea lui, are o fire prea independentă.

Doamnei gândurilor mele pare să-i pese de dojenile paterne ca de o felie de pepene borșit și mă învăluie într-o privire tandră care face să-mi treacă un voltaj grozav prin șira spinării.

În sfârșit, trecem la masă în tovărășia doctorului american care seamănă cu o gorilă. Meniul e gustos. Cuprinde medalioane de becață, languste la grătar și căprioară cu sos de vin. Mănânc de două ori din fiecare. Cred că plimbarea cu mașina mi-a deschis pofta. Le povestesc anchetele mele. Mulțumită vinului – un Pommard 1928 – găsesc anecdote senzaționale care le fac pe doamne să se înfioare, iar pe domni să scoată exclamații de mirare.

Petrec o seară minunată. Ca să încoroneze cina asta demnă de cavalerii mesei rotunde, domnul Nertex îi spune chelnerului să aducă un coniac Napoleon. Totodată îmi prezintă o cutie de țigări de foi mare cât cutia unei mașini de scris portabile. Sunt țigări de foi braziliene atât de groase, încât, când o termin pe a mea, am băsici pe limbă.

Ambianța e foarte plăcută. Când mă despart de doamne-domni pe la miezul nopții sunt într-o stare euforică minunată. Hotărăsc să mă întorc la hotel pe jos, ca să mă satur de stele și de briza parfumată. Apoi, între noi fie vorba, nimic nu se compară cu o plimbare când ai mâncat și ai băut bine.

Îmi iau rămas bun. Nu cu prea multă emoție fiindcă părinții Juliei mă invită iarăși pentru a doua zi. Chiar îmi propun să-mi petrec vacanța la ei, însă refuz căci țin la libertatea mea. Le strâng mâna, iar Julia îmi spune că o să-mi telefoneze a doua zi ca să stabilim pentru după-amiază.

Merg liniștit pe drum. Din locul unde sunt văd jos orașul și marea care tremură sub lună. Din când în când mă opresc *să gust magnificența peisajului și maiestatea nopții.* Asta-i o frază pe care am citit-o într-o carte de Claude Farrère și, deoarece mi s-a părut drăguță am învățat-o pe dinafară. Respir adânc. Va trebui să-i trimit o carte poștală lui Félicie mâine dimineață.

Ajuns la hotel, mă culc și dorm.

•

N-aș putea să vă spun ce m-a trezit…

Cred că instinctul de conservare, atât de dezvoltat la mine. Fapt este că îmi recapăt luciditatea cu o vagă senzație de neliniște. Să fie oare cina bună de la familia Nertex cea care-mi dă tulburările de stomac? Aprind lumina și mă așez în capul oaselor. Lumina nu-mi potolește bănuielile, camera mi se pare dușmănoasă. Mă ridic și examinez ușa: zăvorul e tras. Mă duc la fereastră; storurile sunt trase și nu există balcon. Arunc o privire în camera ele baie: e goală.

Atunci?

Atunci poate că sunt un țăran bătrân. Însă mica sonerie de alarmă care sună în mine tot nu se oprește. Îmi privesc ceasul: e douăsprezece și jumătate. Îl pun pe noptiera de marmură, și aprind o țigară *gitane*.

Cel mai bun lucru care-mi rămâne de făcut ar fi să-mi comand o sticlă de coniac și s-o golesc. Poate că după aceea, aș dormi normal. Totuși, ar trebui să dorm tun după plimbarea lungă pe care am făcut-o pe jos.

Mă opresc brusc din gânduri și din mișcare. Dintr-o dată înțeleg prea multe lucruri simultan. Îmi trebuie ceva timp ca să ordonez și să canalizez toate astea în mine. Iată: m-am gândit la lunga plimbare de la întoarcere, mi-a trebuit cel puțin o oră ca să mă întorc de la familia Nertex, iar când am plecat era trecut de miezul nopții, va să zică, ceasul meu mă trombonește când îmi arată douăsprezece și jumătate. Mă urmăriți? Iar dacă arată douăsprezece și jumătate înseamnă că s-a oprit, *iar dacă s-a oprit, nu-i al lui tic-tacul pe care-l aud*.

Respirația mi se oprește. Auzul devine organul capital al individului meu. Aud zgomotul ăsta, bătaia de inimă artificială care nu-i a unui ceas și care mi-a lovit subconștientul. Un zgomot care-mi amintește ceva… adică tic-tacul unei bombe.

Mă predau în fața evidenței: e o bombă în camera mea! Tot trăgând cu urechea, îmi pare că zgomotul ei, totuși abia audibil, e un vuiet asemănător celui al Niagarei.

Primul meu reflex e de a o șterge cu viteza unui avion cu reacție, cel de-al doilea (al caraliului) e să caut bomba. De acesta din urmă ascult. Mă las în patru labe și mă uit sub pat.

Nu văd nimic. Totuși tic-tacul e aici… foarte aproape. Părul mi se zbârlește. Poate că într-a o sută mia fracțiune de secundă o să fiu prefăcut în bucăți atât de mici, încât pompierii o să fie siliți să dea cu sugativă pe pereți ca să mă recupereze. Deschid sertarul noptierei: nici aici nimic. Intru în panică. Unde-or fi ascuns feciorii ăștia de târfă tabachera lor cu arc? Ridic salteaua: Bomba stă blând aici pe somieră. Din fericire, am și talente de artificier. Încep prin a tăia firul care unește detonatorul cu explozivul, apoi dezamorsez mecanismele. După care îmi golesc cutia de pantofi și vâr bomba înăuntru.

Îmi șterg fruntea brobonită de sudoare și mă duc să-mi termin țigara la fereastră, ca să mai reflectez la aventura asta nouă.

Apoi mă culc din nou și dorm de-a binelea.

Capitolul 4

IDEI DE-ALE MELE

A doua zi, când sar din pat, îmi dau seama că sunt în mare întârziere față de soare. E într-adevăr, trecut de zece. Îmi fac toaleta fluierând și, chiar când termin să mă spăl pe dinți, sună telefonul. E Julia.

— Alo, Tony, gângurește ea, ai dormit bine?

— Foarte bine, chiar am visat o porumbiță dintre cunoștințele mele.

— Ah! Ah! și s-ar putea ști tema generală a visului tău?

— Dacă l-aș povesti la telefon, toate domnișoarele de la PTT și-ar da demisia și ar veni să vadă de aproape cum a-ncurcat-o un tip care are asemenea imaginație.

— Fără glumă!

— E cum îți spun!

O aud râzând la celălalt capăt. Râsul ei seamănă cu susurul unui izvor. Îmi amintesc că am făcut comparația asta într-o

compunere la franceză și profa mi-a dat zece. Mi-o închipui – pe Julia nu pe profă – în dezabieul ei care trebuie să fie roz sau bleu. Mi se pare că-i țin părul între degete și că-l fac să-mi curgă pe mâini ca un aur topit. O asemenea fată, credeți-mă, e ceva. Și dacă v-ați putea face o idee exactă despre ea, de oriunde ați fi, ați lua avionul spre Nisa.

Rostim cuvinte definitive, care nu vă privesc. În sfârșit, mă hotărăsc să pun în furcă receptorul după ce am stabilit întâlnire cu femeia vieții mele la prânz, căci trebuie să mâncăm împreună.

Nu mă îngrijorează peste măsură atentatul de azi-noapte. E nevoie de ceva mai mult ca să-mi pierd cumpătul.

Termin să mă echipez și ies din delicioasa mea cămăruță ținând sub braț cutia de pantofi.

Acum trebuie să vă spun că, dacă vă închipuiți cumva că mă duc la pescuit subacvatic purtând la subsuoară mica mea bombă cu efect întârziat, vă înșelați amarnic.

Cobor la recepție și cer să vorbesc cu directorul. Sunt invitat într-un mic salon discret și cu aere de conspirator, tipul mă sfătuiește să mă las să alunec într-un fotoliu și să aștept.

După un sfert de oră directorul vine și are un zâmbet atât de mieros încât e de mirare că nu vezi pe el o duzină de muște. Frecându-și mâinile, mă întreabă cu ce-mi poate fi de folos.

— Domnule, îi spun, mi-am plimbat cocoașa în cele patru colțuri ale lumii. Am dormit în cele mai valabile hoteluri din America și în cocioabele cele mai infecte din Italia. Am văzut o groază de paturi: tapițate și desfundate. Am găsit în paturile astea o grămadă de insecte și obiecte: purici, gândaci, ploșnițe, scorpioni, cărăbuși, portofele, proteze dentare, pistoale și alte lucruri pe care nu îndrăznesc să vi le numesc fiindcă sunt politicos, dar niciodată – mă auziți? – niciodată nu mi s-a întâmplat să descopăr vreo bombă în pătuț.

Zicând acestea. Îmi încoronez perorația deschizând cutia de pantofi.

El își apleacă nasul ascuțit și începe să-mi contemple descoperirea cu ochii unei berze care ar găsi un boiler în cuib.

E evident că acest gentlemen n-a făcut niciodată războiul și că e la fel de cunoscător în materie de arme ca mine în domeniul ginecologiei.

— Cu… cum, bâiguie, ați găsit asta…

— În patul meu, da.

— Și era în stare de funcționare?

— Am dezamorsat-o cu mâinile mele.

— E de neînchipuit.

— Și totuși e adevărat.

Savurez preț de o clipă înfățișarea lui uluită și-i pun mâna pe umăr.

— Ascultați-mă, dragă domnule. Sunt comisarul San-Antonio și m-am obișnuit să mi se facă farse. Atâta doar că am slăbiciunea, lesne de înțeles, nu-i așa, de a vrea să-i descopăr pe autorii lor. Nu țin să fac scandal și n-o să fie niciun tam-tam în jurul prăvăliei ăsteia dacă mă ajutați.

Se încovoaie atât de mult încât înclin să cred că o să-și îmbrățișeze pantofii și începe să-mi țină un discurs lung ca raportul unui portărel, ca să mă asigure de întregul lui devotament.

— Bine, îi spun, nu fără noblețe. Deci, să începem cu începutul: sunteți sigur de personalul dumneavoastră?

— Ca de mine însumi. Băieții de pe etaje sunt atașați de mai mulți ani de hotelul nostru.

— Fie. Atunci cine poate avea acces la camere?

— Nimeni.

— Nimeni! Veniți cu mine.

Îl duc în hol și-i fac semn să nu se miște. Mă apropii de recepție și rostesc cu voce posacă: „Douăzeci și opt”. Docil, recepționerul îmi întinde cheia de la douăzeci și opt.

Mă întorc la director.

— Am camera douăzeci și șapte, îi spun, și totuși iată cheia de la douăzeci și opt. Sunt două sute de camere în baraca asta, cum vreți ca omul de la recepție să-și amintească de locatarii fiecăreia?

Interlocutorul meu își freacă nasul cu o înfățișare stingherită. Mica mea demonstrație l-a lăsat mască.

— Vasăzică, întreabă el, credeți că unul dintre locatarii hotelului a folosit cheia dumneavoastră?

— Fără îndoială. Afară de cazul când a avut un paspartu; broaștele voastre nu sunt prea complicate.

— Și ce vreți să faceți?

— O să aștept. Pentru noaptea viitoare o să-mi dați camera de vis-à-vis, fără să o închiriați însă pe a mea. Și vreau ca nimeni, mă auziți? nimeni să nu știe de mutarea asta.

— Contați pe mine, domnule comisar.

Îl salut schițând un mic semn cu capul și părăsesc hotelul fredonând un *booggie-wooggie.*

•

Mă duc la Air-France să studiez orarul curselor spre Marsilia. Constat că, plecând la ora două după-amiază la Nisa, mă pot întoarce la ora opt deseară. Totul e în regulă.

Să uităm grijile de moment și să mergem la întâlnirea cu prințesa mea din depărtări.

Tocmai mă așteaptă, îmbrăcată cu o rochiță violet care pare pictată pe ea, atât e de lipită de corp. Ochii îi seamănă cu două pastile de noapte de vară, decupate în satin. Vă jur că la brațul fetei ăsteia n-ai mutră de vânzător de cartofi prăjiți.

Schimbăm politețurile uzuale înainte de a merge la masă. Mi-e o foame de canibal. Drept să spun nu știu dacă au poftă de mâncare canibalii, trebuie să credem că da, date fiind alimentele pe care și le vâră între dinți.

Petrecem două ore minunate. Nu numai că Julie e atât de frumoasă încât ar putea produce o comoție unui centenar, dar e și una dintre fetele cele mai spirituale pe care le cunosc.

Pe urmă îi cer voie să o las baltă și mă duc la aeroport.

Capitolul 5

CONVERSAȚII

În clipa când intru în biroul lui Favelli, el interoghează un

suspect. Îmi dau seama că nu-i un tip prea răbdător colegul meu, fiindcă îl altoiește la moacă pe mușteriu cu tot atâtea scatoalce câte virgule sunt în cartea asta.

Văzându-mă că intru, se ridică.

— San-Antonio! Te-ai întors!

Îi strâng caraba.

— Fac doar un mic raid. Iau avionul spre Nisa imediat, amice. Deseară cinez în oraș.

— Și cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea?

— E o întreagă poveste.

Îmi dă un ghiont.

— Ca de obicei, nu-i așa? Trombonistule!

Le dă ordin copoilor lui să-l pună la răcoare pe tip și-mi face semn să așez partea individului meu destinată anume acestui scop în fotoliul lui pivotant, iar el se așază călare pe un scaun.

— Ia spune.

Îi povestesc în amănunt atentatul de azi-noapte.

Mă ascultă fără să vorbească, apoi mă întreabă foarte grav:

— Între noi fie vorba, dragă prietene, n-ai avut niciodată chef să dai dracului poliția?

— Ba da, spun. Adeseori, când se discută de conturile mele de cheltuieli.

— Ești un fenomen! În concluzie, ai venit aici cu o idee precisă în cap?

Despachetez cutia de pantofi și scot din ea bomba.

— S-ar putea să fie amprente pe ea…

— Ei, drăcie…

Dă un telefon la laborator și-l pune pe unul dintre trepădușii lui să ducă acolo mașinăria.

— În câteva minute ne lămurim.

Ca să ne omorâm timpul fumăm.

— Crezi, întreabă el, că banda nu e anihilată în întregime?

— Mi se pare că ni s-a dovedit chestia asta.

— Așa e, dar ce mă tulbură și mă supără, San-Antonio, e faptul că deși ancheta ta s-a terminat, tipii încearcă să te facă îngeraș. E o stângăcie, fiindcă manifestându-se, spionii ăștia

numai că ne dovedesc că n-au fost toți arestați, dar ne mai și provoacă.

— Da, spun, observația ta e pertinentă, Favelli, numai că are o hibă: *poate că membrii bandei rămași în libertate nu știu că mi-am terminat ancheta.*

Îmi învârt fotoliul și-mi pun picioarele pe un scaun învecinat. Aprind altă *gitane.*

— Asta nu-i tot, urmez. Fii drăguț și telefonează poliției din Nisa și spune-le să-mi dea tot sprijinul de care pot avea nevoie.

Ridică telefonul și cere Nisa centralistului. O capătă aproape imediat. Nu ascult tot pomelnicul de laude pe care le debitează la adresa mea. Mi se pare mai pasionant să izbutesc să fac rotocoale de fum. Am ajuns la al doisprezecelea când se întoarce spre mine cu o moacă mulțumită.

— Sunt anunțați, mă asigură el. Poți face apel la ei la orice oră și în orice împrejurare.

— Perfect!

Cineva bate la ușă. E un băiat de la laborator care aduce rezultatele. Îmi întinde un clișeu proaspăt.

— Omul care a montat bomba asta purta mănuși, spune el. Din nefericire, și-a agățat degetul gros de la mâna stângă, când a branșat detonatorul. Purta mănuși de antilopă, am descoperit resturi după firul detonatorului. A lăsat o amprentă destul de bună pe partea bombei destinată reglajului.

— Asta-i tot? întrebă Favelli.

— Asta-i tot, comisare.

Colegul meu are același gând ca mine. Deschide un dosar și scoate din el o fotografie a unor amprente. N-am niciun merit ghicind că e vorba de cele descoperite pe aparatul telefonic de la *Colorado.*

— Ia privește!

Mă aplec asupra fotografiilor. Nu-i nevoie să fi terminat Sorbona ca să constați că sunt aceleași.

Deci, omul care a dat ordin să fiu ucis în prima seară și cel care a vrut să mă deghizeze în foc de artificii sunt una și aceeași persoană.

Pe mine mă îngrozesc oamenii care se interesează prea mult de persoana mea, așa că o să mă ocup de afacerea asta.

•

Confruntarea amprentelor n-a luat mult timp. Decât să merg la cinema, prefer să mă plimb prin Marsilia.

Ce oraș! Îi propun lui Favelli să mă însoțească.

— Unde? întrebă el râzând.

Și adaugă că, fiind cu mine, se poate aștepta să declanșeze simultan tot ce are orașul în materie de pușcoace, totuși își ia pălăria și se încoronează rege al sticleților marsiliezi.

Strada Saint-Ferréol nu-i departe. De ce să fac din strada asta scopul plimbării mele? Pur și simplu pentru că aici locuia chinezul și aș fi curios să-i vizitez apartamentul. Dacă cititorul are destulă memorie să-și amintească faptul că și-a plătit impozitele pe anul trecut, pesemne n-a uitat că am luat cheile sărmanului Confucius deunăzi, de la morgă.

Întâmplarea a făcut ca legătura asta de chei să o strecor în buzunarul pantalonilor, ceea ce a salvat-o de la explozia de la spital, apoi să o las la hotel, precauție fără de care ar fi fost distrusă odată cu țoalele mele la frumoasa Elsa.

Întâmplarea! Mereu ea… Ascult de ea așa cum și ea ascultă de mine. Am socotit un fel de perversitate faptul că legătura de chei n-a pățit nimic în cursul tribulațiilor mele. Îmi spun, cu un bun simț de negustor de cai normand lipsit de scrupule că, dacă le-am putut păstra, asta a fost fiindcă e scris că trebuie să mă slujesc de ele.

Chestia asta vi se pare, fără îndoială, cam simplistă ca raționament. În pofida tuturor criticilor voastre, mă încăpățânez să-l socotesc un exemplu tipic al filosofiei mele.

Apartamentul chinezului se compune din două încăperi destul de rău întreținute: o cameră și o bucătărie. Favelli și eu începem să scotocim conștiincios peste tot.

— Ai vreo idee ce cauți? mă întrebă malițios colegul meu.

— Ascultă, se prea poate ca urâtul ăsta să fi avut droguri. Când l-am amenințat cu percheziția s-a înverzit, ceea ce e maniera chinezilor de a roși.

— De acord, dar între noi fie vorba, ce-ar avea de-a face o

poveste cu droguri pe lângă cea care ne frământă?

— Nu se știe niciodată…

Ne continuăm cercetările. Și nu greșim. Scot un țipăt de bucurie. În interiorul unei statuete a lui Buddha descopăr o cutiuță de săruri de litium, care conține tuburi de mesaje prin porumbei. Înăuntrul lor e un praf alb.

— Miroase!

Favelli își apropie nasul de deschizătura unuia dintre tuburi și miroase.

— Coca, șoptește.

— Da, coca… De data asta, totul se lămurește.

— Da?

— Păi să vedem… Tipul care a fost îngropat în strada Paradis făcea trafic cu Su-Chang. Probabil că se ocupa de trimiterea mesajelor și folosea mijlocul ăsta de transport înaripat ca să-și vehiculeze drogul care era recepționat de un complice la Nisa. Într-o zi, Früger sau altcineva a descoperit șmecheria. Băiatul care avea un tub la el, presimțind „interogatoriul”, a ascuns imediat tubul în gură. Pesemne că a fost curățat mai înainte de a-l înștiința pe chinez.

Favelli emite un glu-glu ca de curcan.

— Ai nimerit drept la țintă, bătrâne. Acum se face lumină. M-am întrebat întotdeauna ce însemna tubul ăsta în gura mortului.

Mă uit la ceas. Ora întoarcerii e aproape.

— Mă întorc la Nisa. Sper că asasinul meu o să aibă în curând o pereche de brățări încheiate la mâini.

— Sper și eu.

Capitolul 6

NU SUNT UN NEGHIOB

Cina la familia Nertex e la fel de cordială ca în ajun; iar mâncarea e la fel de aleasă. Oamenii ăștia, ca să mă

primească, fac cheltuieli serioase. Totuși sunt mai puțin vorbăreț. Sunt într-o stare tensionată, fiindcă am hotărât că afacerea asta cu situații neprevăzute se va sfârși o dată pentru totdeauna mâine dimineață. Și dacă se termină așa cum am hotărât că o să se termine, cred că prietenii mei, familia Nertex și adorabila lor Julia, o să aibă o surpriză frumoasă când o să-și bea cafeaua cu lapte.

În vremea asta, mi-am pus la treabă materia cenușie și am ajuns la concluzia că vestitul doctor Silbarn e tot atât de american pe cât sunt eu de guatemalez. Sunt convins că tipul, cu mutra lui de burete, face parte din banda de spioni și că a intrat în familia Nertex sub pretextul colaborării științifice, ca să-și găsească un adăpost sigur. Voi spune și că dulcea mea Julia va fi fost trombonită până-n pânzele albe.

V-am cam luat piuitul, nu-i așa?

Trebuie să vă întrebați pe ce mă bazez când susțin asemenea chestii. Ei bine, iată: când am vorbit despre Chicago și despre amicul meu care are un așa-zis *drugstore,* am tras un trombon, fiindcă am obiceiul să mă documentez cu privire la tipii a căror mutră nu-mi place. În realitate, n-am cunoscut niciodată pe nimeni la Chicago, pentru singurul motiv că nu mi-a călcat vreodată piciorul pe-acolo. Cu toate astea, Silbarn a picat în cursă. Apoi, am observat că, sub brațul stâng, trambala o chestie care nu se găsește în vânzare liberă. Am constatat lucrul ăsta întâmplător. Beam un porto în bibliotecă. Julia căuta o carte într-un raft de sus și a scos un țipăt fiindcă dezechilibrase o grămadă de cărți care amenințau să cadă și nu izbutea să le oprească. Silbarn care se afla alături s-a repezit. În momentul când a ridicat brațele mi-am dat seama că purta un Luger într-un toc de piele. Ciudată trusă pentru un medic, nu vi se pare?

În timp ce cojesc o piersică mare cât un cap de copil pun la cale o șmecherie. Încep să vorbesc despre un spion pe care l-am arestat anul trecut la Lille și care, după o săptămână, a încurcat-o.

— O mutră de ucigaș și mai multe nu, spun, de altfel mai am încă fotografia lui la mine.

Scot fotografia unchiului meu Ferdinand pe care o plimb într-un carnet și care mi-a făcut destule servicii și o prezint doamnei Nertex care stă în stânga mea. Fotografia circulă de jur-împrejur și se întoarce la mine; nu-mi mai rămâne decât s-o arăt doctorului Silbarn. În clipa aceea îmi alunecă dintre degete și cade în sucul piersicii mele. Mă scuz și o șterg cu șervețelul, asta ca să șterg toate amprentele de pe ea. Pe urmă o întind doctorului.

Când mi-o restituie o pun cu grijă înapoi în carnet.

După desert, trecem în fumoar. Nu știu cum fac, dar îmi răstorn ceașca de cafea pe pantalon.

— Hotărât lucru, sunt un stângaci nenorocit! exclam. Cer voie să merg la toaletă să repar pagubele.

Dacă nu sunteți niște nătărăi ați priceput că falsele mele stângăcii fac parte dintr-un plan de acțiune stabilit dinainte. Deîndată ce sunt singur, examinez fotografia și, o compar cu seria de amprente fotografiate pe care am adus-o de la Marsilia.

Un zâmbet frumos îmi despică bila în două.

De data asta am izbutit, am pus mâna pe individul meu, omul ce a ordonat să fiu ucis și care crede că patul meu e teren strategic.

Între noi doi, doctore Silbarn!

•

Un copilaș premiat pentru cumințenie nu pare mai nevinovat decât mine, în momentul când mă întorc în salon. Mă arăt vesel și flecar. Povestesc o grămadă de bancuri care le fac pe gazdele mele să râdă cu lacrimi. Am marea satisfacție de a-i lăsa să-mi ofere încă un coniac Napoleon. Ce nectar!

Amicul meu Silbarn bea cu măsură. E primul care râde de bancurile mele. Îl măsor cu o privire prietenească gândindu-mă la ce i-aș face dacă am fi închiși într-o cabină telefonică. Credeți-mă, individul ăsta e un șmecher. Mai curând ați sparge în două o nicovală cu un ciocan de cauciuc, decât să-i surprindeți pe mutră vreun reflex al gândurilor lui intime.

În sfârșit, un adversar pe măsura mea.

Când mă despart de el, ne congratulăm. El îmi spune că

sunt un povestitor neîntrecut și că e din ce în ce mai încântat că m-a cunoscut. Eu îi răspund că pentru mine e ca un drog la pătrat. Doi șerpi care și-ar spune vorbe de dragoste n-ar părea mai vicleni. Julia îmi propune să mă conducă acasă cu mașina și accept.

Cursa asta nocturnă mă seduce. Mai întâi, fiindcă nu e neplăcut să o fac pe Julia să descopere Ursa Mare, apoi pentru că o să am nevoie de ea ca să-l înfund pe falsul american.

Mergem repede cu părul fluturând în vânt. Ce bine e să alergi de-a lungul coastei dumnezeiești. Mimozele miros bine, palmierii freamătă. Marea palpită sub cerul nopții.

— E splendid, îi spun Juliei. Aș vrea ca viața mea să se oprească pentru totdeauna la clipa asta.

— Asta nu depinde decât de tine, Tony.

— Ah, da?

— Da, da… Ce-ar fi dacă la viitoarea ta chenzină te-ai duce să cumperi două verighete la bijutier?

O privesc.

— Nu, serios, Juju, te-ar amuza să ne jucăm de-a mama și tata?

— O, Tony, știi că ești bărbatul cel mai extraordinar din lume. Toate femeile trebuie să fie nebune după tine…

Îi fac semn să se oprească și mă ascultă.

— Vezi, îmi spune ea, că am calitățile necesare unei soții.

Cuvintele astea mă fac să încrunt din sprâncene. Fiindcă sunt prea sâcâit ca să-i răspund, consider mai comod să-i iau capul în mâini și să-mi dau seama dacă folosește un ruj care nu lasă urme la sărutat.

De îndată ce ne dăm un pic înapoi ca să ne tragem sufletul, încep să-i expun părerile mele complete cu privire la banda de spioni.

— Unde l-ai cunoscut pe Silbarn?

— A luat legătura cu tata pentru o loțiune capilară: *Lacpen*…

— Crezi în chestia asta?

— În loțiune?

— Nu, în doctor.

Mă privește și parcă ascultă un discurs în papuașă.

— De ce? mă întreabă în cele din urmă.

— Fiindcă americanul tău nu cunoaște America, fiindcă nu s-a născut pe cealaltă parte a Atlanticului, ci a Rinului, fiindcă e unul dintre șefii serviciului de spionaj pe care încerc să-l distrug de opt zile…

— Ești nebun!…

— O, nu!

Îi prezint în amănunt indiciile și probele pe care le-am adunat, în sprijinul spuselor mele.

Sărmana micuță e răscolită.

— E îngrozitor! strigă ea. Să anunțăm poliția. Individul ăsta nu trebuie să mai rămână nicio clipă sub acoperișul nostru. Dumnezeule mare… Prin ce întâmplare sau blestem suntem amestecați în povestea asta groaznică!

O liniștesc cât pot.

— Nu te frământa, Juju. În viață se întâmplă de toate. Ai cunoscut banda din Marsilia întâmplător și asta le-a dat nemernicilor ideea să se folosească de tine și de familia ta. Taică-tău are o situație importantă, iar oamenii ăștia sunt hăituiți în Franța, au nevoie de garanții, de relații sus-puse, nu-i așa?

Ea meditează o clipă, bătând ușor cu mâna în volan.

— E înspăimântător, Tony, dacă scârba asta mai atentează la viața ta?

— Nu-i nicio primejdie, o să fie arestat mâine. Am la mine destule dovezi ca să-l trimit în scurtă vreme sub o bucată de lemn vârâtă în pământ.

— Și dacă ar comite un nou atentat în noaptea asta?

— Am prevăzut totul, dragostea mea. Am cerut directorului hotelului să-mi dea, discret, camera de vizavi de camera mea. În felul ăsta n-am să mă tem de nimic.

— Totuși, dragule, fii atent.

— Fii liniștită.

Mă conduce în fața holului hotelului. Îi fac ultimele recomandări.

— Mai cu seamă, nu le spune nimic părinților tăi. Nu

cumva Silbarn să bănuiască ceva. O să mă duc mâine să-l ridic la prânz cu câțiva polițai din Nisa. Am văzut că e înarmat, așa că o să procedez cu duhul blândeții. Cu toate astea, mi-ar plăcea să nu fiți acolo nici tu, nici maică-ta în momentul arestării.

Ne dăruim un ultim sărut.

Capitolul 7

VIAȚA NU E ÎNTOTDEAUNA NOSTIMĂ

Înainte de a urca în cameră, mă duc la bar și cer portarului de noapte să-mi servească două cafele filtru tari. Consider oportun să mă dopez puțin, fiindcă țin să nu adorm în noaptea asta. Pe urmă intru în ascensor și apăs pe butonul etajului al doilea. Ajungând pe culoar, mă opresc și meditez. Începând de acum, faptele și gesturile mele vor avea consecințe serioase, presimt. Un pas greșit, și mă pot trezi într-unul din sertarele morgii mâine dimineață, la răsăritul soarelui. Dacă în planul meu am săvârșit o greșeală de judecată, pielea mea nu face mai mult decât o pereche de bretele uzate la piața de vechituri. Deci, atenție! Coborâre rapidă, cotitură primejdioasă, feriți copii, mulțumesc!

Mă hotărăsc și intru în camera pe care o ocupam noaptea trecută. Cine nu riscă, nu câștigă.

Félicie așa-mi spunea când eram mic; însă, când a văzut că pe măsură ce creșteam luam această maximă *ad litteram,* mi-a predicat moderația.

Nu aprind. Iau o pătură de pe pat și mă instalez în fotoliu, după ce l-am târât într-un colț al încăperii. O să aștept aici evenimentele. Îmi înfășor picioarele cu pătura, îmi scot pistolul, ridic piedica de siguranță; în felul ăsta mă simt mai puțin singur.

Mie nu-mi place să veghez în felul ăsta. Nu-i plăcut să aștepți pe întuneric, pe cineva care poate n-o să vină, sau ceva

care poate n-o să se producă. Și când te gândești că sunt paznici care se plictisesc în fiecare noapte într-o uzină goală. Cred că în locul lor m-aș sona după opt zile sau mai curând după opt nopți.

Încet, ultimii locatari ai hotelului se vâră în pat. Zgomotele unei creșe ca asta sunt ca un concert monstruos. Se aud gâlgâituri de apă, gemete de paturi, sforăituri, pantofi aruncați, zgomote de tuse.

Aștipesc. Dar într-un fel deosebit, adică păstrând o stranie luciditate. Cunosc stările astea de semi-veghe, nu-i pentru prima oară când mă joc de-a pisica la pândă în fața găurii șoarecelui.

În noaptea asta o să se întâmple ceva. Am un fel de al șaselea simț, infailibil. Mă dedublez. Ectoplasma mea se plimbă, pesemne, pe culoar. Mâine, dacă totul va trece cu bine, o s-o iau de braț și o s-o invit să bea un *pastis*.

Pentru cine știe să viseze, orele trec plăcut…

De visat, visez. Mă văd în nacela unui balon captiv. Balonul zboară deasupra unui peisaj încântător. De sus, miros un parfum de crini minunat. Dar iată că încep să fumez o țigară nesfârșită, care se lungește pe măsură ce o fumez. Degeaba încerc să mă descotorosesc de ea, țigara continuă să crească. În curând, atinge balonul. Deasupra capului meu sfârâie ceva. Și deodată, bum! Învelișul balonului explodează.

Mă ridic cu pistolul în mână.

Visul se scufundă brusc în realitate. Auzul meu e sigur că a perceput o explozie. Sunt singurul care a identificat zgomotul ăsta înăbușit drept o explozie. Mă reped la ușă și o deschid. Culoarul e gol. Ușa din față e închisă. Mă apropii de ea cu pași de lup și îmi lipesc ochiul de gaura cheii. Un fum acru se strecoară pe sub ușă. Deschid ușa încetișor și o împing brusc cu piciorul. Pocnesc două focuri de pistol. Dacă aș fi fost în cadrul ușii, mi-ați fi putut comanda o coroană frumoasă. Mă ghemuiesc și privesc înăuntru. Camera e plină de fum. O formă mascată circulă pe acolo ca în piața Concorde. Pesemne vizitatorul nocturn a deschis ușa încetișor și a aruncat o grenadă asfixiantă în încăpere. Întrucât purta mască de gaze, a

intrat ca să-și dea seama de rezultatele obținute.

Scot un oftat. A venit momentul să cobor cortina peste ancheta asta.

— Hai, Julia, spun cu o voce calmă, aruncă pistolul și nu te mai purta ca o tâmpită.

Drept răspuns, un glonț intră în ușa din față; a fost cât pe-aci să facă micul voiaj prin pieptul meu.

Tot hotelul e în stare de efervescență.

— Ești în pom, Juju, n-are rost să te mai joci de-a bătălia de la Trafalgar.

Aud o înjurătură înăbușită în mască.

Capul începe să mi se umple de fum. Dacă mai stau cinci minute aici, gazul o să mă termine.

— Ascultă, îți dau trei secunde ca să te predai. Dacă nu, o să ieși de aici cu picioarele înainte.

Alt glonț face să zboare o bucată din tocul de lemn al ușii.

Oftez iarăși. Un oftat care ar stinge candelele bisericii Sfântul Petru de la Roma într-o zi de canonizare.

Apuc pușcociul și, în ciuda fumului, țintesc silueta. Apăs pe trăgaci. Cu atât mai rău pentru Julia…

Tâmpită mai e viața asta…

•

Favelli a venit să mă vadă la clinica unde mă refac de pe urma intoxicației cu gaze. E însoțit de Baudron. Cei doi colegi ai mei s-au îmbrăcat la țol festiv și mi-au adus o sticlă de *Lanson.*

— Povestește-ne tot, mă imploră Baudron cu o expresie de copil mâncăcios.

— E foarte simplu. Am bănuit din prima seară că Julia era cineva foarte important în bandă. De fapt, ea era marele patron, știați? E vorba de Martha Gregeer, mai cunoscută de serviciile noastre sub matricula X347.

— Ai identificat-o de la început?

— S-o identific? Nu… Am înțeles pur și simplu rolul pe care-l juca. Urmăriți-mi raționamentul: în primul rând, doar ea putuse auzi sfârșitul discuției mele cu chinezul. Ea i-a telefonat lui Silbarn care conducea barul *Colorado,* iar acesta l-

a avertizat pe Batavia. *E cu neputință ca lucrurile să se fi desfășurat altfel,* amintiți-vă că Batavia a plecat de la bar cu mult înaintea mea. Cum ar fi putut ști că aveam întâlnire cu chinezul la terminarea serviciului acestuia, fiindcă, atunci când i-am telefonat lui Baudron, nu i-am vorbit de intențiile mele?

În al doilea rând, doar ea știa cu adevărat ce se întâmplase cu Batavia după arestare, și a putut să-și prevină complicii, fiindcă a ieșit din hotel unde o dusesem, în aceeași noapte, sub pretextul că s-a dus să caute bandaj pentru rana mea.

În al treilea rând, doar ea știa că am intenția să-l vizitez pe grădinar. Din pricina asta sărmanul om a fost ucis.

Ea a crezut că o să-și bată joc de mine tot timpul, dar eu îmi băteam joc de ea, și încă cum! Dovada hotărâtoare mi-a fost furnizată aseară. M-am prefăcut că-i fac mărturisiri. I-am spus că descoperisem adevărata identitate a lui Silbarn și că aveam să-l arestez astăzi. Trebuia să se debaraseze de mine cu orice preț. Atunci i-am spus că am schimbat camera la hotel. În realitate, am așteptat în cea pe care o ocupam înainte. Dacă ar fi bănuit, m-ar fi luat gaia.

— Ia spune, San-Antonio, mă întrebă Favelli, ai fost serios intoxicat. De ce n-ai tras imediat?

Șovăi… Ridic din umeri…

— Speram să se predea.

— Ești sentimental?

— Uneori.

— În orice caz, spune Baudron, n-ai ratat-o: drept în inimă.

— Da, spun trist, relațiile noastre au început cu inima și s-au sfârșit la fel… Din fericire, înainte de a-mi pierde cunoștința, am putut da poliției indicațiile necesare… Fără ele, familia Nertex ne scăpa, ca și Silbarn.

Favelli mă privește.

— Dragul meu, ești omul cel mai îndrăzneț pe care-l cunosc. Ți-a mers până acum, dar fii atent…

— Ce contează, toate au un sfârșit!

•

Casc și oftez pe rând. Între noi vă pot mărturisi că mă simt

dezorientat și gol ca sticla de șampanie pe care mi-au adus-o colegii.

Dar lăsați-mă să mă odihnesc puțin. Pe urmă mă întorc la Neuilly și-i spun lui Félicie să-mi confecționeze niște rinichi în sos madera, fiindcă e alimentul meu preferat.

Degeaba sunt grozav, un as al contraspionajului, un înghițitor de gloanțe, sunt momente când am chef să fiu răsfățat. Oricât de San-Antonio aș fi, îmi spun că o să-mi trebuiască multe ședințe de gardă pe bulevarde ca să izbutesc s-o uit pe Julia.

De ce oare o sirenă ca asta se face spioană, puteți să-mi spuneți?

Când mă gândesc la părul ei auriu, la ochii ei limpezi, la zâmbetul ei de arhanghel, mă simt ciudat. Parcă mă înfășor în hârtie de mătase. Îmi închipui că sunt Romeo. Sunt gata să-i recitesc pe Musset, Lamartine și pe toți tipii care au scris chestii valabile despre dragoste, numai fiindcă niște pipițe au făcut mișto de moaca lor.

De vină trebuie să fie slăbiciunea mea de moment.

Într-una din zile, o să înlocuiesc glonțul care-mi lipsește din încărcător și o să mă apuc de treabă.

Și cu cât o să fie mai mult caft, cu atât o să fie mai nostim.

SFÂRȘITUL PRIMULUI EPISOD

EPISODUL AL DOILEA

O TONĂ DE CADAVRE

Opt zile mai târziu, circul a început din nou.

O să încerc să vă povestesc.

Cei care s-au săturat de proza mea, n-au decât să închidă cartea și să facă ce știu ca să nu-și plictisească vecinii, ceilalți au dreptul la un sfert de oră de antract.

Bomboane, cuburi de gheață, caramele, înghețate, pinguini!

Pentru cei care ar avea explicații de cerut, sunt la cârciuma de alături pe cale să-mi convertesc drepturile de autor în băuturi fermentate.

PARTEA ÎNTÂI

PRIMELE CINCI SUTE DE KILOGRAME

Capitolul 1

… ȘI GATA-GATA SA JUISEZE

Dacă aveți ceva mai multă imaginație decât un camion plin cu sfeclă, o să încercați să înțelegeți ce s-a întâmplat.

În ce mă privește, n-am inventat nici telegraful morse, nici praful de strănutat, dar m-am prins imediat. Putem fi de acord – între noi – că atunci când un tip își descarcă pușcociul în mutra ta, asta înseamnă că nu are sentimente foarte tandre față de tine.

Sunt glume de un gust îndoielnic și o să fiți de acord că asta e una dintre ele. Sosesc în Italia în plină vară ca să mă ocup de o afacere cât se poate de drăguță, despre care o să vă povestesc mai departe, și prima mutră pe care o zăresc când debarc la Torino e cea a unui tip pe care l-am cunoscut la Bogota. Individul e cel mai renumit ucigaș plătit pe care l-am întâlnit vreodată, și doar el singur a trimis mai mulți mușterii la Bunul Dumnezeu decât bomba de la Hiroșima.

Îmi spun că Italia e într-adevăr un locșor primitor, și fără să-i acord mai multă atenție decât unui nasture vechi de jartieră, încep să caut un mic hotel.

Mă hotărăsc pentru *Albergo Porto Nova,* fiindcă e modest și situat la cincizeci de pași de gară. Patronul are o mutră de om în stare să-ți ceară foc la miezul nopții într-un loc pustiu; femeile de serviciu fac pesemne menajul la Armata Salvării după ce-și termină lucrul, iar camerele sunt tot atât de atrăgătoare ca niște celule pentru alienați, însă mie mi se fâlfâie. Mâine plec la Roma, unde mă așteaptă șeful serviciilor

secrete italiene. Pentru o noapte pot să mă mulțumesc și cu cocioaba asta, mai ales că nu o să primesc bani decât la Roma și că, așteptând să ajung acolo, trebuie să mă descurc cu cei patru mii de franci autorizați de vamă.

Îmi fac toaleta sumar, pentru cazul când aș întâlni o fetiță căreia i-ar plăcea să ia lecții de franceză, și dau buzna afară ca să profit de amurg, care e la fel de mișto ca în tablourile lui Del Bosco.

Cunoașteți Torino? Vă spun eu, e un oraș grozav cu case aliniate cu rigla, curat și luminos, unde toate străzile sunt mărginite de arcade. Sticleții sunt îmbrăcați în alb, iar tramvaiele merg cu viteză mare.

E sâmbătă. Trotuarele sunt pline de lume. Sunt oameni pe toate terasele cafenelelor. Mă uit prin mulțime în căutarea unei pipițe drăguțe cu care aș putea eventual să-mi petrec seara. Dar o să vă fac o revelație care o să răstoarne toate vechile teorii pe care le trambalați în magazinul vostru de antichități: în ansamblu, italiencele nu sunt senzaționale. Desigur, au niște ochi în stare să topească o înghețată cu fistic, păr negru și lucios, dar ca mutră nu sparg norii. Apoi, majoritatea au sprâncene groase ca grifonii, păr pe picioare și pe pomeți, astfel încât multe seamănă mai degrabă cu un cactus decât cu Venus din Milo. Ici și colo zărești câte una mai drăguță, în grămadă; numai că inconvenientul este că privilegiatele astea au cu ele o întreagă curte de caraghioși cât se poate de vioi.

Obosit de constatările astea deprimante mă inhalez pe terasă la *Grand Café Piémontais,* în fața gării. Acolo, în aer liber, e o orchestră de tipi în smoching care cântă arii celebre din opere și valsuri de Strauss. Comand un Martini *bianco.* Mi se servește într-o sticlă micuță care-i o reducere exactă a sticlei de Martini. Chelnerul îmi aduce și o carafă cu apă. Îl întreb ce să fac cu ea și, întrucât știe admirabil franceza. Se amuză încetișor.

— Îl beți sec? mă întrebă.

— Și încă cum, îi răspund. Doar nu crezi că am traversat Muntele Cenis ca să vin să-mi dau seama dacă apa de Torino e

destul de sterilizată.

În momentul ăsta, dirijorul își oprește oamenii și chinuie un microfon mic, plasat în partea din față a estradei. Începe să-și povestească viața, dar deoarece o face în italienește, nu mă pot interesa decât dungile pantalonilor lui. De îndată ce încetează să mai bată câmpii, iată o tipă care vine, una adevărată. Îmi revizuiesc numaidecât părerea cu privire la femeile transalpine, fiindcă dacă nu pe asta a visat-o Leonardo da Vinci când a pictat-o pe Gioconda, cu siguranță că s-a gândit la doamna care ține toaleta publică de pe bulevardul Poissonière, colț cu Sébastopol.

Tipa are părul șaten închis, despărțit cu grijă în două de o cărare, ochii de culoarea alunei și o grămadă de chestii interesante pe care nu vreau să vi le spun în amănunt ca să nu vă împiedic să sforăiți. Amintiți-vă o chestie: constructorul ei știa să lucreze; ochii și gura ei formează o terță frumoasă de cupă.

Îmi beau dintr-o înghițitură vermutul Martini și scot antena mare, fiindcă păpușa asta se pregătește să ne cânte o romanță. Dacă n-ați auzit niciodată aria *mării liniștite a signorei Butterfly,* cântată de cea mai frumoasă voce din Italia, puteți de pe acum să vă cereți pașaportul la Prefectură. Cunosc opera de la Paris, Metropolitan de la New-York, Scala din Milano, La Monnaie de la Bruxelles, dar n-am auzit niciodată un asemenea timbru. Față de păpușa asta, Lily Pons și Georie Boué sunt tocmai bune să vândă bomboane în pauză, vă jur, iar San-Antonio nu afirmă niciodată nimic cu ușurință.

După ce a terminat, cântăreața mea cu voce de aur începe *Marea* de Trenet, ceea ce dovedește că e eclectică în materie de cântece și că are o înclinație spre marină. Publicului începe să-i lase gura apă de admirație, iar chelnerii profită ca să-și servească în grabă clienții. În jurul terasei e o barieră albă la care se înghesuie trecătorii: toți pierde-vară care n-au timp să se așeze sau sunt prea lefteri ca să-și ofere un aperitiv de lux.

Privesc mașinal mulțimea extaziată și încrunt din sprâncene. La doi pași de mine, îl zăresc pe ucigașul de care v-am vorbit. E o sperietoare de doi metri înălțime care trece tot

atât de neobservat ca o mașină de pompieri în vitrina unui negustor de coroane mortuare. Are fizionomia unui tip pe care l-a lovit conținutul unei basculante în trompetă. Capul lui uriaș seamănă cu un dovleac; are ochi de purceluș lubric și zâmbetul tipului care a fost vindecat de constipație cu pastilele Toucan. Îi știu numele: Tacaba, și dacă nu e cumva rezultatul unei încrucișări dintre un buldog și un orologiu normand, trebuie să fie mexican. A lucrat multă vreme în America și a evadat dintr-un penitenciar cu două zile înainte de a fi prăjit.

În momentul când îl privesc, întoarce capul și iată că tresar și nu-i acord mai multă atenție frumoasei mele cântărețe decât dacă ar fi vorba de o vânzătoare de pește oferindu-și marfa. Ceva îmi spune că nu din întâmplare gorila asta se află în drumul meu. Oare o fi cineva la curent cu voiajul meu în Italia și cu motivele lui? Asta ar fi culmea.

Pe estradă frumoasa puștoaică urlă cum că marea i-a legănat inima pe veci. E sfârșitul cântecului. Salută o dată la dreapta, o dată la stânga și pleacă în toiul aplauzelor. Îmi plătesc consumația și o șterg și eu.

Muzica e ceva foarte frumos, dar întrucât nu sunt grăbit să mă duc să o apreciez pe cea a îngerilor, prefer să-mi dau seama de unele lucruri importante. Pentru moment, cel mai important e să mă interesez cu privire la ce a pus la cale Tacaba, pentru cazul când băiatul ăsta care a scăpat de scaunul electric ar avea de gând să mă facă îngeraș.

Brusc, se declanșează o furtună. Nu e ceva serios, dar mă hotărăsc să trec pe la hotel ca să-mi iau pardesiul foarte valabil pe care Félicie – brava mea mamă – mi l-a oferit de ziua mea. Urc în cameră și-l îmbrac, e un impermeabil de ofițer american de culoarea găinațului de gâscă, cu epoleți și nasturi, cât se poate de mișto. Și fiindcă Félicie nu face niciodată nimic pe jumătate, mi-a cumpărat totodată și o pălărie impermeabilă în interiorul căreia o să pot, când o să fiu la pensie, să cresc peștișori roșii.

Îmbrăcat așa semăn cu generalul Mac Arthur, cu atât mai mult cu cât, de la ultima mea anchetă senzațională, am lăsat

să-mi crească mustața.

Hoinăresc pe sub arcade, zgâindu-mă la magazine. Inii spun din ce în ce mai mult că macaronarii nu sunt prea nătăfleți fiindcă pentru niște tipi care l-au purtat pe Adolf în triumf, au tot ce le trebuie să-și umple burta, să se îmbrace și, o, minune, ca să fumeze. Mă reped într-un *tabbaccaio* și cumpăr o cutie de *sigari.*

Nu știu dacă aveți destulă glagorie ca să vă dați seama, dar încep să învăț italiana cu toată viteza.

Ieșind din tutungerie arunc pe corso o privire asemeni unui aruncător de flăcări al căror secret îl dețin și descopăr că moaca de pământuf obosit e tot prin împrejurimi. Urâtul ăsta de Tacaba nu mă pierde din ochi. Cred că dacă nu sunt atent o singură clipă o să mă aranjeze în maniera lui care, credeți-mă, e lipsită de blândețe. Totuși, să nu credeți că mi-e frică; o mașină de împărțit gloanțe cum e mexicanul n-o să-l facă pe San-Antonio să-și plece trufia. Dacă gorila asta mă caută, o să mă găsească mai înainte ca Vezuviul să se transforme în velodrom. Am cunoscut eu tipi mai duri pe care i-am făcut să-și înghită dinții.

Mă uit la ceas și-l pun la ora italiană, după care îmi spun că ora opt fără un sfert e tocmai potrivită să mă îndop cu spaghetti. Aleg un restaurant simpatic. E lume pe terasa acoperită; oameni îmbrăcați ușor, cu ochi strălucitori. Vă spun eu, ăsta e un popor curios. Bărbații au un fel de a arăta că-i doare-n fund de totul, care vă face poftă să vă așezați pe jos așteptând sfârșitul lumii, fumând și visând femei grozave la soare. Dacă femeile nu sunt toate regine alt frumuseții, bărbații dimpotrivă, au niște moace de zei din Olimp.

Mă instalez la o masă din fundul sălii, după ce mi-am agățat impermeabilul și pălăria în cuier. Continuu să privesc mușteriii. Observ că bărbații poartă haine colorate al căror spate e din lână, iar partea din față, din catifea; în general sunt roșii și verzi sau galbene și albastre, fiindcă amicii care locuiesc în cizmă n-au în mod deosebit simțul discreției.

Va trebui să-mi ofer o chestie ca asta; o s-o port la Paris când o să merg la pescuit și o să-i epatez pe amici.

Chelnerul se apropie de mine. Are o mutră de văduv neconsolat; mi-l închipui mai lesne înapoia unui dric decât într-un stabiliment de genul ăsta.

Am impresia că o să-mi strângă mâna plângând. Așa că mă grăbesc să-mi aleg meniul ca să-mi treacă pofta să-i prezint condoleanțe.

— Vorbiți franceza?

— Perfect, domnule.

— Ce este *Baccala*?

— Morun sărat.

Comand spaghetti și rinichi milanez, fiindcă, în ce privește mâncărurile astea știu despre ce e vorba. O să-mi scot pârleala cu pastele făinoase care sunt excelente de cealaltă parte a Alpilor.

Mă alimentez liniștit. Pentru moment, Tacaba a dispărut. Poate i s-a făcut foame văzându-mă că citesc meniul și s-a dus să-și cumpere un sandvici. Se poate să-mi pregătească și un mic recital de Luger care n-o să fie un fleac. Se pare că dragul de el poate de la distanța de cincizeci de pași să-i radă urechea unui tip fără măcar să-i deranjeze favoriții. Orice ar fi, îmi expediez niște spaghetti, franco de port și de ambalaj… Félicie m-a învățat întotdeauna că a-ți umple convenabil stomacul e una dintre cele mai frumoase obligații umane.

Vinul de Chianti nu e rău. Are un ușor gust de piatră caldă, care nu-i deloc neplăcut. Aș bea o cisternă fără să-mi dau seama. Îmi lichidez sticla ca să pot examina în voie eticheta de pe fund, după care gust o înghețată napolitană extra. Și aprind o țigară ceva mai subțire decât coloana Vendôme.

Așa, viața e desăvârșită, iar băiatul care ar veni să mă smulgă din beatitudinea mea ca să-mi spună contrariul ar fi tot atât de bine primit ca un încasator de la gaze ce ar suna la ușa unui domn care tocmai îi explică logodnicei sale primele elemente ale vieții conjugale.

Înțelegeți?

Bun.

În curând o să fie ora nouă și e tot atâta lume pe sub arcade. Nu mă satur contemplând mișcarea de du-te-vino;

toate fețele, toate hainele astea colorate compun o sarabandă care, și din pricina oboselii călătoriei, mă vrăjește literalmente.

Deodată mi se pare că am o halucinație: privirea mi s-a pironit pe un tip care iese din restaurant, grăbit, și lucru nemaipomenit, am impresia că tipul în chestiune sunt eu. Deoarece, din fericire, materia mea cenușie funcționează cu viteza unui avion cu reacție, realizez că asemănarea nemaivăzută provine pur și simplu din faptul că javra asta mi-a șterpelit impermeabilul meu grozav și pălăria-acvariu. Încep să rag ca un măgar căruia i s-a dat să mănânce ardei iute. Răstorn scaunul și mă reped afară urmărit de chelnerul-cioclu care agită o hârtie lătrând:

— *Il conto*! *Il conto*!

Îmi spun că dacă nu plătesc nota imediat, toată populația din Torino o să-mi sară în spinare și o să mă facă terci. Așa că, fără să mă opresc din alergat ca să nu-l pierd pe individul meu din ochi, scot o bancnotă de o mie de lire și i-o întind chelnerului. Ca prin farmec, tipului i se taie răsuflarea și descoperă că nu-l mai țin picioarele ca să-mi dea restul. Călătoria începe bine! După ce mi-am dat seama că au pus un ucigaș plătit pe urmele mele, iată că un italian găsește impermeabilul meu pe gustul lui. Ce țară!

Hoțul și-a dat seama că mă joc de-a poliția. Așa că a luat-o la fugă. Fugă nu-i cuvântul potrivit, a început să meargă repede, ar trebui să spun. Și ce bine cunoaște locurile, ghitaristul ăsta! O ia pe străzi prost luminate, traversează intersecțiile cele mai aglomerate. Se face nevăzut înapoia arcadelor. E un tip priceput, dacă nu-i dau zor o să rămân țuț în ce privește recuperarea bunului meu.

Tocmai ajung la capătul unei străzi. Scot un răget, șnapanul a dispărut; în împrejurimi sunt tot atâți tipi în impermeabil câți aligatori sunt într-o prăvălie de vopsitor-curățitor. M-am lăsat trombonit ca o fecioară.

Mă opresc din respirat și de îndată ce mi-am recăpătat răsuflarea încep să mă înjur cu sete. Îmi dau o grămadă de nume care nu sunt toate în dicționar. Dacă domnul Larousse

m-ar auzi și-ar spune că ceaslovul lui e cam rămas în urmă.

Deodată închid pliscul și ciulesc urechea. Un zgomot foarte special a răsunat în vecinătate.

Genul ăsta de zgomot, vă garantez eu, e un foc de pistolet cu țeava tăiată, fără nicio îndoială. În materie de armurărie și de balistică știu o grămadă de chestii. Sunt de părere că locul ăsta e nesănătos și că trebuie să fiu cu ochii în patru.

Mergând pe lângă pereți mă îndrept în direcția de unde s-a auzit împușcătura. Parcurg așa câțiva metri, în umbră și descopăr brusc sub un portic corpul unui individ.

Îmi scot lanterna stilou și îndrept fascicolul de lumină spre tipul întins pe jos. Îl recunosc, e hoțul meu, e mort cum nu se mai poate: a primit un glonț în plină moacă, trebuie să fie de 9 mm. Fiindcă mutra i-a explodat ca o nucă de cocos veche, scoasă din uz. Impermeabilul meu e roșu de sânge, iar creierul tipului e în pălăria mea. Hotărât lucru, n-o să cresc niciodată peștișori în ea.

Reflectez intens, puteți să mă credeți și ajung la o concluzie plină de sens: Tacaba avea ordin să-mi încheie conturile de sfârșit de an cu un glonț bine administrat. Hoțul meu l-a înșelat din pricina impermeabilului și a pălăriei ușor de reperat; în întuneric, asasinul s-a înșelat (din fericire pentru fiul lui Félicie), iar hoțul a încasat-o.

Asta ca să vă dovedesc că un lucru dobândit pe căi necinstite nu aduce folos niciodată, după cum repeta bătrânul meu învățător.

Dacă mutra asta de trei parale n-ar fi avut ideea să-și ofere țoalele mele, poate că acum sta comod la *Café Piémontais* în loc să fie ucis pe treptele astea. Ar asculta-o pe tipa bine de adineauri cu repertoriul ei. Ar privi picioruşele ei care constituie cea mai frumoasă pereche de picioare din Torino.

Dar acuma are capul larg deschis ca Galeriile Lafayette într-o zi de vânzare-reclamă, și pare gata-gata să juiseze.

Capitolul 2

DE DATA ASTA NU

Există indivizi marcați de destin: cunosc unul. În intimitate îi spun Bibi. În lumea asta sunt derbedei născuți să mănture trotuarul, alții să vândă banane, iar alții să manevreze pușți automate cu repetiție. E multă vreme de când, peste tot pe unde trec, natura se transformă în cimitir.

Mă uit cu milă la sărmanul dobitoc care a fost asasinat și dispar urgent în direcția hotelului meu.

Ajung în cameră, trag zăvorul și mă întind pe pat ca să reflectez convenabil.

Poate că ar fi timpul să vă pun la curent un pic în legătură cu afacerea care a motivat deplasarea mea în Italia. Presupun că sunteți toți o gașcă de nătărăi, care duc o viață liniștită și că vă pricepeți în materie de spionaj aproape la fel ca mine în cosmografie; cu toate astea, pentru cei care n-au creierul din iridium, trebuie să dau câteva explicații.

Iată-le:

La începutul lunii iulie, o bandă organizată a furat la Paris niște planuri privind o nouă utilizare a energiei atomice. Afacerea a fost ținută cu grijă în secret, consiliul de miniștri apreciind că francezii, de prea multă vreme sunt considerați niște neghiobi. Totuși, ea este extrem de gravă.

O anchetă rapidă a serviciilor speciale a dovedit că lovitura fusese realizată de o bandă compusă din cele mai mișto specimene de gangsteri care au ținut vreodată vreun pușcoci în mână din Europa și America. S-a dovedit că nenorociții ăștia s-au cărat în Italia și că la Roma intenționează să poarte negocieri cu niște puteri străine ca să le vândă rodul furtului lor.

Întrucât se consideră că junele San-Antonio nu e prea stângaci, pe mine m-au expediat dincolo de Alpi ca să încerc să limitez pagubele.

Guvernul francez a intrat în contact cu Ministerul Afacerilor Externe al Italiei ca să-i solicite sprijinul. Acesta a promis să-mi acorde un concurs total. Însă, în pofida acestei

promisiuni, sunt hotărât să acționez singur, fiindcă evenimentele au dovedit întotdeauna că dacă macaronarii sunt tari la mandolină, în cazuri foarte grave e mai bine să te bazezi pe un sutien decât pe ei ca să te susțină.

Șefii mei mi-au explicat că patria contează pe mine, și mi-au servit o grămadă de palavre tricolore, dar, dincolo de salata lor, am înțeles că dacă nu obțin victoria, n-am decât să mă prezint la serviciul de drumuri al primăriei ca să fiu evacuat odată cu gunoaiele într-un loc unde se produc îngrășăminte.

Până acum, am făcut o descoperire: banda pe care o urmăresc a fost informată cu privire la prezența mea în Italia și a hotărât să-mi elibereze un bilet dus simplu la cimitirul Père-Lachaise.

Situația se prezintă prost, sunteți de acord? Credeam că sosesc pe vârful picioarelor și când colo, sunt așteptat de artificieri. Din fericire, dispun de un răgaz. Într-adevăr, Tacaba, la ora asta, trebuie să fie convins că sunt pe drumul spre purgatoriu. E vorba deci de a folosi această iluzie provizorie.

Pun mâna pe mersul trenurilor și-l consult iute. Descopăr că e un tren spre Roma peste o oră și sunt convins că ucigașul meu o să-l ia.

Chestiune de deducție și psihologie. Într-adevăr, care e prima grijă a unui tip care-l răcește pe altul? Să se ascundă, punând cel mai mare număr de kilometri între cadavru și el. Deci, individul se pregătește să plece din Torino și să se ducă la banda lui de la Roma.

Pot avea încredere în raționamentul meu.

În doi timpi și trei mișcări, bagajele mele abia desfăcute sunt din nou gata de drum. Îi explic hotelierului că sunt prea multe insecte neomologate sub pătură și că prefer să mă evacuez.

Se înfurie și mă asigură că „signorele a spuso lucruri care sono rușinos.”

Deschid ușa fără să mai aștept sfârșitul litaniilor lui.

•

Amintiți-vă să sunt un tip dat dracului. Dovadă e faptul că deși trenul de Roma e plin, izbutesc să obțin o cușetă. Nu fiindcă aș ține prea mult la comoditate, dar îmi spun că o să fiu mai puțin văzut într-un vagon de dormit decât într-unul obișnuit. Funcționarul de la ghișeu căruia îi cer *una carozza con letti per Roma,* întrebându-mă dacă micul meu manual de conversație în italiană nu mă aruncă înăuntru, îmi răspunde că e complet. Numaidecât încep să-mi storc mintea ca să aflu cum să-i explic nătărăului ăstuia că n-a existat niciodată tren plin pentru San-Antonio. Însă îl privesc și constat imediat că unghiul lui facial nu-mi place; am tot atâtea șanse să mă înțeleg cu aparatul ăsta distribuitor, cât are mecanismul de aprindere a brichetei cu o jumătate de livră de sare nerafinată. Nu mai insist și mă adresez unui tip care, judecând după galoane, trebuie să fie general în Honduras; asta pică bine, fiindcă e vorba de sub-șeful gării. Îi arăt o bancnotă de cinci sute de lire și, ca prin farmec, începe să vorbească în franceză. Profit de asta ca să-mi scot legitimația și atunci e un delir, vajnicul om își scoate chipiul, ceea ce-mi îngăduie să constat că e chel ca un cărăbuș. Îi spun că dacă-mi poate obține o cușetă, îi ofer în schimb bancnota pe care o țin în mână, simpatia mea și un flacon de *Lactene* ca să-i crească iarăși părul.

Adaug că, în caz contrar, o să încep să sparg tot și că taifunurile din Jamaica sunt fleac în comparație cu furiile mele.

Ați ghicit și, de altfel, v-am spus mai sus, după cinci minute sunt instalat într-un vagon de cușetă.

Ceea ce vă arată limpede că nu trebuie niciodată să te dai învins și că neghiobii care cred în afirmațiile unui funcționar de ghișeu sunt tocmai buni să mănânce fidea cu apă și să-și plătească impozitele.

Îmi scot pantofii și-mi pun papucii din piele cu talpă de cauciuc; după care îmbrac în locul hainei o haină de casă, îmi deznod cravata și-l sun pe însoțitorul vagonului. Îl măsor dintr-o privire și hotărăsc că îngerașul ăsta nu-i prost deloc: ochii îi sclipesc maliții și lacom; e o vrăbiuță care se pricepe

ca nimeni altul să ia bacșișuri. Observ că are mâinile în formă de cupă.

— Ascultă, bibicule, îi spun, bănuiesc că, dată fiind funcția ta, vorbești mai multe limbi?

— Vorbesc opt limbi.

— Mai mult decât am nevoie pentru folosința mea personală, frumosule. De vreme ce te exprimi în franceză ai dreptul la toată stima mea.

Se înclină.

— Uite ce vreau de la tine, continuu eu; am zărit pe peron, la plecare, pe un vechi prieten al meu. În aglomerație l-am pierdut. Tot ce știu e că se află aici și că am cinci sute de lire pentru tine dacă mi-l găsești.

— La dispoziția dumneavoastră.

— O.K.

Și-i fac portretul vorbit al lui Tacaba. Hotărât lucru, ar fi trebuit să mă lansez în literatură, fiindcă în ceea ce privește descrierile, cam pe aici sunt. Dacă însoțitorul de vagon nu izbutește să găsească personajul cu semnalmentele pe care i le dau înseamnă că mexicanul meu s-a ascuns în rezervorul de la toaletă. Îi recomand să nu-i spună nimic lui Tacaba, fiindcă vreau să-i fac, cum s-ar spune, o mică surpriză. Tipul pleacă, iar eu aprind o țigară turcească. Mi-e cu neputință să vă spun în ce fel voi conduce operațiunile. Nu am idei preconcepute și mă las în seama simțului meu înnăscut de a improviza.

Cinci minute mai târziu, băiatul se întoarce. După zâmbetul lui, ghicesc că a câștigat cele cinci sute de lire și, într-adevăr mă anunță că „prietenul” meu e în vagonul următor în compartimentul 9.

— Bibicule, îi spun, ești un tip bun la toate fără nicio pregătire. Uite banii promiși la care adaug încă o sută, fiindcă o să-mi împrumuți chipiul tău pentru o clipă.

Își scoate chipiul amuzându-se fiindcă ghicește că o să-i joc o festă drăguță vechiului meu prieten, Tacaba. Și nu se înșală prea mult fiindcă, în ce privește festa drăguță, o să fie o festă drăguță, v-o pot garanta eu pe hârtie timbrată.

Chipiul lui îmi vine de minune, mulțumită lui trebuie să

semăn cu un ofițer din marina albaneză. Cu haina mea de casă roșie, într-adevăr parcă sunt îmbrăcat în uniformă.

Cred că o să meargă bine. Schimb vagonul repede. Nu-i nimeni pe culoarul lui Tacaba. Îmi scot ghidul din buzunar și caut cuvântul controlor, în italiană se spune „controllore", nu-i deloc greu. Îmi pun cartea la loc și apuc Lugerul. E un prieten bun care nu bombăne niciodată când îl pun la treabă. Mă opresc în fața compartimentului nr. 9 și bat ușor de două ori sec, în maniera imperativă a controlorilor.

Înapoia ușii o voce răgușită mormăie o întrebare în americănește.

— *Controllore,* zic eu cu multă siguranță.

Aud trăgându-se zăvorul; ușa se întredeschide. Simt privirea întunecată a lui Tacaba îndreptată spre mine. Pentru mai multă siguranță, stau în profil. Încrezător văzându-mi ținuta, puiul de târfă deschide larg ușa. E în cămașă.

Repet: *Controllore*! pe un ton încăpățânat, care o ca o invitație. Docil, Tacaba se întoarce pe călcâie ca să-și ia haina agățată în fundul compartimentului. Nu pierd nicio clipă și apucându-mi pușcociul de țeavă îi trag o lovitură cu patul armei în cap. Mexicanul scoate un icnet ușor, de parcă ar fi înghițit un sâmbure de cireașă și își împrăștie cele o sută douăzeci de kilograme pe covor; sunt silit să-l trag un pic de picioare ca să pot închide ușa.

Până aici merge foarte bine… Cel puțin pentru mine.

•

De îndată ce am scotocit boarfele ucigașului meu și i-am luat pistolul, încerc să-l reanimez. Nu-i ușor, fiindcă i-am administrat o doză bună de somnifer. Trebuie să-i arunc cu putere în față nu mai puțin de trei pahare cu apă ca să se hotărască să deschidă ochii.

Mă recunoaște de îndată și sare în sus de parcă s-ar fi așezat pe un cuib de viespi.

— San-Antonio, bâiguie el.

— El însuși, răule. Ți-am luat piuitul, nu-i așa? Credeai că m-ai omorât, sărmane nemernic. Dar sunt rezistent ca Rasputin, așa că îți dai seama…

Se așază în capul oaselor.

— Nu te enerva, îl sfătuiesc, mai degrabă privește ce jucărie drăguță am în mână. Cu asta am potolit și pe alții mai năbădăioși ca tine.

Se pare că discursul meu nu-i place. Mă privește cu ochi atât de fioroși, încât, în comparație cu ei ochii unei himere medievale par blânzi ca ai unei căprioare. Îmi spun *in petto* că trebuie să fiu cu ochii pe urâtul ăsta, dacă nu vreau să-mi joace vreo festă nasoală din cele al căror secret îl deține.

— Stai rezemat de perete și nu te zbânțui prea mult. Dacă ai ghinionul să ridici fie și degetul mare de la piciorul stâng, îți trag una în plină mutră acolo unde doare. A priceput? Și acum e simplu, o să-mi dai doar niște informații despre banda pentru care lucrezi.

— Dacă te bazezi pe asta, caraliule, rânjește animalul, poți aștepta mai curând ca Papa să facă turul Franței pe bicicletă.

— O, ba nu, dragule.

— O, ba da, răspunde el făcând băşcălie.

Sincer, mă admir pentru că îmi pot stăpâni reflexele. Dacă n-ar asculta, Tacaba ar semăna cu un butoi de cârnați. Simt că îmi urcă mustarul la nas și fiți siguri că e foarte tare. Mă străduiesc să zâmbesc ca să-i dau încredere și deodată îi trag un șut în vârful bărbiei. Imediat, cade din nou în nesimțire.

— Scuză-mă, îi spun, trebuia să te expediez pentru o clipă în țara visurilor ca să am libertate de mișcare.

Tot vorbind, iau curelele de la valiza lui și le folosesc ca să-i leg picioarele și mâinile. Așa o să pot avea o explicație, o dată pentru totdeauna cu gorila asta. Când micul exercițiu s-a sfârșit, aprind o țigară – tot turcească – și-l aștept să-și recapete luciditatea, ceea ce nu întârzie prea mult.

— Hotărât lucru, îi spun, ai tărtăcuța din celuloid. Când te vede omul are impresia că i-ar trebui un tanc să te răstoarne și când colo, o lovitură de papuc te face mototol.

Tipul deschide larg moara de răgete și începe să mă pună la curent cu sentimentele lui față de mine. Îmi face revelații asupra originii și viitorului meu și găsește nume până acum necunoscute ca să mă califice. Îl las în pace trăgând din

capătul de carton al țigării. Când un tip are prea multă fiere adunată, trebuie să-l lași să și-o reverse dacă vrei să scoți de la el pe urmă cuvinte raționale. După un sfert de oră și-a epuizat vocabularul și imaginația.

— Bine, zic eu calm, ai terminat de făcut inventarul. Acum e rândul meu să joc. Știi că sunt încăpățânat. Nu-s eu omul care să-ți ascundă că mă ocup de afacerea planurilor furate de la Paris. Sunt destul de bine informat cu privire la bandă fiindcă știu că intenționa să le negocieze la Roma. Bănuiesc că a aflat că sunt pe urmele ei și că te-a plătit să mă lichidezi de la intrarea în Italia. Tu te-ai înșelat un pic și ai demolat un sărman hoț de trei parale care-mi furase pardesiul. Asta ca să te liniștesc în ce privește precizia la tir. În sfârșit, firea omenească e egoistă, prefer ca altul să fi încasat glonțul tău, asta-mi îngăduie să trăiesc și să-ți propun târgul următor: sau răspunzi la întrebările mele și pun să te închidă în gara Genova pentru furt de bagaje, sau taci și atunci folosesc metode tari. Adaug că în cazul când ele nu dau rezultat, pun să te închidă pentru omor. Vezi că sunt de treabă și e momentul să profiți, crede-mă.

Îl ridic și-l așez pe cușetă. Mă așez prietenos lângă el, iar cine ne-ar vedea ne-ar lua drept amici.

— Ce zici?

Întoarce capul spre mine, mă privește în ochi și mă scuipă în obraz.

Nu-mi trebuie mai mult ca să mă hotărăsc. Îi apuc degetul mic de la mâna stângă și i-l rup dându-l peste cap. Tacaba scoate un țipăt care trebuie să fie auzit până la strâmtoarea Behring.

Însoțitorul vagonului ciocănește imediat în ușă iar eu îi deschid având grijă să-l maschez pe Tacaba care se tăvălește de durere în cușetă, mă prefac beat și intonez *Grenadierul din Flandra.*

— Whisky! urlu.

Tipul se înclină și se cară. Se întoarce după o clipă cu o sticlă pătrățoasă. Sar pe ea ca un tigru bengal pe un antricot pane. Plătesc și încep iarăși să cânt ca să acopăr gemetele

victimei mele. De îndată ce rămânem singuri desfund sticla și-mi administrez o porție mare. Trebuie să vă mărturisesc că sunt hipersensibil, mi-e groază de suferința altuia, mai cu seamă când eu sunt cel ce a provocat-o, din obligație.

— Poftim, îi spun, trage și tu o dușcă, asta o să-ți ridice moralul.

De data asta nu mai face pe grozavul. Fiindcă are mâinile legate, desfac un pic cureaua ca să poată bea.

O să vedeți că trebuie să-ți măsori gesturile mărinimoase și că nu întotdeauna e indicat să faci pe bunul samaritean. Derbedeul meu ia sticla și-i potrivește gâtul la gura de sub nas. Îi privesc satisfăcut că bea, tocmai îmi spun că Whisky-ul o să-l biciuiască și o să-l aducă poate la sentimente mai bune. Am dreptate în ce privește prima supoziție, dar pardon, mă înșel în privința celei de-a doua. Iată-l pe nufărul ăsta de W.C. că ia brusc sticla de la buze și mi-o azvârle drept în cap. Mă pocnește la fix în creștetul scăfârliei și instantaneu am impresia că *Empire State Building* mi-a căzut pe tărtăcuță. N-am timp să-mi revin, că gorila e peste mine. Face în așa fel încât îmi trece în jurul gâtului cureaua cu care-i sunt legate încheieturile pumnilor. Și strânge, nu glumă! Limba îmi iese din gură lungă cât covorul care se pune pe aleea centrală de la Notre-Dame într-o zi de *Te Deum*. Simt că sângele mi se blochează în cap. Mă sufoc. Încă vreo câteva secunde și sunt mort. Ar trebui să pot reacționa, mi-o repet din toată puterea; dar cum? Nervii sunt ca un *chewing-gum* mestecat vreme de trei luni, iar mușchii îmi sunt ceva mai puțin duri decât bumbacul hidrofil. De data asta o să-mi pierd cunoștința, mă sforțez să mai rezist și simt în ceafă răsuflarea horcăită a lui Tacaba.

Ei drăcie! Degetele mele își amintesc că strâng un faimos Luger. Dacă mai pot trăi câteva secunde, nu-i nimic pierdut. Cu mișcări fantomatice îmi duc mâna la spate. Pipăi stângaci cu vârful țevii pistolului corpul lui Tacaba și apăs pe trăgaci, un val de aer dă năvală în gâtul meu rănit, în plămânii mei goi. Simt o amorțeală. Fac câțiva pași înainte și mă agăț de lavabou. Horcăi, simt fiori în șira spinării, tâmplele îmi

zvâcnesc violent, iar prin fața ochilor văd străluciri violete și roșii.

De îndată ce-mi pot îngădui o mișcare, deschid robinetul și-mi cufund capul în chiuvetă. Oh! Ce grozavă e apa asta, în pofida gustului ei de țeavă! Îmi revin și mă întorc să văd ce-i cu Tacaba.

Credeți-mă, nu arată strălucitor. E în genunchi și își ține abdomenul cu amândouă mâinile. Mutra îi e livid㠄, iar transpirația i se prelinge pe frunte.

— M-ai făcut marț, caraliule, mormăie el.

— N-aveai decât să nu te joci de-a soldățelul, îi spun. Cu toate că ai încercat să mă cureți la Torino, eu ți-am făcut o propunere cinstită.

— Mi-e și mie frică.

— Și încă cum, bătrâne!

Sughițe.

— San-Antonio, trage-mi un glonț în mutră, sufăr prea mult.

Șovăi, nu știu dacă trebuie să-i îndeplinesc dorința.

— Ascultă, îi spun hotărându-mă brusc, mai pot face asta pentru tine. Dar fii drăguț și dă-mi o indicație cu privire la bandă. În sfârșit, banda asta nu-i patria ta, din cauza ei dai în primire acum, nu uita asta.

O ceață îi acoperă privirea.

— Nu poți… nu poți să pricepi… Țin la ea…

— La cine, ea?

— La Else.

— Cine e Else?

— Numărul 1… Ea… o să te curețe… oricât de San-Antonio ai fi…

Deodată fața i se schimonosește, iar privirea îi devine fixă. Nu mai e nevoie de al doilea glonț. Tacaba a dat în primire. Corpul îi alunecă de-a lungul cușetei. Iar capul îi răsună lovindu-se de peretele compartimentului.

Îmi pun din nou pistolul în toc, adun sticla de whisky și storc cele câteva picături care mai rămăseseră în fundul ei. După care ies. Pe culoar îl întâlnesc pe însoțitorul de vagon și

îi restitui chipiul de amiral.

— Ne-am amuzat bine, îi spun.

Capitolul 3

LUME CIUDATĂ

Aștept Genova. În depărtare, luminile portului scânteiază asemeni Căii lactee în luna iulie. Mă îmbrac și-mi iau valiza. Trebuie s-o șterg pe vârful picioarelor dacă nu vreau să mă înhațe carabinierii la cotitură. Nu uit că sunt într-o țară străină și că insigna mea n-ar mulțumi poliția italiană dacă ar avea fantezia să mă aresteze pentru uciderea lui Tacaba. Dacă vreun însoțitor de vagon sau controlor ar descoperi corpul gangsterului, nu mă îndoiesc că imediat, cercetările s-ar orienta spre junele San-Antonio. Și ca să nu vă ascund nimic, n-am interes să mucezesc câteva zile în temnițele italiene, mai ales că timpul mă presează.

Profitând de absența momentană a însoțitorului meu, schimb vagonul și străbat din nou trenul. Traversăm un tunel lung și ajungem la Genova. De îndată ce trenul intră gară săr pe peron și mă pierd în mulțime.

Mi-am schimbat planurile. În loc să mănânc, o să mă duc să fac nani frumos într-un *albergo* valabil și o să iau avionul spre Roma mâine dimineață.

•

A doua zi de dimineață, proaspăt ras și dându-mi ifose, îmi fac intrarea la șeful italian al supravegherii teritoriului.

E un domn bătrân foarte bine, care seamănă cu contele Sforza. N-are mai mult păr pe cap decât o chiflă, dar în schimb poartă mustață și barbișon alb. Are privire inteligentă, maniere frumoase și simt că e francofil doar după felul în care mă privește.

Îi strecor sub nas scrisoarea mea de recomandare. O parcurge superficial.

— Știu, spune el, am primit un cablo de la Paris.

Se trage de bărbiță parcă pentru a-și da seama dacă nu i-am pus una falsă în timp ce dormea.

— Afacere penibilă, adaugă el.

Ce vorbești! După puținele lucruri care mi s-au spus, națiunea care va moșteni invenția va avea un atu nostim în caz de șucăr general.

Îl pun la curent cu discuțiile mele cu Tacaba.

— Dacă o să auziți vorbindu-se că s-a găsit un cadavru în trenul Torino-Roma nu-l dați la obiecte pierdute, e al meu.

Șeful zâmbește.

— Ah, franțujii ăștia! șoptește el cu tandrețe.

Îi tai brusc entuziasmul.

— De acord, spun, sunt grozavi, dar mai trebuie să-și suflece și mânecile. Cred că sosesc tocmai la timp. Tipii pe care-i urmăresc pesemne că nu și-au negociat încă prada, fiindcă nu le-ar fi păsat că vin și nu l-ar fi trimis pe american în întâmpinarea mea.

— Într-adevăr.

— Tot jocul constă în a interveni brutal. Pentru moment ei încă nu știu ce s-a întâmplat cu gorila lor de serviciu, așa că pot spera să-i iau prin surprindere. Aveți vreun indiciu?

Bărbosul ridică receptorul și începe să vorbească; pare excitat, cred că l-am dopat cu purtările mele bruște.

Pune la loc receptorul și începe din nou să-și facă de lucru cu barbișonul; pare să țină de el. Pariez că noaptea și-l învelește în hârtie de mătase.

Scot o țigară din buzunar și mi-o aprind. Interlocutorul meu nu mai vorbește, iar eu nu risc să deschid gura. Când un tip cu barbișon se gândește înainte de a vorbi, înseamnă, cu siguranță, că n-o să-ți toarne ultimul banc cu Marius și Olive. Pesemne că e pe cale să-și catalogheze gândurile și să le alinieze pe pachete de câte zece în centrala lui.

Când ajung la jumătatea țigării, contele Sforza se trezește.

— Un uomo o se vină, declară el, e cel mai importante indicatore al nostru. Un băiat foarte prețiozo, cunoaște bine mediile interlope di Roma și chiar și altele. Controlează toate

bordelurile din oraș. Nu me adresez lui decât în marile ocazii. Spero che ne va fi de folos.

— Sper și eu, îi replic, fiindcă, până acum rezultatele mele sunt vax.

Îmi pune câteva întrebări despre viața la Paris și mă întreabă dacă mai sunt fete frumoase la Tabarin.

Îl asigur că da, și-i spun că își poate reține bilet pentru orașul lumină dacă vrea să se amuze, fiindcă între Montparnasse și Sacré-Coeur nu lipsesc tipele bine.

— Faceți-mi piacere și veniți la cină la mine deseară, îmi propune el.

Invitația e rezultatul unei firi bune, însă o refuz.

— În seara asta, poate că o să fiu într-un sertar la morgă. Dacă n-o să fiu, sunt șanse să mă gândesc la altceva decât la o cină în lumea bună. Dacă vreți, o să mai vorbim de asta peste câteva zile.

Se înclină curtenitor.

— Cum doriți.

S-a adunat în scrumieră o grămăjoară drăguță de mucuri când un agent în uniformă îl introduce pe tipul pe care-l așteptăm.

Acest gigolo pare un dirijor cubanez. E înalt ca un general, slab ca un deschizător de conserve și brunet ca negusul. Are ochi strălucitori și dinți de carnasier, albi ca în reclamele de pastă de dinți. E limpede ca lumina zilei că tipul n-are probleme să pună mâna pe pipițele cele mai bine înzestrate cu rotunjimi, pesemne că-și reînnoiește șeptelul cu o ușurință grozavă.

Șeful îi întinde mâna, arătându-i noului sosit o cordialitate nu lipsită de oarecare considerație.

Apoi întorcându-se spre mine:

— Vi-l prezento pe Luigi Sorrenti. Comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze, completează el pentru auxiliarul său secret.

Îi întind mâna lui Sorrenti. Descopăr că are mâinile reci, ceea ce e semn de hotărâre. Bănuiesc că nu-i ușor s-o scoți la capăt cu macaronarul ăsta.

— Încântat, declară el într-o franceză impecabilă.

— Puteți să-i prezentați lui Sorrenti afacerea, mă sfătuiește șeful.

Ce risc? Amănunțit îi fac interlocutorului nostru istoricul problemei. Mă ascultă sobru, mulțumindu-se să dea din cap ca să arate că urmărește perfect explicațiile mele.

— Înțelegeți, îi spun ca să închei, nu am contact cu banda și nu cunosc Roma. Lucrul de care am nevoie e un indiciu, oricât de fragil ar fi, de fapt de un punct de pornire logic.

— Desigur, admite el, n-aș vrea să vă stârnesc o falsă bucurie, dar vă pot spune că-l cunosc, sau mai degrabă, că-l cunoșteam pe Tacaba. Săptămâna trecută reperasem un tip care corespundea portretului pe care l-ați schițat.

Și adăugă câteva semnalmente.

Exclam:

— E el, cu siguranță!

— Perfect, omul ăsta frecventa o cafenea pe o străduță lângă Piața Vittorio-Emmanuelle II. A bătut un consumator, nu știu din ce pricină; era o ceartă de bețivi. Eram și eu acolo, mi-a atras atenția faptul că a șters-o, deși era învingător, de îndată ce patronul a spus că o să cheme poliția.

Scot un carnet din buzunar.

— Vreți să-mi notați adresa localului…

Se execută cu bunăvoință.

— Ăsta-i singurul pot pe care mi-l puteți da?

— Da. Vă dau adresa mea în cazul în care aveți nevoie de mine.

— *All right.* Nu cunoașteți vreo frumusețe numită Else?

— Cum ați spus?

— Else.

Face un gest de neputință.

— Nu, îmi pare rău, e un prenume englezesc?

— Mai curând scandinav… dar nu înseamnă nimic.

Mă ridic și-i spun șefului poliției:

— Fiți bun și dați dispoziție să se fotografieze fața lui Tacaba. Spuneți-le specialiștilor să-l facă cu ochii deschiși și să-l repare un pic, astfel încât să pară o fotografie de

identitate.

— Am înțeles.

Contele Sforza îmi face semn să aștept. Deschide un sertar al biroului și scoate o hârtie plină de ștampile pe care scrie ceva.

— Poftim, spune el, întinzându-mi-o, cu asta puteți obține de la orice serviție de poliția, tot ajutorul ce va fi necesar. Unde să vă trimit fotografiile?

Mă întorc spre Sorrenti.

— Aveți vreun hotel bun să-mi indicați?

Tipul reflectează.

— Duceți-vă la *Imperator* și spuneți că veniți din partea mea.

— Mulțumesc.

Ies din localul poliției fluierând *Marșul turc*, ceea ce, la mine, e un semn de vădită satisfacție.

•

La ora două după-amiază pornesc la treabă. Tocmai am mâncat o oală de macaroane grozave, pentru care ai avea de ce să te angajezi într-o uzină de paste făinoase până la judecata de apoi. Și mă simt în formă.

În ce mă privește, doar la gândul că în orașul etern există o haită de tipi care râvnesc să-și facă din pielea mea un covoraș de pus în fața patului, mă simt vioi ca o iepșoară căreia i s-a dat să bea șampanie. Trec pe la hotel și am satisfacția de a găsi fotografia lui Tacaba. Trebuie să recunosc că fotograful își cunoaște meseria temeinic, fiindcă a știut să dea mutrei gorilei ceea ce, împreună cu frumusețea, îi lipsește cel mai mult acum: viața. Vâr fotografia în portofel și îmi dau semnalul de plecare. Direcția? Piața Vittorio-Emmanuelle II.

Nu-mi fac prea multe griji ca să descopăr cafeneaua unde Luigi pretinde că l-a zărit pe Tacaba.

E un local mic eu o înfățișare modestă. Închipuiți-vă o sală mare tapetată cu roșu, la intrarea căreia atârnă o perdea de perle. Nu-i nimeni la ora asta în afară de patron, un fel de hipopotam mai gras decât o supă cu brânză și care doarme pe burtă ca pe o saltea.

Degeaba tușesc, nu se trezește, trebuie să aibă aptitudini serioase pentru siestă.

Mă hotărăsc să strig tare.

— Hei, signore!

Dar nu se mișcă. Mă pregătesc să-l strig din nou când zăresc ceva care-i depășește cu mult haina, în partea de sus a spatelui. Acest lucru nu-i altceva decât mânerul unui pumnal. Ating fruntea cârciumarului, e rece ca o înghețată cu vanilie. Scot înjurătura cea mai voluminoasă trântită vreodată la cinci sute de metri de Vatican. Dacă aș pune mâna pe crocodilul râios care i-a eliberat tipului abonamentul pentru purgatoriu, l-aș pocni până când, pe lângă el un calcan ar părea mai gras ca o barcă pneumatică.

Trec în camera din spatele salonului: nimeni.

Cel mai bine ar fi să anunț poliția, însă îmi vine altă idee. Ies pe trotuar și fac semn unui puști care vine în goană la mine. Adunând tot ce știu în materie de italiană, încerc să-i explic ce aștept de la el. Totuși, deși îmi pare destul de dezghețat, nu pricepe nimic din păsărească mea. Deodată, puștiul are o idee genială:

— *Do you speak english*? mă întreabă el.

Întrucât vorbesc engleza la perfecție rânjesc cu gura până la urechi.

— O.K.

Îi întind o carte de vizită puștiului. Am scris pe ea adresa lui Luigi Sorrenti însoțită doar de fraza asta: „Veniți *presto* la cafeneaua pe care mi-ați indicat-o azi dimineață”.

Apoi scot o bancnotă de o sută de lire, o rup în două, și-i întind o jumătate puștiului explicându-i că cealaltă jumătate o să fie a lui când o să ducă la destinație cartea de vizită. Am învățat să fiu neîncrezător.

Așteptând sosirea lui Sorrenti, destup o sticlă de Martini, deși nu e tocmai ora aperitivului, și îmi stropesc tubul digestiv. Îmi spun că ancheta nici nu a început și sunt deja trei cadavre de pus la rece. Când vă spuneam, că pe unde trec lumea se transformă în cimitir.

Totuși, mi se pare ciudată uciderea patronului cafenelei.

Într-adevăr, doar Sorrenti știa că îmi poate fi de folos, însă ar fi caraghios să deduc de aici că e amestecat în asasinat, fiindcă nimeni nu-l silea să-mi semnaleze incidentul cu cearta din local. Nu, de data asta, cred că e o coincidență. Nu din pricina mea, nu ca să-l facă să nu-mi vorbească, l-au expediat pe cârciumar în țara stafiilor, ci din alte pricini. Mă întorc în încăperea din spate și încep să o percheziționez. Descopăr un pistol în cutia de sare; cu excepția lui nu găsesc nimic dubios. Mă pregătesc să-mi închei cercetările, când aud zgomot de pași în cârciumă. Arunc o privire și ce văd? Tipa cea mai încântătoare care s-a plimbat vreodată pe sub cerul Italiei. E subțire, bine făcută, poartă o fustă albă și o vestă ciclamen. Părul blond îi ajunge până la mijlocul spatelui.

Nici măcar nu-l privește pe frumosul adormit. Se îndreaptă spre tejghea cu o înfățișare hotărâtă și deschide sertarul casei. Îmi dau seama repede că nu banii o interesează, fiindcă îi ia cu pumnii și-i azvârle pe jos. Tipa scoate o cutiuță mică din fier și se pregătește să o deschidă. Întrucât conținutul cutiei mă interesează și pe mine – sunt curios din fire – mă hotărăsc să intervin.

— Alo, frumoaso, dacă vrei foc, am eu chibrituri.

Ea tresare și se întoarce de parcă un negustor de cărbuni ar fi vrut să vadă că ceea ce cară în corsaj nu-i artificial.

— Cine ești? întreabă ea.

— Ascultă, scumpo, poate că sunt regele Iugoslaviei, poate că sunt un tip din Belleville, asta n-are importanță, ceea ce contează e cine ești tu și ce faci după tejgheaua băiatului ăstuia cumsecade, răposat.

Nu răspunde nimic. Fata asta posedă niște ochi albaștri de care se servește ca să-mi admire anatomia. Mă privește cu lăcomie de parcă ar vrea să-și poată aminti cea mai mică aluniță care-mi îmbogățește fața inteligentă.

— Ne-am înțeles, îi spun, semăn cu Jean Gabin. Dar asta nu-i un motiv ca să mă devorezi așa. Știi că, în fond, nu sunt un tip prea comestibil.

Ea tot nu răspunde. Rămânem fiecare de câte o parte a tejghelei observându-ne. Tăcerea e atât de mare, încât s-ar

putea auzi cum sare un nasture de jartieră într-o sală de cinema.

Deodată se întâmplă ceva și mărturisesc că rămân mască: trei focuri de pistol se aud pe îndelete ca să ai timp să le numeri. Tipa blondă a scos un pușcoci, nu știu de unde și îmi distribuie gloanțele prin tejghea cu un sânge rece minunat. Nici nu clipește. Pare absolut încântată. Ca să fiu sincer n-am mai întâlnit niciodată o individă ca asta. Vi s-a întâmplat vreodată să folosiți o fracțiune de secundă și să luați o hotărâre? Eu nu sunt la prima încercare, totuși, vă mărturisesc, n-am fost niciodată atât de rapid ca acum. Ceea ce îmi trece subit prin minte e următoarea observație: cum se face că gloanțele sirenei blonde nu mă ating? După un calcul rapid de balistică, ar fi trebuit să le primesc în stomac. Găsesc îndată explicația misterului: între tejghea și mine se găsește mortul. De acolo de unde stă, tipa nu-și dă seama de poziția exactă a cadavrului; asta din fericire pentru burta lui San-Antonio, astfel că cele trei gloanțe au fost interceptate de cârciumar care, hotărât lucru, e din ce în ce mai mort. Dacă o să par sănătos, donșoara o să-și ridice poate mortierul și o să primesc una sau două boabe în mutră, înainte de a avea timp să-mi scot arsenalul. Vă spun din nou, toate reflecțiile astea, lungi când e să le scrii, le fac pe parcursul unui fulger. La mine instinctul comandă mai iute decât rațiunea, așa că adopt fizionomia surprinsă a tipului care nu se aștepta la acest mic joc de societate. Apoi fața mi se convulsionează ca sub imperiul unei mari suferințe, scot un sughiț de agonie cât se poate de bine imitat și mă prăbușesc într-o manieră spectaculoasă. Sunt foarte satisfăcut de căderea asta, dacă directorul Comediei Franceze m-ar vedea, m-ar angaja imediat.

O aud pe tipă rânjind. Își pune la loc pușcociul. O urmăresc cu coada ochiului; știți unde-și ține jucăria? În poșetă, care e trucată, n-are nevoie s-o deschidă ca să scoată arma, e de ajuns să apese pe fermoar și pistolul iese pe la capătul poșetei. Nu știu numele aiuritului care a inventat chestia asta, dar aș vrea să-l cunosc ca să-i spun ce părere am.

Blonda trece pe lângă mine. Nu pare nicidecum stânjenită de cele două cadavre suprapuse; e tipul de fetiță în stare să halească un sandviș stând pe sicriul lui bunică-său. Chiar duce sadismul până acolo încât îmi arde un șut în coaste. Atunci mă hotărăsc să-i joc mica mea scenetă pentru nunți și banchete. Iute ca fulgerul o apuc de picior și o răstorn lângă mine. Dintr-o lovitură cu genunchiul împing departe de ea poșeta. O țin strâns lipită de parchet.

— Vasăzică, draga mea, îi spun, e rândul meu să dau cărțile, ce spui de asta?

Aud mișcându-se perdeaua de perle de la intrare. Mă gândesc „Ăsta-i precis Sorrenti”. Nu merg mai departe cu aprecierile pentru că am impresia că țeasta îmi zboară în țăndări.

Vă garantez eu: tipul care mi-a administrat lovitura asta de măciucă poate semna un contract de muncă la Villette. Și poate menționa și numele meu ca referință.

Las totul baltă și mă duc la plimbare printre nori.

Capitolul 4

A FOST ODATĂ UN VAPORAȘ

Deschid ochii; sub pielea capului se declanșează imediat un motor de avion și atunci mă grăbesc să-mi cobor storurile. Pe întuneric e mai bine. Sunt în tête-à-tête cu durerea mea și ne dăm explicații cu mai multă ușurință în doi.

În afară de asta simt o greață pe care nu mi-au pricinuit-o moliile; îmi vine să cred că am înghițit un butoiaș de apă de mare. Limba îmi e umflată și, pesemne am fost trepanat de puțin timp, deoarece capacul meu nu-i solid defel.

Îmi iau avânt și deschid ochii din nou. În interiorul creierului meu se produce un foc de artificii în miniatură. Pe cuvântul meu, trebuie să fiu beat fiindcă simt podeaua – sunt întins pe o podea cernită – cum pleacă înainte. Luciditatea

mea s-a dus să-și petreacă week-end-ul pe malurile Senei, fiindcă inteligența nu mi-e mai dezvoltată decât cea a unei pârghii. Dacă umpleți cu varză acră o cască de scafandru, o să obțineți cu aproximație capul pe care-l am în momentul ăsta.

Singurul lucru pe care-l înțeleg un pic este faptul că trăiesc și asta mă miră al naibii. Încerc să-mi aduc aminte; niște imagini țâșnesc din ceața scânteietoare în care sunt scufundat. Revăd o mutră cu barbișon: cea a contelui Sforza, apoi un păr blond, iar simțul olfactiv revenindu-mi, evoc un parfum de o extraordinară subtilitate. Iată că memoria mea începe iarăși să funcționeze: îmi amintesc de frumoasa copilă pe care o țineam strâns lipită de podea și îmi amintesc – am motive serioase s-o fac – de scatoalca fenomenală pe care am primit-o după ceafă. Ca să reziști la șocul acestui aerolit nu trebuie să ai cutia craniană din zahăr vanilat, v-o spun eu.

E sigur și limpede că în timp ce mă pregăteam să-i trag o bătaie tipei care trăsese în mine, unul dintre complicii ei însărcinat să facă de pază a venit cu o măciucă. Și ce porție de uitare mi-a administrat băiatul! Am fost cât pe-aci să nu-mi mai aduc aminte vreodată nici de numele meu, nici de tratatul din Westfalia. În fine, esențial e că am scăpat, cel puțin provizoriu.

Cu mare greutate mă așez în capul oaselor. E un exercițiu din cele mai primejdioase, căci văd din nou scufundându-se parchetul ce-mi slujește de pat. Am înțeles. Ticăloșii ăștia m-au răpit și m-au îmbarcat pe un vas. Nu e nicio greșeală, dacă nu sunt în cabina unui iaht, înseamnă că sunt la Academia Franceză. De altfel, miroase a mare. O zi albastră plină de soare trece printr-un hublou. De pereți sunt fixate niște mobile extra din pin american. Vasul ăsta e cât se poate de grozav.

Reperez o cușetă cu înfățișare confortabilă și mă târăsc până la ea. Oh! Abia acum îmi dau seama cât de mult mă dor toate. M-am cam săturat de meseria asta… Când mă gândesc că lumea e plină de indivizi care, în minutul ăsta, fac păsări din hârtie în ministere, pescuiesc pe malurile Marnei sau explică unor tipe la ce se gândea creatorul atunci când i-a conceput pe doamnele și domnii respectivi, mă simt plin de

melancolie. Și aș da zece ani din viața președintelui Americii contra unei perechi de jartiere vechi, ca să fiu unul dintre tipii de care vă vorbeam. Fiindcă nu-i nevoie să ai fler ca să ghicești că necazurile nu fac decât să înceapă. Mai cu seamă că nu-mi plac vapoarele pentru excelentul motiv că sunt înconjurate de apă din toate părțile, ceea ce face ca evadările să fie mai primejdioase, nu-i așa?

Și continuându-mi raționamentul de la A până în piața Vendôme, înțeleg după foarte puțin timp că dacă dihorii turbați care voiau să mă ucidă s-au răzgândit, ăsta nu-i semn bun, orice ați crede; asta denotă că așteaptă ceva de la mine nu prea ortodox și că n-o să se dea înapoi de la nimic ca să obțină acest ceva. În momentul ăsta ușa se deschide și intră două brute uriașe. Gentlemenii ăștia sunt de format dulap din lemn de nuc; sunt atât de înalți, încât trebuie să aplece capul ca să nu se lovească de tavan, n-am mai văzut niciodată macaronari atât de huidume.

Înaintează spre mine, unul mă apucă de un picior și mă azvârle jos din cușetă. Altul îmi spune „sus!” punctând ordinul cu un șut magistral în coaste. Pentru moment, cel mai bine e să ascult. O să am tot timpul pe urmă să fac o criză de nervi.

Cei doi ucigași mă încadrează și mă duc pe culoar. Trecem prin fața ușilor cabinelor; aveam dreptate să cred că e vorba de un iaht, și e o adevărată bijuterie: arama strălucitoare și lemnul lăcuit abundă. Urcăm o scară și ajungem pe punte. O briză mirositoare bate dinspre larg. Puntea e albă ca îmbrăcămintea unei fete la prima comunicare; trebuie să vedeți cum se desfată soarele pe ea. Flancat în continuare de cele două gorile ale mele, merg spre partea din spate. Și acolo zăresc două persoane instalate confortabil în fotolii basculante: o femeie și un bărbat. Pe femeie o recunosc: e tipa blondă care voia să mă împuște; cât despre bărbat, nu l-am întâlnit niciodată. E al dracului de frumos, simt că dacă aș fi femeie, ar fi tipul de bărbat pentru care aș face toate prostiile. Lângă el, Tyrone Power e bun să golească lăzile de gunoi. Înaintea lor e o masă joasă garnisită cu băuturi la gheață; mai e ceva ce recunosc lesne – cătușele pe care le am întotdeauna

la mine. Fata blondă mi-a urmărit privirea și a zâmbit.

— Pietro, spune ea unuia dintre însoțitorii mei, pune-l pe domnul cu spatele lipit de catarg, adu-i mâinile la spate și leagă-i-le cu asta.

Zicând asta, ea îi aruncă tipului cătușele mele.

Două minute mai târziu sunt legat în fața perechii.

Atunci donșoara începe să se amuze.

— Domnule comisar, zice ea, sper că n-o să fiți supărat pe mine pentru precauția asta, însă experiența m-a învățat că, atunci când e vorba de dumneavoastră, e mai bine să folosesc metode tari.

Întorc capul și încep să fredonez *Long ago,* e un cântec minunat care-mi slujește să mă ușurez.

— Melancolie? întrebă tipa pe care cântecul pare să o emoționeze tot atât cât un afiș de apărare pasivă.

— S-ar putea, îi spun.

Se întoarce spre însoțitorul ei, care se leagănă încetișor observându-mă.

— Ei, Bruno, atacă ea, credeam că ai o nimica toată să-l întrebi pe comisar?

— Aveam chiar mai mult, declară frumosul flăcău punându-și la loc paharul. Aș vrea să știu cum ați fost adus în Italia ca să anchetați și ce s-a întâmplat cu Tacaba.

Reflectez un pic și mă simt ușurat, asta pentru două motive; primul este acela că planurile nu sunt încă negociate, deoarece vrea să știe cum a fost descoperit în Italia; al doilea este că ideea care mi se plimba prin cap, cum că *il signore* Luigi Sorrenti ar fi amestecat în afacerea asta e falsă. Mă gândisem că el m-a trădat, dar nu-i așa fiindcă atunci bandiții ar fi la curent cu soarta gorilei.

— Nu știu dacă ați observat, murmură Bruno, dar aștept un răspuns la întrebările mele.

Îi zâmbesc tandru și privesc spre orizont. Zăresc în depărtările însorite coasta întunecată și descopăr la dreapta o colină cu o formă caracteristică. Pariez oricât că promontoriul ăsta se numește Vezuviu, iar celălalt, mai la dreapta, în formă de cască e insula Capri. Pesemne că am fost fără cunoștință o

bună bucată de timp, fiindcă tipii ăștia m-au făcut să călătoresc destul de mult.

Privesc din nou perechea, fata rânjește, însoțitorul ei încruntă din sprâncene. Cu siguranță că trebuie să devină nerăbdător. Se ridică fără să renunțe la nonșalanța lui distinsă. Se apropie de mine și-mi trage una în vârful bărbiei. Nu trebuie să te încrezi în aspectul unui tip; ăsta nu pare prea solid și totuși are un croșeu de stânga care l-ar fi agasat pe Cerdan, în ring.

— Ascultă, frumosule, îi spun după ce am controlat cu vârful limbii dacă dinții mei au rezistat, folosești argumente care nu sunt demne de un gentleman.

Nu răspunde nimic și-mi expediază o directă de dreapta în obraz. Simt cum mi se umflă falca. Nu-i nevoie să fii fachir ca să știi ce cred despre asta. Tipul pricepe că dacă aș avea mâinile libere, în câteva secunde ar semăna cu un preș uzat pus la pat.

— Te plictisesc, hai? întrebă el. Dacă nu vrei să-ți prelucrez figura până când o să devină plată și netedă ca o măsuță de scris, te sfătuiesc să-mi răspunzi la întrebări.

— Și dacă răspund, mutră de pechinez, ce-mi oferi în schimb?

— Dacă îmi răspunzi corect, te aruncăm în apă cu un colac de salvare și o să te descurci ca să ajungi la coastă. Dacă te încăpățânezi, o să-ți fac atâtea chestii savante, încât n-o s-o ierți niciodată pe maică-ta că te-a adus pe lume. Pricepi ce vreau să spun?

— Pricep.

— O.K. Atunci cântă, mierloiule.

— Pardon, dar târgul nu-mi convine. Nu-i în regulă. Nu-i așa, Else?

E o idee a mea. Am aruncat prenumele ăsta la întâmplare. De când am văzut-o pe fata blondă, bănuiesc că la ea visa Tacaba atunci când și-a înghițit actul de naștere.

Nu m-am înșelat. Tipa tresare și își varsă oranjada pe punte.

— Mă cunoaște! exclamă ea.

Atunci îmi ofer o doză bună de tupeu.

— Și încă cum, scumpo, zic cu nerușinare. Știu multe despre tine și nu sunt singurul.

O pândesc cu coada ochiului. Și-a turnat alt pahar și începe să-l bea reflectând.

— Bruno, spune ea, aș vrea să-ți spun două vorbe în particular.

El o urmează docil în partea din față a vasului. Mă uit împrejurul meu. Nu-i nimeni cu excepția matelotului de la timonă la postul de pilotaj, dar el e ocupat cu munca lui și nu-mi dă nicio atenție. E momentul să încerc mica mea lovitură. Adineauri, când cei doi ticăloși mi-au pus cătușele, am folosit un mic truc care le-a izbutit unor javre pe care le cunosc. Trucul respectiv constă în a răsuci ușor încheietura în momentul când e lovită partea mobilă a cătușei de sus. Astfel, brățara formează o buclă mai mare. Aducând apoi pumnul în poziție normală, adică plată, uneori se poate elibera mâna. Încerc la întâmplare să-mi desprind labele. Sunt hotărât să încerc imposibilul. Știu bine că într-una din zilele astea, oricât de șmecher aș fi, un țopârlan oarecare o să mă curețe, dar mai înainte aș vrea să-i demonstrez cu ce seamănă un tip supranumit San-Antonio când se înfurie.

Mă zbat ca o muscă pe o hârtie lipicioasă.

Oare ce-or face Else și Bruno? Trebuie să pună la cale o afacere cum nu vezi pe toate drumurile.

Trag de lanț, mâna descrie mișcări de răsucire, trebuie să fie complet albastră, simt că mușchii mi se contractă, iar articulațiile îmi trosnesc. Continuu să forțez, iar mâna mi se eliberează. O deschid și o închid alternativ de vreo douăsprezece ori să văd dacă mai funcționează. Totul e O.K. Mă reped înainte, din doi pași ajung la o gheretă de pe punte și cobor în goană scara de lemn. Ce vreau? Să găsesc cabina de radio – am zărit o antenă pe punte – și să mă descurc în așa fel încât să trimit un mesaj. Fiecare secundă e un secol, trebuie să acționez repede. Dacă măcar aș mai avea pistolul meu! Marinarul de la timonă n-a observat fuga mea, fiindcă ar fi dat alarma. Deodată privirea mi se oprește asupra unui

aspirator pe care stewardul l-a părăsit într-un colț. Îmi vine o idee grozavă. Îmi scot haina și o înfășor în jurul aspiratorului. Apoi mă reped la un hublou, îl deschid și arunc aspiratorul în apă. Asta face un „pleosc” puternic. Scot un țipăt în stilul cuiva care nu știe să înoate și nu mai poate de frică. Timp de o clipă, haina mea frânează scufundarea aparatului; în fierberea valurilor ai jura că e vorba de un om. Dinspre punte îmi parvin exclamații, aud chiar focuri de armă. Sărmanii tâmpiți, cred că m-am aruncat în valuri ca să evit să fiu torturat.

Esențial acum e să găsesc o ascunzătoare. Pe un yacht de vacanță nu-i ușor. Dacă rămân pe culoar o să fiu descoperit dintr-o clipă în alta. Împing o ușă la întâmplare. Iar norocul continuă să-mi surâdă fiindcă nu-i nimeni în încăperea asta. Închid la loc ușa încetișor. Era și timpul fiindcă aud, aud zgomot de pași pe coridor.

•

Cabina în care am intrat e încântătoare. E a unei femei, fiindcă e plină de obiecte de toaletă feminine și de desuuri de mătase roz, care, pe un eunuc, l-ar face să rămână gânditor.

Pe cât pariați că e dulcele cuibușor al fetiței Else? Un examen superficial îmi arată că mica încăpere tocmai a fost dereticată. Cușeta e în ordine, iar hubloul a fost șters cu piele de căprioară. Deci, dacă o să găsesc un colțișor liniștit ca să mă ascund, nu cred să fiu deranjat până la căderea nopții. Numai că locurile astea sunt mai degrabă strâmte, constructorul folosește totul. Sub cușetă e un dulap. Îl deschid, totul e calculat la fix, fiindcă mobila asta joasă se compune dintr-un singur raft împărțit în două pe lungime. Sus e rânduită îmbrăcămintea, jos e îngrămădit așternutul de schimb pentru pat. Fac o nișă în compartimentul ăsta de jos, mutând așternutul și sulurile de căpătâi în partea dinainte a raftului.

Înainte de a mă strecura în ascunzătoare, fac un tur de orizont rapid. Într-un bar miniatural fixat sub hublou descopăr o cutie de nuga și o sticlă de coniac. Hotărăsc să adopt flecușteţele astea distractive. Deschid sertarul toaletei și mă pomenesc nas în nas cu un pistol de damă cu patul din sidef.

Verific încărcătorul, conține șase gloanțe; îl vâr în buzunar fără să șovăi. Acum mă simt în formă ca să rezist unui asediu.

Încetișor, mă strecor în dulap și, ca să vă dovedesc că steaua mea cea mai bună strălucește cât poate, o să vă spun că mobila asta se închide prin simplă apăsare și că nu are niciun fel de închizătoare, sau zăvor.

Există tipi băftoși, nu-i așa? Dacă n-aveam o materie cenușie la înaltă tensiune, pariez aeroportul Orly contra unui ou fiert că la ora la care vă vorbesc aș fi pe cale de a desfăta peștii cu cele o sută șaizeci de livre de carne ale mele.

Da, dar iată că micuțul San-Antonio nu-i un neghiob și că jucând cu el speri să-ți transformi pionul în damă, nu trebuie să uiți să-ți pui ceasul să sune la trei dimineața.

După ce mă vâr în dulap, trag spre mine grămada de lenjerie. În felul acesta, chiar presupunând că frumoasa Else vine să caute țoale de schimb, nu mă poate zări.

Mănânc nuga, e grozav de bună. Bineînțeles că aș prefera să-mi expediez o omletă cu slănină, dar asta e. Cum spunea un amic de-al meu care a sfârșit în mizerie: „Dacă aș avea slănină, tare aș face o omletă cu slănină… Dar n-am ouă”.

Întrucât zaharicalele mi-au încleiat gâtlejul, îmi trag sticla de coniac sub nas și-mi fac plinul de benzină. În întuneric nu pot supraveghea nivelul în sticlă, așa că după o clipă sunt tare surprins să simt că-i goală. O vâr sub un sul de căpătâi și mă destind.

Să fie oare efectul alcoolului sau oboseala? Fapt este că sunt cât pe-aci să adorm. Atunci mă întind pe burtă ca să fiu sigur că nu sforăi.

Capitolul 5

ÎN STILUL LUI ROMEO

N-aș putea să vă precizez cât timp am petrecut dormind. Când mă trezesc sunt transpirat și respir greu; asta fiindcă

aerul nu e nici prea abundent, nici prea salubru în dulap. Nu îndrăznesc să fac vreo mișcare fiindcă nu știu dacă nu e cineva în cabină. Dau în lături încetișor lenjeria îngrămădită lângă ușă și îmi lipesc urechea de lemn. Nu aud nimic decât zgomotul valurilor și al motorului care toarce. Ce risc? Strâng micul pistol în mână și împing ușa. Cabina e goală. Privesc mica pendulă prinsă în perete: arată ora zece. Hubloul e întunecat și mă vâr din nou în mobilă, singura soluție fiind de a aștepta evenimentele.

Minutele trec, apoi sferturile de oră, apoi orele. Probabil că e aproape miezul nopții când aud deschizându-se ușa cabinei. Două persoane intră. Deschid larg urechile ca să nu pierd nimic din discuția lor. Recunosc vocea Elsei și a lui Bruno. Iată ce zic:

— Obosită? întreba seducătorul casei.

— Enervată mai degrabă.

El, pesemne se apropie de ea și încercă să-i facă o demonstrație de mângâieri, fiindcă o aud protestând.

— Stai liniștit, Bruno. Ce dracu, am altceva în cap.

El începe să discute în italiană și gângure ca un porumbel bătrân și nătărău, dar fără succes.

— Taci odată, tropăie ea. Nu pricepi că fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui? În momentul ăsta sunt preocupată, hai, toarnă-mi un pahar de coniac și du-te la culcare.

Un mic fior îmi străbate șira spinării. Dacă frumosul tenebros își dă seama că sticla a dispărut n-o să miroasă ceva dubios?

— Ascultă, observă el, pivnița ta s-a golit.

— Blestematul de Jim trebuie să-mi dea explicații despre sticle, murmură Else. Mâine îi spun eu două vorbe.

— Vrei să-l sun?

— Nu merită osteneala, dă-mi un pahar cu apă. Nu mă simt înclinată spre griji domestice.

Aud curgând apă într-un pahar.

— Vezi tu, urmează blonda, ceea ce mi-a stricat ziua, e faptul că n-am putut să-i scot ochii caraliului.

Vă jur că, în dulap, caraliul cu pricina face o mutră

caraghioasă.

— Ei aș, reacționează celălalt, au făcut-o peștii pentru tine.

— Ești sigur că s-a înecat?

Tipul rânjește scârbos.

— L-am văzut cu ochii mei scufundându-se. Nu știu cum a făcut să se desprindă de catarg, dar cred că sărind s-a încurcat în cătușe și de asta n-a putut înota. Și pe urmă, ca premiu, i-am trimis câteva gloanțe în trup. Nu te neliniști din pricina lui, putem vorbi de el la imperfect.

Else se plimbă prin cabina strâmtă.

— O.K. spune ea. Acum trebuie să lichidăm chestiunea principală cât mai repede. Nu sunt liniștită. Dacă guvernul a trimis un as ca San-Antonio pe urmele noastre, înseamnă că e foarte hotărât să recupereze planurile. Pe de altă parte, mai înainte ca noi să-l interceptăm pe sticlete, scârba asta a intrat pesemne în legătură cu serviciile secrete italiene și a dat toate amănuntele pe care le știa. Știa destule lucruri pe seama noastră. Toate astea nu sunt grozave, Bruno. Dacă mi-aș da ascultare mie însămi, aș ordona să ne îndreptăm spre Cairo. În Egipt o să fim mai la largul nostru.

— Să nu te gândești la așa ceva, strigă el. Totul e în regulă aici.

Tușește ușor.

— Nu-i nicio primejdie continuă umflatul ăsta cu suficiență, ai văzut tu ce fac eu cu așii poliției? Crede-mă, avem tot timpul.

— Da, dar mai e o problemă.

— Care?

— Știi bine. Codul.

— Eh, o să punem cu siguranță mâna pe el, până la urmă.

După felul în care vorbește, băiatul ăsta trebuie să aibă altceva în cap decât planurile. Și cred că am înțeles ce. E latin, băiat frumos și din pricina asta înclinat spre dragoste trupească. Presupun că trebuie să se zgâiască insistent la caroseria însoțitoarei lui și că ar da toate planurile din lume ca să o ia în brațe și să-i explice cum proceda don Juan cu pipițele.

Dovada că nu mă înșel e că aud zgomotul unui sărut. Totuși ar fi nostim să se joace de-a mama și tata deasupra mea.

Dar hotărât lucru, Else nu-i în formă în seara asta.

— Hai, șterge-o, îi ordonă ea cu duritate.

Dacă o tipă mi-ar fi vorbit mie pe tonul ăsta, aș pune-o pe burtă pe genunchii mei și i-aș trage o bătaie că nu s-ar mai putea așeza pe altceva decât pe puf timp de doisprezece ani. Dar Bruno ăsta e un băiat neghiob și dacă își închipuie că știe cum să procedeze cu sexul frumos, se înșală amarnic.

În domeniul la care vă gândiți, să ai o moacă frumoasă nu-i de ajuns; un băiat bine dar lipsit de voință n-a avut niciodată mai mult succes la femei decât geniul de la Bastilia. Și dacă v-o spun eu, înseamnă că știu.

Bruno mormăie câteva cuvinte pe care le aud rău și pleacă. Aud ușa trântindu-se. Else încuie o dată cu cheia.

Acum suntem între noi.

•

Îmi țin respirația și îmi stăpânesc nervii. Dacă, din întâmplare, frumoasa copilă ar observa prezența mea aici, mi-ar juca o festă serioasă, iar asta i-ar fi cu atât mai ușor, cu cât poziția în care mă aflu îmi ia orice posibilitate de a executa un număr de mare spectacol.

Tipa se dezbracă, ascult foșnetul mătăsos al desuurilor pe care le aruncă pe un scaun și asta mă cam contrariază un pic fiindcă oricât i-aș fi de dușman, e cu neputință să-i uiți academia și din punct de vedere fizic e mai bine decât toate starurile de la Hollywood. Mă străduiesc să mă gândesc la altceva. Astfel încât încep să analizez conversația de adineauri a celor doi. Încerc să trag concluziile, e o manie blândă care mi-a izbutit întotdeauna.

Rezultă din exclamație individului: „Totul e în regulă aici!” că nu suntem departe de coasta italiană. Fără îndoială ticăloșii ăștia se îndreptaseră spre larg ca să mă prelucreze și să se debaraseze nestingheriți de mica mea persoană.

Secondo, în legătură cu invenția, treaba nu merge bine, fiindcă Else a pomenit de contrarietatea ei în legătură cu un cod care le lipsește.

Poate că dacă izbutesc să evadez de pe barca asta, poziția mea n-o să fie rea.

Ce ziceți de asta?

În timp ce mă dedau acestor reflecții încurajatoare, Else s-a culcat. Mai aștept un pic; respirația i-a devenit foarte regulată. Fie ce-o fi, risc. Împing încetișor ușa dulapului; cel mai primejdios e zgomotul pe care-l produce deschizându-se. Din fericire, zgomotul neîncetat al valurilor formează un fond sonor. Nimic nu mișca în cușetă.

Cred că emoțiile zilei au obosit-o pe tipă fiindcă doarme ca o regină. Îi pregătesc o deșteptare de care o să-și aducă aminte o clipă. Fără să fac mai mult zgomot decât o șopârlă pe prețul de lângă pat, mă extrag din cutia mea. Cabina este întunecoasă, dar în comparație cu dulapul din care ies, văd destul de limpede ca să citesc data gravată înăuntrul unei verighete. Trebuie să spun că mici bucăți de clar de lună pătrund prin hublou.

Else e întinsă în pat, într-o pijama de mătase albă, părul ei lung desfăcut îi aureolează capul de aur. Pieptul îi întinde pijamaua. Credeți-mă, e trist să vezi o frumusețe de formatul ăsta în fruntea unei bande internaționale, când ar putea să facă grozav de mulți bani turnând filme.

Mă apropii de cușetă și aprind veioza. Lumina, deși voalată și blândă tulbură somnul tipei. Ea bate din pleoape, apoi deschide ochii; pare să nu mă vadă, dar brusc sare în sus și se sprijină cu coatele în pernă.

— Hello, Else, spun eu vesel. Ți-am luat piuitul, nu-i așa, porumbițo?

Dar ea nu poate scoate niciun sunet, fiindcă e literalmente siderată.

Zâmbesc și mă apropii mult de ea. Îi iau capul în ambele mâini, fără ca ea să se gândească să se elibereze și o sărut în felul meu. Sărutul ăsta pare să aibă efect, fiindcă îi văd ochii încețoșându-se. Simt că dacă aș vrea, aș putea profita de situație; de altfel, Else doar atât așteaptă, dar e împing înapoi și-i trag o pereche de palme specialitatea casei.

— Să știi, îi explic calm, că fac întotdeauna ce-mi place.

Aveam chef să gust din rujul tău de buze și să-ți trag o pereche de palme și iată-mă satisfăcut. Acum o să stăm de vorbă.

Ea pare complet înnebunită.

— San-Antonio, bâiguie, ești tipul cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată.

— Nu te osteni, draga mea, nu ești prima care-mi spui asta, și dacă ți-aș povesti pe unde am fost în viața asta a mea câinească, ai scrie e carte așa de groasă, care ar fi cartea anului.

Dar să lăsăm asta. Fiindcă ești cuminte ca un mielușel nou născut o să-ți expun situația în doi timpi și trei mișcări, așa cum se prezintă. Iată: ești o tipă bine, dublată de o scorpie a dracului; numai că, nefiind aici ca să fac studii de moravuri, puțin îmi pasă de asta.

Conduci o bandă de delincvenți și de asasini și ai pe conștiință de ajuns ca oricare juriu să te expedieze la eșafod fără ca președintele Republicii să ridice un deget ca să împiedice asta, însă nu suntem în Franța și nu mă privește.

Ai încercat să mă omori și ești gata s-o faci din nou la prima ocazie, dar mă doare-n cot, fiindcă mă simt destul de puber ca să te trimit la dracu în caz de nevoie.

În sfârșit, ai furat faimoasele planuri și te pregătești să le vinzi primului nemernic care o să vină cu o roabă de dolari sau de ruble și, acum, mă manifest și eu. Ca să nu-ți ascund nimic din convingerile mele intime, nu dau doi bani pe energia atomică, fiindcă sunt înțelept și consider că sunt destule chestii de-astea pe pământ. Numai că e și slujba, datoria și o serie întreagă de lucruri de genul ăsta care, pentru tine, pesemne că nu înseamnă nimic, dar pentru care eu risc de o sută de ori pe zi să mi se spintece burta. Un francez a pus aparatul la punct și nu-și va fi frământat tărtăcuța ca să îmbogățească o bandă de poponari, pricepi, scumpo? Așa că o să-mi dai planurile în următoarele două minute, dacă nu, când iubitul tău, pomădatul Bruno o să vină mâine dimineață să-ți dea un pupic, ceea ce o să găsească în cușeta asta o să-l scârbească atât de mult de femei, încât o să se ducă la

mânăstire, înțelegi? Altceva: să nu crezi că o să dau înapoi în fața măsurilor extreme, nici ochii tăi de viorea, nici gurița ca o fragă, nici chestiile pe care le porți în partea din față, nu o să mă îmbuneze. Așa sunt eu și dacă nu crezi, n-ai decât să te uiți la ochii mei ca să-ți dai seama că nu te mint.

Îmi trag răsuflarea; după o asemenea tiradă, n-am altceva de făcut.

Mă privește drept în ochi.

— Te cred, spune ea, tu cel puțin ești bărbat. Uite planurile.

Sare de pe pat și se repede la toaletă căreia îi deschide sertarul. O exclamație îi țâșnește de pe buze. Se întoarce și mă privește. Eu stau pe patul ei și rânjesc ca negrul din reclama pentru pasta Banania. Mă joc cu pușcociul ei cu pat de sidef.

— Sărmana mea Else, îi spun, ești tare naivă.

De data asta a primit o lovitură în plin. Simte că într-adevăr, băiatul care-i în fața ei nu are un bob de mazăre terciuit în loc de creier.

— În concluzie, urmez eu, singura posibilitate pe care o ai în afara celei pe care ți-o propun, ar fi să dai alarma printre oamenii de la bord. Țin să insist asupra faptului că ar însemna să-ți semnezi sentința de condamnare la moarte. De aici de unde am ajuns…

Întind brațul și o înhață. Se lasă remorcată. Când e chiar lângă mine o iau iarăși la o serie de palme.

Asta pare să nu-i placă.

— Sticletele dracului, se înroșește ea, îți pun eu pielea-n băț.

— Poate că o să mi-o pui, căprioara mea, dar o să fie alături de a ta, într-un sertar la morgă.

Deodată se calmează.

— Toate lucrurile astea nu sunt raționale, spune ea cu o mutră abătută.

— Ia te uită, începi să bați câmpii.

— Să fim serioși, obiectează ea, îmi dau perfect de bine seama că pentru mine partida e pierdută, sunt la mâna ta.

Liniștea asta bruscă miroase a furtună, ca atunci când vântul se oprește brusc. O las să creadă că mă prind în cursă.

— Pari să te potolești, Else, și asta nu-mi displace, fiindcă prefer să discutăm amical. Spune-mi unde sunt planurile și n-o să mai auzi vorbindu-se de un tip care stă în fața ta cu buzunarele pline de argumente de valoare.

— Ei drăcie! spune ea. Aș vrea totuși să câștig și eu ceva la afacerea asta. Nu-i chip să ajungem la o înțelegere?

Ridic din umeri.

— Ei, hai, nu te tocmi. Îți ofer pielea ta și libertatea în schimbul planurilor, mi se pare că sunt corect.

Else se plimbă de colo-colo prin cabină cu sprâncenele încruntate. Nu-mi dau seama de nimic, deși nu o scap din ochi și sunt al dracului de luat pe nepusă masă când aud pe cineva bătând în ușă și o voce întrebând:

— *La signorita a sonnate*?

O privesc pe Else, o sclipire rea și batjocoritoare i se vede în ochii de căprioară. Îi ard un croșeu de stânga în falcă și cade; cu ea sunt acum liniștit. Mă duc la ușă, trag zăvorul, apoi deschid dându-mă în lături. Gorila numită Pietro face un pas în încăpere. Parcă e un mistreț. Sar pe el și-i trag una cu patul pistolului în cap, dar el schițează un pas la stânga și doar îi smulg urechea.

Vai, treaba devine primejdioasă. Dacă scap înseamnă că îngerul meu păzitor face ore suplimentare.

Închid ușa în viteză, ca să nu se audă tărăboiul. Dacă iese un scandal am feștelit-o.

Pietro e ușor surprins; nu îndeajuns totuși, fiindcă scoate pistolul de la centură. Înainte de a-și termina gestul, trag și primește un cartuș mic de 6,35 în inimă. Iată-l pe jos. Cabina e plină de cadavrul lui, de parcă ar fi un bou pe parchetul ceruit.

Detunătura, totuși slabă, l-a intrigat pe amicul lui mamutul care vine în goană să dea ajutor. Sunt hotărât:

— Vrei și tu? îi spun. Poftim.

Și apăs din nou pe trăgaci.

Credeți-mă sau nu, dar două cadavre de formatul ăsta într-o cămăruță de doi metri cincizeci pe doi produc același efect ca, de pildă, cinci gemeni într-un leagăn. Trec peste ei și îmi scot

fizionomia pe culoar. Nimeni. Zgomotul gloanțelor s-a pierdut în vuietul valurilor. Pe un vapor sunt atâtea ciocniri, scârțâituri, șocuri încât unul mai mult sau mai puțin trece neobservat.

Îi pun grămadă pe cei doi cumetri și închid la loc ușa. După care, umplu un pahar cu apă de la robinet și-l vărs pe portretul Elsei. În timp ce ea își recapătă cunoștința, reperez soneria pe care a acționat-o: e situată lângă placa verticală a cușetei, din pricina asta n-am văzut gestul blondinei când a apăsat pe ea. Ca măsură de siguranță îi tai firul.

•

— Scuză-mă, îi spun Elsei. N-am obiceiul să busculez doamnele, dar tu, așa cum se spune în literatura de azi, ai creat o situația din care trebuia să ies. Acum, ca să-ți dovedesc că nu sunt aici ca să mă port cu mănuși, aruncă o privire pe jos.

Ea se execută și se înverzește.

— Sunt… sunt morți? întrebă.

— Nici mumia lui Ramses al II-lea nu-i mai moartă, o asigur. Asta ca să-ți intre bine în cap că m-am săturat de pușismele tale. Nu-mi place bătaia, dar dacă o încep, nu mai pot fi oprit. Și pot să te asigur că dacă n-am planurile în cinci minute, nenorocitul tău de vas o să semene mai degrabă cu Père-Lachaise decât cu un yacht de vacanță.

Tot vorbind, îi înșfac ciorapii aruncați pe un scaun și-i leg cu ei mâinile și picioarele.

— Ce vrei să-mi faci? bâiguie ea.

— Depinde. Dacă nu-mi dai planurile te lichidez. Și n-o să scapi cu niște gloanțe în carne, ar fi prea expeditiv pentru o târâtură ca tine; știi, mititico, am imaginație, pot să-ți dau foc la haine, să-ți smulg părul sau să-ți înfig ace sub unghii…

Îi torn iordanele astea pe un ton înghețat. În sinea mea jubilez, fiindcă ține. Tipa mă crede într-adevăr în stare să-mi pun promisiunile în aplicare.

Îmi arată cu bărbia o gravură prinsă în perete care înfățișează un peisaj olandez.

— Atinge gravura acolo unde e podul, spune ea.

Ascult și simt sub degete un șănțuleț. Gravura lunecă descoperind o lădiță. O deschid și respir ușurat: planurile sunt acolo, le recunosc căci înainte de a pleca în Italia șefii mei mi le-au descris foarte amănunțit.

Le iau și le împăturesc în patru, după care îmi pipăi buzunarele pantalonilor, fiindcă nu mai am haină. Scot o pungă de tutun, din cauciuc, care-mi slujește la orice în afară de păstrarea tutunului, deoarece nu fumez decât țigară. Pun în ea hârțoagele. Apoi mă întorc spre Else.

— O.K., fetițo. E-n regulă. Vezi că până la urmă ne înțelegem. Simt că dacă am avea aceiași prieteni în cele din urmă am merge până la primăria cea mai apropiată ca să ne căsătorim vii. Acum, e mai bine să ne luăm rămas bun.

Îmi deznod cravata și i-o vâr în gură. După care îi înnod un prosop pe deasupra. În felul ăsta n-o să poată țipa.

Îi dau o palmă pe partea cu pajura a academiei ei.

— Bye, bye, dragă.

Ies, având grijă să închid bine ușa. Culoarul e pustiu, puntea la fel. La câteva ancabluri zăresc pământul. Hotărât lucru, totul se potrivește de minune.

Mă strecor spre partea din spate și apuc o parâmă care atârnă; mulțumită ei pot coborî în apă fără zgomot.

Înot în direcția malului apropiat. Nu știu dacă brasul meu e academic, dar vă asigur că, pe lângă mine, campionul lumii e vax. Îi trag o cursă a-ntâia. Și sunt grozav de mulțumit. Ce mai, am noroc cu carul. Câteva cucuie, o baie noaptea și planurile sunt ale mele. Rareori mi s-a întâmplat să termin o afacere scârboasă ca asta atât de repede. Desigur, au fost și pagube în patruzeci și opt de ore. Dacă amintirile mele sunt precise, număr cinci morți: hoțul de la Torino, Tacaba, cârciumarul de la Roma și cei doi ucigași ai Elsei și întrucât toți erau balene, vă pot asigura că au fost cel puțin cinci sute de kilograme de om omorât.

Faceți singuri socoteala.

Și dacă asta nu vă înfricoșează, scrieți-i editorului meu, dar nu vă duceți la el să protestați, fiindcă și el cântărește vreo o sută douăzeci de kilograme. Și întrucât nu-i un gentleman

comod, dacă mutra dumneavoastră nu-i place, poate foarte bine cu un dos de labă, să vă facă să vă înghițiți proteza.

PARTEA A DOUA

ULTIMELE CINCI SUTE DE FILOGRAME

Capitolul 1

NOROC!!!

Un vânt ușor bate la suprafața valurilor, totuși marea e caldă și calmă. După sejurul meu prelungit în dulap, baia asta nocturnă nu-mi face rău. După o jumătate de oră ajung la mal. E plin de palmieri în cartierul ăsta; aerul miroase a umbră și a pământ cald.

Mă scutur ca un câine și mă orientez; la orizont urcă un halou de lumină, e vorba de un oraș uriaș. El descrie o semilună la malul mării; sunt aproape sigur că e Neapole. Pornesc în direcția lui și în scurtă vreme ajung la primele cartiere mărginașe. Undeva se aude un orologiu bătând două lovituri, credeam că e mai târziu; e adevărat că poți lichida o grămadă de treburi – și de oameni – într-un timp relativ scurt.

Sunt surprins să zăresc siluete circulând pe străduțe; sunt în circulație amici care, în pofida medaliilor care li se văd strălucind la gât, au o înfățișare cam dubioasă. Ar fi culmea dacă m-ar ataca o gașcă de derbedei care mi-ar lua documentele și banii totodată. Vă miră că vorbesc de bișt arii mei și credeți că mă puteți contra obiectând că am azvârlit mai înainte haina în apă odată cu aspiratorul, dar aflați un lucru și anume faptul că sunt întotdeauna gata la ce-i mai rău; din pricina asta, în general, pun ce e mai interesant din hârțoage și din bani în buzunarele pantalonilor.

Hotărât lucru, cred că băștinașii de aici nu sunt niște nevinovați. Întrucât m-am săturat să culeg ghionți, mă hotărăsc să le-o iau înainte. Mă apropii de un grup cu mutra

mea mai drăguță. Tipii tac, mă privesc venind și mă supraveghează cu o privire piezișă. Par descumpăniți. Îmi adun toate cunoștințele de italiană și mă avânt.

— *Prego, signori, parlate francese*?

Unul din tipi le șoptește ceva celorlalți și-mi spune:

— Da, domnule.

Atunci încep să-i explic că mă plimbam pe malul mării în tovărășia unei pipițe drăguțe pe care o agățasem pe terasa unei braserii și că, ajuns într-un loc pustiu, doi indivizi s-au aruncat asupra mea și după ce m-au jefuit de bișțari și de haină m-au aruncat în mare. Adaug că dacă ar avea bunătatea să mă ducă la consulul Franței care mi-e prieten, ar fi răsplătit cu generozitate.

El spune da, le explică acoliților despre ce este vorba și-mi face semn să-l urmez.

Așa sunt apărat. Nu risc să am întâlniri neplăcute, fiindcă sunt escortat de un derbedeu.

•

Consulatul Franței e în centrul orașului. E o casă frumoasă în stil Medicis. Deasupra ușii zăresc placa ovală pe care citesc cuvintele astea care mă încântă: *Republica Franceză.* Încep să sun, ceea ce are ca rezultat declanșarea lătrăturilor unui câine înăuntru.

O iau de la început hotărât să mă joc de-a clopotele din Corneville până când o să fac bătături la mână.

În sfârșit, o lumină se aprinde la etajul întâi. Văd un cap zbârlit care întreabă.

— Ce este?

— Vreau să-l văd pe consul.

— La ora asta!

— Nu există oră pentru un tip în misiune. Anunțați-l imediat pe consul că sunt trimis de guvernul francez și că trebuie să mă primească numaidecât.

Mă caut prin buzunare și-i întind o bancnotă ghidului meu.

O ia complet zăpăcit.

— Bandiții mi-au lăsat asta pentru tine, folosește-o cum trebuie și du restul bătrânei tale mame. Acum te poți căra.

Tipul bâiguie o vagă mulțumire și pleacă.

În timpul micii diversiuni de mai sus alte ferestre s-au mai luminat în clădire. În curând ușa se întredeschide.

— Ce doriți?

Îl recunosc pe țopârlanul care mi-a vorbit de la fereastră. Enervat, împing așa cu umărul și intru într-un hol luxos.

— Ai amnezie, bătrâne, îi spun tipului în pijama care stă în fața mea. Îți repet că trebuie să am o întrevedere cu consulul imediat, știu că nu am o ținută potrivită, dar dacă nu se întâmpla nimic extraordinar aș face nani ca tine și aș sforăi atât de tare, încât nicio baterie de tunuri n-ar izbuti să mă trezească. Ești servitorul, cred?

— Da.

— Du-te spune-i patronului că sunt comisarul San-Antonio din serviciile secrete franceze și am ceva grozav să-i povestesc.

Cretinul pare să aibă o sclipire de inteligență. Îmi face un semn de asentiment și urcă o scară de marmură. Peste câteva secunde, văd venind un tip într-o haină de casă vișinie. E înalt, bronzat, între două vârste, cărunt, distins și nu pare tâmpit, vă asigur.

— Sunteți consulul?

— Întocmai. Servitorul mi-a spus…

— Că sunt un înecat salvat tocmai la timp.

Zâmbește.

— Mi-a mai spus și că aparțineți serviciilor secrete franceze.

— A spus adevărul.

Scot insigna din buzunar.

— Iată placa mea.

Îmi scot portofelul ud și îmi caut legitimația. I-o întind.

— Comisar San-Antonio. E un pic umedă, ca și mine, dar sper că se mai poate citi ce e scris pe ea.

Examinează piesele și mi le restituie.

Vă spun din nou, personajul ăsta are clasă, se simte că nu și-a făcut studiile umanistice la cârciuma din colț.

— Perfect, vă ascult.

Atunci, cât mai pe scurt cu putință îi povestesc aventurile

mele de la început. Îi explic că am putut pune mâna pe documente, dar că e cu siguranță o întreagă bandă de ticăloși, care galopează după mine cu destule pistoale în buzunar ca să ia în stăpânire prefectura poliției.

— Vin, îi spun drept concluzie, să mă pun sub protecția dumneavoastră. Dacă n-ar fi vorba decât de oasele mele, nu v-aș fi trezit, fiindcă sunt destul de mare ca să le frec ridichea șmecherilor ăstora, dar mai sunt și planurile. Și vă asigur că aș prefera să însoțesc o întreagă familie de șerpi cu ochelari decât bucățile astea de hârtie. Așa că, dacă vreți, o să mă duc imediat să trimit un mesaj șefilor mei ca să le explic unde am ajuns cu ancheta și să le cer instrucțiuni ce să fac să se întoarcă acasă documentele.

Consulul îmi spune că e de acord. Închidem punga mea de tutun în casa lui de bani și trimitem un mesaj telefonic cu prioritate diplomatică. După care îl sună pe servitor și-i dă ordin să-mi dea haine uscate, o cameră și țigări. Apoi adaugă că pe urmă valetul va trebui să întindă o masă cu două tacâmuri și să servească o cină drăguță, fără să uite să pună un Pouilly-fuissé la gheață și să pregătească două sticle de Châteauneuf la temperatura camerei.

— O să-mi facă mare plăcere să ronțăi ceva în compania dumneavoastră, îmi spune.

Vă dau toate amănuntele astea ca să aveți o idee cu privire la manierele unui tip care știe să trăiască.

•

După ce am mâncat, ne instalăm în fotolii pe verandă. Țin în mâna dreaptă un pahar-balon plin pe jumătate cu coniac și văd viața așa cum ar fi trebuit s-o vedem întotdeauna: din partea ei bună.

Consulul îmi vorbește de Neapole pe care-l consideră uimitor.

— Cel mai curios oraș din lume, mă asigură el. Viața aici e foarte diferită de cea de la noi, chiar și de cea din Italia de nord. Mâine o să vă duc pe străzile din cartierul de jos, și o să vedeți mesele de măcelărie în aer liber, meșterii care lucrează în stradă, negustori de fructe care urlă prezentându-și marfa și

micile altare luminate în fiecare prăvălie cu gravuri religioase, un fel de icoane. Nemaiîntâlnit, dragă comisare.

Ăsta-i subiectul lui favorit. Îl bănuiesc că e idealist. În sfârșit, treaba lui.

Îmi beau paharul și îmi înăbuș un căscat.

Consulul se ridică imediat și mă conduce la camera mea. Ne spunem bună-dimineața, ne strângem mâna și mă catapultez între cearceafuri.

•

Mă trezesc păsările. Fac un tărăboi în draci. Când auzi una ciripind ți se pare încântător, dar când sunt sute care pălăvrăgesc, ai prefera să stai în mijlocul unei stații de metrou. Mă întind și mă așez pe pat. Privind pe geam descopăr un peisaj de vis. Neapole strălucitor în soare, întins leneș în arc de cerc. Marea în care cineva a lăsat pesemne să cadă ceva ca albăstreala de rufe… Și Vezuviul în fum, încoronat de aburi fini. Ei drăcie, ce bine mă exprim în dimineața asta! Trebuie să mai fiu încă sub influența consulului meu.

Sar din pat și mă duc la baie. Un duș bun și iată-mă cu totul nou. Mă îmbrac fluierând *Rhapsody in Blue,* gazda mea mi-a procurat un costum elegant din gabardină gri-bleu, la care a adăugat o cămașă cenușie cu guler italian, o cravată bleu-deschis, pantofi cu talpă de crep și șosete cu dungi bleu și gri. Când sunt gata, scot o exclamație de surprindere, nu-l recunosc pe tipul bine care face efecte în oglindă și-mi vine să mă prezint lui. Cu siguranță că dacă Félicie m-ar vedea, ar crede că mi s-au aprins călcâiele după vreo pipiță.

Satisfăcut de caroseria mea, cobor în sufragerie. Acolo sunt gazda mea și soția lui. Îmi stăpânesc un fluierat de admirație, fiindcă persoana care-mi întinde mâna cu grație, în ziua când s-a împărțit frumusețea nu s-a ascuns într-un adăpost. E brunetă cu ochi albaștri deschis și cu cel mai nostim zâmbet care a împodobit vreodată niște buze.

— Deci, comisare, spune ea, mulțumită dumitale trăim un roman de aventuri.

Fac o mutră modestă în genul: „asta-i fleac”.

Îmi spune să mă așez și-mi pregătește ea cafeaua și sandviciurile. În paranteză fie zis, aș prefera o tărie, dar fiindcă sunt în lumea bună mă joc de-a incredibilul. Dacă aș rămâne multă vreme la diplomatul ăsta aș deprinde atâtea maniere frumoase încât la întoarcerea la Paris m-ar lua drept șef al protocolului.

Când îmi termin cafeaua ținând degetul mic ridicat și cu gura în formă de fund de găină, servitorul de azi-noapte, lustruit ca o șa de jocheu, aduce răspunsul la mesajul meu. Cer permisiunea să-l văd și mă grăbesc să traduc frazele în aparență incoerente.

Citesc tot textul și nu pot să-mi stăpânesc un mic fluierat.

Iată conținutul telegramei:

Felicitări comisarului San-Antonio pentru promptitudine și succes – stop – Rugăm înmânați documentele ambasadorului Franței la Roma care le va trimite prin valiză diplomatică – stop – Continuați investigații pentru recuperare cod – stop – Foarte important deoarece cod poate furniza indicații cu privire la lucrări – stop – Noroc – terminat.

Îmi scarpin țeasta furios. Credeam că mă pot întoarce la Paris și când colo, sunt prins asupra faptului. Și nu numai să rămân, dar va trebui să mă arunc din nou cu capul înainte în cuibul ăsta de șerpi.

Noroc! spun șefii.

Aș vrea să-i văd aici. Nu-i greu să strigi noroc băiatului care o să sară cu motocicleta din vârful turnului Eiffel, când stai liniștit într-un fotoliu.

Cuprins din nou de grija de a respecta convenințele, explic gazdelor mele despre ce e vorba.

— Dumnezeule, dar e îngrozitor! se indignează frumoasa doamnă.

Soțul ei care e plin de povești cu *datoria înainte de orice, Franța mai întâi etc.,* nu pare să considere asta prea de mirare.

— O să vă ajut cât pot mai bine, spune el simplu. Cunosc temeinic țara asta și am mulți prieteni aici, vă putem fi de folos.

Vă dați seama că vorbele astea nu-mi toarnă defel balsam

pe inimă; sar asupra propunerii ca o târfă asupra portmoneului unui elev de liceu.

— De acord, sunteți un tip minunat.

— Mulțumesc. Ce proiecte aveți?

Reflectez în viteză.

— Ei bine, s-o șterg la Roma ca să mă debarasez de micul colet pe care-l știți, iar pe urmă, să reiau lupta. La ce oră e un tren?

Își privește ceasul.

— Peste o oră.

— Perfect.

Consulul șovăie, apoi îmi propune deodată.

— Vreți să mergem cu mașina? Am o Talbot foarte cinstită și un șofer de ultimă modă, am ajunge în patru ore.

Îmi mușc buza de jos.

— Sunteți foarte drăguț, îi spun (așa cum spun personajele romancierilor englezi), dar n-aș vrea să vi se întâmple ceva… Nu avem de-a face cu copii de trupă, iar ticăloșii ăștia o să încerce orice ca să recupereze planurile, dacă o să li se pară cu putință. În clipa asta, pun pariu Vezuviul contra unui deschizător de conserve uzat că mi-au dat de urmă – asta nu putea dura – și că e o santinelă care ne supraveghează baraca. Nu, nu pot accepta oferta dumneavoastră.

Soția consulului obiectează:

— Dar în condițiile astea, riscați să vi se întâmple ce-i mai rău.

O privesc înveselit.

— Îmi petrec viața riscându-mi-o.

— Probabil, insistă gazda mea, totuși dincolo de obligația dumneavoastră, trebuie să vă gândiți să salvați documentele.

— Aveți încredere în mine. Am mai văzut și altele.

Încrederea mea nu e comunicativă, căci perechea pare îngrijorată. Desigur că burghezii ăștia cumsecade nu sunt obișnuiți să trăiască asemenea drame.

Mai cu seamă femeia e mai excitată decât dacă ar citi o carte a lui Louis-Charles Royer. Se agită de parcă s-ar fi așezat pe un furnicar.

— Am un plan, strigă ea deodată.

Fac pe interesatul, dar fie vorba între noi, observ că în povestea asta sunt prea multe planuri și că dacă femeiuștile în căutare de aventuri încep să construiască planuri, în cele din urmă o să demisionez și o să mă apuc să vând iepurele săltăreț în față la Samaritaine.

Totuși, mica doamnă e drăguță într-un mod excesiv, iar dacă soțul ei n-ar fi fost atât de șic cu San-Antonio, poate că i-aș juca scena mea din actul al II-lea, cea în care eroul cade la genunchii frumoasei păpuși și-i spune să fie atentă când merge fiindcă inima lui e la picioarele ei. Da, femeia asta e drăguță și am întotdeauna tendința de a-mi căsca urechile când vorbește o puștoaică bine.

Iată ce spune și dacă sunteți mai puțin neghiobi decât cred, o să vă dați seama că nu-i ceva chiar atât de tâmpit.

— Gangsterii cred că aveți asupra dumneavoastră lucrul pe care-l caută ei, așa că o să încerce să-l recupereze. Pentru asta, o să vă urmărească căutând momentul oportun ca să vă atace. Singura dumneavoastră șansă este deci să le înșelați vigilența.

Zâmbesc înveselit de ridul încăpățânat care-i desparte sprâncenele.

Urmează:

— Am găsit o tactică de urmat dacă vreți să-i înșelați din nou. Șoferul o să vă conducă la gară pe Gaétan și pe dumneavoastră cu Simca. O să vă luați bilet și o să urcați în tren; cred că pentru dumneavoastră o să fie un joc de copil să coborâți fără să fiți observat, în momentul când trenul o să plece. O să ieșiți din gară pe o ieșire laterală în timp ce, ca să-i înșele, Gaétan o să continue călătoria spre Roma.

Eu o să fiu cu mașina Talbot prin împrejurimi. Cred că știu să conduc bine, bănuiesc că și dumneavoastră. Schimbându-ne la volan vom ajunge la Roma înaintea trenului.

Înainte de a-mi spune părerea, privesc spre gazda mea. Pare să soarbă cuvintele neveste-sii. Are privirea mândră a bărbatului care-și dă seama că nu s-a însurat cu o bucată de brânză mucegăită.

— Minunat gândit! declară el. Ce părere aveți domnule

comisar?

Tușesc ușor.

— Complimentele mele doamnei pentru îndemânarea ei de a urzi comploturi (îmi trag răsuflarea și îmi acord o mențiune pentru elocință), dar revin la prima mea obiecție și o înnoiesc cu mai multă fermitate; nu pot accepta să vă vâr pe dumneavoastră, domnule consul, și mai cu seamă pe dumneavoastră doamnă în viesparul ăsta, primejdia e prea mare.

Se ridică de pe scaun cu o înfățișare ultragiată. Simt că o să-mi trântească o frază à la Cyrano și într-adevăr îmi spune cambrându-se:

— Comisare, și noi suntem aici în serviciu comandat; desigur e vorba de un post mai mult onorific decât primejdios, însă un francez mai ales când se numește Gaétan Pival de Roubille (totul se explică), nu va tremura în fața vreunui dușman, oricare ar fi el.

Nu încap discuții. Interlocutorul meu e din aceeași stirpe ca și celălalt neghiob care a trecut peste baricadă mugind că o să arate el cum se moare pentru patruzeci de centime.

Trageți primii, domnilor englezi! *Garda moare dar nu se predă*! *La mine, Auvergne, iată dușmanul*! și toate celelalte de genul ăsta…

Pricepeți?

Hotărârea mea e luată.

— Fie, primesc.

Adaug ca să-l înflăcărez cu totul:

— În raportul meu o să semnalez comportarea dumneavoastră excepțională. Sper că guvernul nostru știe să-și răsplătească uneori oamenii.

Se preface că n-a auzit și ia o înfățișare distantă. Atât de distantă încât trebuie să se vadă pe esplanada Invalizilor pe cale de a primi Legiunea de onoare de la președinte.

Nevastă-sa mă privește zâmbind ironic. Îmi dau seama că gândim același lucru amândoi.

Fetița asta, n-o să v-o repet niciodată îndeajuns, are un creier care nu-i în mâncat de molii.

•

Fără glumă, propunerea doamnei Gaétan-Cutare a picat la țanc, fiindcă în momentul în care părăsesc reședința consulului în mașina lui Simca 8, văd altă mașină care decolează de pe trotuar și o ia pe urmele noastre.

— Ei, drăcie, spun, aveți un pușcoci?

— Un ce?

— Un revolver! Ticăloșii ăștia mi-au luat Lugerul și n-am nici măcar o scobitoare ca să mă apăr dacă se lasă cu caft.

Consulul îl interpelează pe șofer.

— E vreo armă în sertarul tabloului de bord? Cu o mână servitorul inspectează o nișă care conține niște hărți rutiere. În cele din urmă scoate un Walter german de 7,65. Cu așa ceva nu poți ataca un regiment de *panzer,* dar măcar te simți mai puțin singur. Verific dacă încărcătorul e plin și-l strecor în buzunar. Circulăm pe un bulevard lat, foarte animat. Aici tramvaiele merg razant cu trotuarul, iar mașinile prin mijlocul străzii. Supraveghez mașina urmăritoare; e mare și neagră și mi se pare că-l recunosc așezat în spate pe Bruno, frumosul tenebros al Elsei. Ăsta-i unul care încă n-a priceput că nu e vorba de o partidă de dame și că de acum până la sfârșitul misiunii mele, dacă se încăpățânează să-mi pună bețe în roate o să aibă atâtea găuri în el, încât o să-și poată da seama cum e vremea afară privind prin ele.

— Suntem urmăriți? mă întrebă gazda mea.

Îl privesc zâmbind. Gaétan ăsta o fi poate un as în ce privește eliberarea pașapoartelor, dar în probleme de poliție n-are mai multă minte decât o piatră de brichetă.

— Un pic, spun eu. Totul se va desfășura cu bine dacă avem o înfățișare firească.

Ajuns la gară. Consulul își înhață valiza și își ia rămas-bun de la șofer. Întrucât a reținut locurile, ne îndreptăm direct spre peron și ne urcăm în compartimentul nostru de clasa întâi care e gol. Îmi spun că e un noroc faptul că Bruno se ocupă de mine, deoarece cunoscându-l nu poate veni să se instaleze lângă noi.

Trenul o să plece în câteva minute. Cobor geamul din

partea opusă peronului și examinez locul. Pe linia învecinată e alt tren, o rablă veche plină de țopârlani de la țară. Poate că o să meargă.

— Duceți-vă pe culoar, îi spun însoțitorului meu: Când pornește trenul vă aplecați în afară pe ușa care dă spre peron și chemați foarte tare o persoană imaginară. Dat fiind că păsările noastre sunt undeva în tren privindu-ne, atenția lor se va îndrepta spre dumneavoastră și o să profit de asta ca s-o șterg discret.

— Foarte bine.

Totul se petrece așa cum prevăzusem. De îndată ce Gaétan începe să strige, săr pe fereastră și mă las să alunec între cele două trenuri. Apoi urc iute în trenul de suburbie fără să dau atenție vociferărilor tuturor caraghioșilor pe care-i calc pe bătături.

După care îmi scot haina și mi-o pun pe braț în stilul italienilor, îmi pun pe cap o șapcă americănească din pânză verde – cu care mă înzestrasem – se fac multe de-astea pe aici, sunt vestigii ale ocupației yankee, desigur. Nu semăn a nimic, dar e de ajuns ca să mă facă de nerecunoscut. Ies din gară și mă uit prin preajmă. O zăresc pe soția prietenului meu consulul, ascunsă într-o mașină Talbot crem și roșu. Cred că în ea poți trece la fel de neobservat ca un diplodocus pe un culoar de metrou.

În sfârșit, o să vedem.

Tipa șovăie să mă recunoască.

— Ce înfățișare de derbedeu aveți cu șapca asta, zâmbește ea deschizând portiera.

Îi fac cu ochiul.

— Cred că i-am înșelat.

— Deci, ideea mea a fost bună, domnule San-Antonio?

— Magistrală, doamnă, hm… Pival de… eh… Scuzați-mă n-am obișnuința numelor cu schimbător de viteză, mă enervez eu.

Ea apasă pe demaror.

— Nu vă necăjiți, spune ea cu falsă nevinovăție, prenumele meu e Jeannine.

Asta mă cam lasă fără replică. Confidențial vă spun: mă cam place micuța baroană. Poți să fii un republican solid și să ai strămoși care au răcnit *Carmaniola,* o chestie ca asta te flatează. Dame bine care mi-au făcut ochii dulci am întâlnit destule și am avut întotdeauna grijă să nu le dezamăgesc. Dacă n-aș trambala cu mine documente de o teribilă importanță și dacă n-aș avea cultul recunoștinței, capul consulului cred că ar semăna cu un trofeu de vânătoare.

Capitolul 2

PLUMBI ÎN CARNE

Mașina asta n-a fost cumpărată de la vechituri. De bolid e bolid. Iar Jeannine – fiindcă e Jeannine – conduce mai bine decât Nuvolari. Atingem o sută douăzeci. Fricoșii ridică brațele spre cer și o șterg pe taluzuri văzându-se că dăm buzna. De îndată ce trecem de Neapole, ne repezim într-un univers învăluit în praf cenușiu și acru, care ne intră în gât și ne arde plămânii. Cu viteza asta, nu-i în toată Italia vreo chestie pe patru roți în stare să ne prindă din urmă, și asta e destul de reconfortant. N-am decât o urgență: să-i înmânez ambasadorului planurile și să înfulec niște spaghetti pe cinste cu amicii mei consulii. Pe urmă o să încerc să pun mâna pe tâmpenia asta de cod. Scot nisipul care-mi intră în ochi, fiindcă sincer să fiu, doi ochi nu sunt prea mult ca să privești în același timp unul dintre cele mai frumoase peisaje și una dintre cele mai frumoase fete *in the world.* Mă uit cât pot. Dacă ați vedea-o pe fetița asta la volan, cu părul în vânt, cu buzele strânse, cu eșarfă galbenă în jurul gâtului, cu brațele goale, cu gâtul nu prea împachetat… nu v-ați mai gândi la nimic, iar după o oră de contemplare ar trebui să vă învețe cineva din nou să citiți și să faceți i-uri și o-uri pe hârtie cadrilată, atât ați fi de emoționați. Pe cuvânt!

Jeannine simte că o privesc. Fără să-și miște capul brunet

întreabă:

— La ce visezi?

Îi răspund cu o poveste veridică.

— Aveam, îi spun, un prieten danez care era cel mai vesel flăcău la care te puteai gândi pentru golitul sticlelor și dezmățuri. Când i se vorbea de dragoste făcea atâta haz încât vatmanii opreau tramvaiul crezând că e alarmă. Într-o zi primesc un telefon de la el.

— Am întâlnit, îmi spune el, cea mai frumoasă fată din lume. Dacă nu izbutesc s-o cuceresc mă arunc în Marea Nordului.

— Ai face mai bine să te arunci în cârpe, bețivule! Ești încă beat, am rânjit eu punând telefonul în furcă.

Două zile mai târziu i-au găsit cadavrul la intrarea în port…

Tac. Jeannine ia un viraj care face cauciucurile să urle.

— Hm, tușește ea, scârboasă aventură i s-a întâmplat prietenului dumitale. De ce te gândești la ea în clipa asta?

— Eram pe cale să înțeleg ce-i trecuse prin cap.

— A, da, ce anume?

— O grămadă de chestii. Știi, Jeannine, bărbații sunt neghiobi, se excită foarte repede. Niciunul nu scapă de cursa asta care e femeia, oricât de viclean ar fi, oricât de puternic.

Închid gura. Dacă nu-i pun un zăvor în cinci secunde, o să rostesc cuvinte atât de dulci, încât toate muștele din regiune o să vină să se așeze pe gura mea.

— Lasă-mă să conduc, ordon dur.

Fără să clipească, încetinește și oprește. Cobor din caleașcă și o înconjur ca să iau locul însoțitoarei mele. În momentul când urmează să demarez, ea pune mâna pe mâna mea.

— Comisare, îmi spune, ești un gentleman.

— De ce?

— Fiindcă… știi bine… Ești un bărbat corect. Voiam… e stupid, dar aveam nevoie să-ți spun ce cred despre dumneata. Ei bine, asta e.

Apăs pe ciupercă.

Ce cretină e viața, nu vi se pare? Ăsta-i norocul meu: să întâlnesc o femeie care mă înțelege, pe care o înțeleg, mai

drăguță decât toate miss Univers la un loc, să simt că inimile noastre bat în același ritm, să am chef să înhaț lucrușorul ăsta mic și încântător, să-i susur fraze-bibelou și în cele din urmă să n-am decât dreptul de a închide gura și de a ofta fiindcă piesa unică e măritată cu un tip de comitet… E nasol.

Serios, sunt ușor amețit. Ceea ce simt nu seamănă cu melancolia, e ceva mai complicat. În sfârșit, ghiciți ceea ce nu spun. Dacă nu înțelegeți înseamnă că sunteți grozav de tâmpiți.

Ca să fac o diversiune, mă concentrez asupra volanului. Nu mai rostim niciun cuvânt, astfel încât când ajungem la Roma, aproape că ar trebui un arzător cu acetilenă ca să-mi dezlipesc buzele.

— Trenul prietenului nostru sosește la ce oră?

— La ora patru.

Consult ceasul din tabloul de bord.

— Foarte bine, spun, nu avem decât o jumătate de oră întârziere. O să-l regăsim pe domnul de Pival la Ambasadă, o să mă debarasez de planuri și pe urmă o să mergem să îmbucăm ceva cumsecade. Am bani de încasat la Banco di Roma. Eu plătesc. Fiindcă nu știu să vorbesc italiana, o să alegi meniul. O.K., Jeannine?

— O.K., comisare.

Urcăm peronul ambasadei. Un secretar înaintează spre noi.

— Domnul?

— Aș vrea o audiență la domnul ambasador.

— Excelența sa e ocupată pentru moment, aveți întâlnire?

Ridic din umeri.

— Ascultă, pari să fii băiat mare, încearcă să înțelegi: nu vin să-l văd pe ambasador ca să-i vând un aspirator și nici să fac o colectă în folosul fetelor mame din Vaison-la-Romaine. Sunt comisarul San-Antonio în misiune specială și dacă nu dai fuga să-l anunți pe patronul dumitale de sosirea mea, peste cinci minute o să fii găsit agățat în suspensie de chiloți.

— Bine, admite el destul de zăpăcit, dar se petrec lucruri atât de grave încât nu știu, domnule, dacă excelența sa…

— Ce s-a întâmplat, s-a declarat război?

— Nu…

— Atunci dă fuga sau te fac să înghiți tot părul din fotoliul ăsta.

Fuge îngrozit. În timp ce însoțitoarea mea izbucnește în râs.

Când se întoarce, înțeleg din înfățișarea lui respectuoasă că ambasadorul e la curent cu venirea mea și că mă așteaptă.

— Dacă vreți să mă urmați, bâiguie băiatul.

Ne introduce într-o încăpere spațioasă, tapetată cu catifea purpurie unde, înapoia unui birou monumental stă un bărbat firav și nervos. E un tip între două vârste, dar mai aproape de a doua decât de prima. Are o înfățișare la fel de veselă ca o pereche de mănuși negre și fumează ca să-și astâmpere nervozitatea.

— E îngrozitor, bâiguie el zărindu-ne, fără ca măcar să ne salute.

Mărturisesc că primirea asta mă descumpănește întrucâtva. Se apropie de Jeannine și-i ia mâna.

— Copila mea, murmură el, sărmana mea copilă, e îngrozitor.

Înțeleg dintr-odată, pesemne că ați observat că nu sunt dintre cei cărora trebuie să le faci desene.

— Consulul, exclam. L-au curățat? Așa e?

Jeannine scoate un țipăt. Pălește și se așează în fotoliul cel mai apropiat.

— I s-a întâmplat ceva lui Gaétan? îl întrebă ea pe ambasador. Vorbiți, domnule, vă implor.

Cel interpelat apleacă trist capul.

— Am fost înștiințat adineauri telefonic. Un feroviar l-a găsit pe terasament. Avea un pumnal în piept.

— Ah, ticăloșii!

Nu-mi pot stăpânii furia. Continuu litania.

— Javrele! Gunoaiele! Scuzați-mă, îi spun deodată diplomatului: comisar San-Antonio.

Îmi strânge mâna nervos.

— Știu, Externele m-au anunțat.

Ne agităm în jurul lui Jeannine. E o femeie tare. În cazuri dintr-astea femeile fac un circ nemaipomenit: plâng în hohote,

leșină, urlă, își sfâșie batista cu dinții… dar asta e o femeie adevărată. Nu se clintește și, în tăcere, două lacrimi i se preling spre bărbie. Simt un nod în gât.

Ambasadorul e atât de emoționat încât trage cu putere aer pe nas și-i spune lui Jeannine domnișoară.

— Poliția e pe urmele cuiva? întrebă deodată Jeannine cu o sclipire rea în ochi.

— Încă nu, răspunde el. Trebuie ca mașina polițienească să se pună în mișcare.

— Mda, spun eu, iar până atunci, ticăloșii ăștia o șterg. Dar mai e un amănunt, faptul că-i cunosc și o să se lase cu vărsare de sânge, fir-ar să fie!

— Îi cunoașteți, tresare interlocutorul meu.

Cât mai pe scurt cu putință, îl pun la curent cu aventurile mele și-i spun că Bruno e amestecat în afacere.

— Trebuie acționat, zic în concluzie. Excelență, vreți să telefonați șefului supravegherii teritoriului și să-i cereți să vină aici cu informatorul lui, signor Sorrenti?

Ambasadorul spune că o să telefoneze, dar că mai înainte trebuie să se ocupe de Jeannine. Ne duce în apartamentul lui.

— Soția mea a ieșit, continuă el, e un ghinion fiindcă prezența unei femei ar fi prețioasă pentru domnișoara Pival de Roubille.

Se înșală iarăși, dar nu îndrăznesc să-i spun.

— Scuzați-mă o clipă, murmură el, mă duc să fac ce trebuie.

Mă așez pe divan lângă Jeannine, îi iau mâinile și aplec capul ca să nu mai văd prelingându-se perechea asta de lacrimi care-mi răvășesc sufletul.

— E greșeala mea, spun eu cu voce înăbușită. Dacă nu veneam să bat la ușa voastră azi-noapte, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea dă din cap în semn de protest.

— Fratele meu a fost întotdeauna un impulsiv, un nesăbuit, în pofida manierelor lui grave.

— Îmi pare atât de rău, dacă ai ști.

— Nu-i greșeala dumitale, prietene, ți-ai făcut meseria,

asta-i tot.

Fiindcă sunteți o grămadă de nătărăi, precis că nu vă scapă filmele cu Stan și Bran. E în ele un gag de care se servesc frecvent și pe care l-ați observat cu siguranță. Când cineva, care vrea mereu să le dea o corecție, vine dintr-un loc pe care ei nu-l supraveghează, tipii îl salută distrat, apoi brusc, unul dintre ei realizează despre ce e vorba și are o tresărire de mare efect comic. Vă amintiți? Ei bine, ceva asemănător se petrece și cu mine. Sar deodată:

— Ai spus „fratele meu”!

Prin durerea lui Jeannine străbate mirarea.

— De ce ești mirat? Nu știai că Gaétan e fratele meu?

— Fratele tău?

Sunt mai zăbăuc decât tipul care, trezindu-se, își amintește că era făcut cu o zi înainte și că, pentru a epata galeria, și-a dat mașina *Viva grand sport* pe o pisică siameză.

— Dar… dar… bâigui eu, credeam… mi s-a părut că ești soția lui.

— Deloc.

— Ei, asta-i…

Îmi rememorez prezentările de dimineață și îmi amintesc că, într-adevăr, consulul, numind-o pe Jeannine, n-a precizat că e vorba de soră-sa, astfel încât gândul că ar putea fi vorba de altcineva decât de nevastă-sa nu mi-a dat prin cap.

Am ajuns aici când ambasadorul se întoarce.

— Vor fi aici într-un sfert de oră, ne previne el, și, în așteptarea lor o să vă ofer un pic de alcool, asta o să te remonteze, draga mea, adaugă el pentru Jeannine.

Ne lăsăm pradă unei blânde violențe și mă grăbesc să-mi cufund nasul mare în paharul de coniac pe care mi-l prezintă servitorul. E coniac de mâna-ntâi.

•

Fără greș, cu zece centilitri din drogul ăsta în stomac te simți cineva.

Sorrenti își întinde picioarele pe covor. Nu-i deloc impresionat că se află la un ambasador. De parcă recepțiile oficiale sunt sportul lui favorit. Își examinează foarte

satisfăcut pantofii din piele de căprioară și cu talpă triplă, iar din când în când și ironică.

Șeful poliției secrete dimpotrivă pare solemn și îndreaptă spre mine o privire întunecată, rapidă face mișcări armonioase ca să mă asculte vorbind. Când am terminat pentru a nu știu câta oară povestea aventurilor mele, mă întorc spre Sorrenti:

— Ai cuvântul, prietene.

Nu se lasă rugat.

— Alaltăieri după-masă, *signore,* mă pregăteam să plec de acasă când a venit un *bambino* purtător al unui mesaj pe care i l-ați înmânat. Ascultând de instrucțiunile dumneavoastră, m-am grăbit să merg să vă întâlnesc la cafeneaua *Florida,* urmat de puștiul care voia să recupereze, după cum mi-a explicat, jumătatea bancnotei pe care o dețineți.

— O am și acum, zic eu zâmbind.

— Am fost foarte mirat negăsind pe nimeni.

— Nimeni!

— Pe nimeni, *signore,* localul era gol ca buzunarul unui sărăntoc.

— N-ați găsit cadavrul?

— Nu, signore, bandiții trebuie să-l fi luat cu mașina odată cu dumneavoastră.

— În ce scop, ce credeți?

— Poate că și-au spus că, făcând să dispară corpul, poliția va fi dezorientată sau chiar că nu va fi anunțată…

— Ziua-n amiaza mare, e cam mare îndrăzneala.

— Nu prea mare fiindcă prin partea din spate a cafenelei se iese într-o fundătură pustie.

— *All right.*

— În concluzie, spune contele Sforza, sunteți satisfăcut fiindcă documentele au fost regăsite.

— Nu pe deplin.

Le vorbesc de povestea codului.

— După părerea mea, declar eu auditoriului meu, tocmai codul venise să-l caute frumoasa Else în sertarul casei și sunt aproape convins că din cauza lui patronul a fost ucis.

— Credeți? mă întrebă ambasadorul.

— Mi se pare că e o explicați plauzibilă, nu?

— Pe legea mea…

— Ceea ce aș vrea să știu, este legătura care există între patronul asasinat și bandă, și mai ales, cum putea un simplu cârciumar să dețină o parte din documente.

Contele Sforza își mângâie eu drag barbișonul. Ambasadorul mănâncă cu poftă bucățelele de piele moartă din jurul unghiilor.

— Sunt oare indiscret întrebându-vă, murmură el, dacă aveți un program?

— Un program, domnule ambasador! Am două: primul, să încerc să găsesc porcăria asta de cod, sunt plătit pentru asta. Al doilea, să pun mâna pe puiul de șarpe care l-a înjunghiat pe consul la Neapole, și pe cât e de adevărat că Parisul se găsește în departamentul Senei, o să-l fac să plătească asasinatul. Vă dau cuvântul meu că atunci când o să-l predau pe nemernic poliției o să fie atât de fleașcă încât sticleții o să-l vâre în celulă cu lopata și găleata.

— Acesta va urma curs normale, mă previne Sforza, totuși, dacă independamente de cercetări efectuate de poliția oficială aveți nevoie de ajutor, spuneți-mi.

Reflectez un pic, a să-mi aerisesc vasta inteligență.

— N-o să cer o eclipsă de lună, spun eu, ci doar o informație. Trebuie ca în următoarele două ore să fie regăsit yachtul Elsei. Nu știu nici numele vasului, nici culoarea, nici forma, fiindcă l-am vizitat în condiții foarte deosebite. Dar nu cred că e greu să reperezi un vas de vacanță, care noaptea trecută se afla la câteva mile de Neapole, nu-i așa?

Șeful poliției se ridică.

— O să mă ocup de această chestiune imediatamente. O să comunic telefonic rezultatele Excelenței Sale, de îndată ce le obțin.

Ne strângem labele cât de tare putem.

— *Signore* Sorrenti, îi spun brunetului înalt, îmi puteți acorda seara asta?

— Aș fi încântat comisare. Ce așteptați de la mine?

— Să mă pilotați prin toate locurile deocheate ale orașului.

Logic, banda trebuie să fi revenit la Roma, fiindcă aici e centrul ei; ei bine, sunt hotărât să percheziționez până la Vatican dacă trebuie, ca să dau iarăși de urma lor.

— La dispoziția dumneavoastră, sunteți la același hotel?

— Da, probabil se întreabă ce mi s-a întâmplat, și sper că nu mi-au vândut bagajele.

— La ora opt vă convine?

— Perfect.

Când rămânem singuri ambasadorul și cu mine, ne întoarcem lângă Jeannine. Fata asta, după părerea mea, e din ce în ce mai extraordinară, ochii nu-i mai lăcrămează. Durerea uriașă nu se mai traduce decât prin paloarea excesivă a feței. Privirea îi strălucește ciudat.

— Ce facem? spune ea.

Înțeleg că pune toată nesiguranța, tot necazul în cuvintele astea.

— Așteptând să-l aducă aici pe… pe… în sfârșit, pe nefericitul tău frate, o să te instalez la ambasadă, draga mea. Soția mea va fi aici într-o clipă și o să aibă grijă de tine.

— Da, aprob, iar eu, Jeannine, mă reped în grămadă și nu-i doresc Elsei și clicii ei să-mi pice în mână, fiindcă tipii de la Inchiziție și șefii de lagăr naziști, în clipa asta ar fi niște dulci călugărițe față de mine.

— Te însoțesc, spune ea.

Diplomatul și eu protestăm cât putem de tare, însă ea insistă.

— Dacă o să stau într-un fotoliu rumegând gânduri negre, asta n-o să ne facă să înaintăm câtuși de puțin, în timp ce, dacă sunt cu dumneata, comisare, cu certitudine că le vânez pe brutele care l-au ucis pe Gaétan, o să fiu întărită prin acțiune. Mă înțelegi?

Obiectăm că nu e prudent și că exemplul fratelui ei ar trebui să-i fie de ajuns. Dar rugămințile noastre rămân fără rezultat. E încăpățânată și e o femeie care știe ce vrea. Nu-mi trebuie o sută zece ani ca să pricep că hotărârea ei e luată și că am avea mai multe șanse să punem o broască țestoasă cu picioarele la perete decât s-o facem pe ea să-și abandoneze

proiectul.

— Fii sigur, adăugă ea, că n-o să-ți pun bețe-n roate. Am dimpotrivă impresia că îți pot fi de folos; bandiții nu mă cunosc, deci sunt mai puțin reperabilă decât dumneata, care ai avut de-a face cu ei.

Mai protestez de formă, apoi cedez. Și ne despărțim de ambasador după ce i-am înmânat documentele.

Capitolul 3

UN BĂIAT FRUMOS CARE NU-I MULȚUMIT

— Pentru început, o previn, o să mâncăm ceva. E una dintre condițiile esențiale ale reușitei, când pleci la război. Vrei, nu vrei, o să mănânci. Fiindcă ești destul de curajoasă, ca să lași necazul la garderobă. Atâta timp cât asasinii nu vor fi arestați, o să mă asculți.

Ea se străduiește să zâmbească.

— Bine, șefule.

O privesc blând.

— În general, lucrez singur, dar nu-mi displace prea mult să fac o excepție pentru un auxiliar de asemenea gabarit.

Conduc mașina Talbot pe străzile Romei. Trecem peste un pod ca o spinare de măgar pe sub care curge un râuleț gălbui.

— Canalizarea asta e Tibrul? o întreb.

Jeannine îmi face semn că da. Nu știu bine ce să-i povestesc; n-am obișnuința de a manipula domnișoare din lumea bună al căror frățior a fost curățat. Ca să o îmbărbătez o să folosesc o rețetă tare, cea care reușește tuturor celor care adună chiștoace ca și nunțiilor apostolici, văduvilor neconsolabili ca și îndrăgostiților – care-sunt-singuri-pe-lume, vreau să vorbesc despre șpriț. Din pricina asta sunt autoritar când e vorba de mers la restaurant. Îmi promit să comand o sticlă de vin foarte serioasă din Franța. Trebuie neapărat ca Jeannine să-și pună în funcțiune gâtlejul.

Străbatem o piață înconjurată de arcade, numită Piața Coloanelor. Ceva mai departe, zăresc un restaurant la colțul unei străzi liniștite. Localul are o terasă în formă circulară cu îngrădituri cu plante agățătoare, foarte primitoare. Sunt pe ea verdeață, băieți cu chipiuri de juni-primi și fețe de masă galben- deschis.

Opresc mașina.

— Coboară, spun.

Mă ascultă posacă.

O duc pe terasă și-i arăt o masă într-un colț chelnerului care se agită. Italienii ăștia sunt dezghețați. Nu-i nevoie să le ții discursuri cu proiecții.

Jeannine se așază, păstrându-și înfățișarea distantă. Fără să-i cer părerea, contrar bunei-cuviințe, compun un meniu confortabil: sufleu cu brânză, prepeliță cu varză, pateuri, pe scurt o nimica toată.

— Și acum îi spun chelnerului, dacă nu vorbești franceza, dă fuga și adu un interpret ca să rezolvăm problema vinurilor.

— *Si signore,* io vorbești francez.

— Asta tu o spui, comoara mea. În sfârșit, o să meargă, dă-mi lista de vinuri.

O răsfoiesc.

— Un Chambolle-Musigny n-ar fi rău, observ eu.

Atacăm. Drept să spun, Jeannine abia ciugulește. Mereu pune jos furculița și strânge din buze. Dar, în pofida sforțărilor ei, îi văd ochii minunați umplându-se de lacrimi.

— Erați foarte uniți, spun eu blând, înțelegând că trebuie să vorbesc de cel dispărut.

— Grozav. Nu ne-am părăsit niciodată. Gaétan era misogin și nu voia să audă vorbindu-se de căsătorie, pentru mine era un frate și totodată un părinte și un prieten…

O las să plângă, fiindcă știu că asta ușurează; când o femeie plânge poți să-ți dai cu pieptenul prin păr, fiindcă asta-i semn că într-o clipă o să fie foarte activă.

Într-adevăr, însoțitoarea mea își șterge lacrimile și profit de asta ca să-i umplu paharul.

— Hai, spun cu oarecare asprime în glas (exact cât trebuie),

bea un pahar zdravăn și pregătește-te să-l răzbuni. Asta o să te reconforteze mult.

Galvanizată, golește unul după altul trei pahare. E în regulă, mica mea șmecherie a reușit.

•

Descindem la hotelul Imperator, unde am bucuria să-mi regăsesc bagajele. Mă grăbesc să telefonez ambasadorului.

— Alo, Excelență, aici e San-Antonio, ați primit vreo comunicare în legătură cu vaporul?

— Chiar în clipa asta, îmi răspunde el, șeful poliției m-a anunțat că un vapor care pare a fi vasul dumneavoastră a fost reperat în largul insulei Capri. Poliția de coastă l-a oprit și doi ofițeri au urcat la bord, dar s-au ostenit zadarnic, yachtul aparține unui brazilian un oarecare Curno Pontoz, care le-a propus ofițerilor să percheziționeze; nicio femeie nu era la bord, iar actele erau în regulă. Și-au cerut scuze, ce părere aveți, comisare! Credeți că e vorba de vasul nostru?

— Cred că da, domnule ambasador, dar bănuiam că nemernicii ăștia și-au luat măsurile de precauție; sunt puternici.

Salut și închid telefonul.

Iată-mă în plină încurcătură, fiindcă nu mai pot conta să-i pescuiesc pe indivizi mulțumită vaporului. Cel puțin, informația asta îmi dă certitudinea că Else și mistreții ei sunt în Italia, la Neapole sau la Roma, și cred că pot elimina Neapole, fiindcă fata asta e atrasă de documente ca o panteră de un stârv.

Numai să nu lase ambasadorul să i le șterpelească de sub nas.

Mă trece o sudoare rece doar când mă gândesc. Iau din nou aparatul.

— Scuzați-mă, Excelență, e tot San-Antonio. Am uitat să vă recomand să ascundeți bine documentele, tot ne mai putem teme de un furt.

— Nu fiți îngrijorat, la ora actuală sunt în Franța. Le-am trimis imediat cu un avion special.

Răsuflu ușurat. Vedeți dumneavoastră, îmi place să am

mintea liberă de orice grijă ca să pot lucra.

Spun din nou bună seara.

Jeannine stă într-un fotoliu în hol și mă privește cu interes. De îndată ce voi sfârși cu povestea asta, va trebui să mă ocup să-i schimb ideile. Pentru mine e o obligație morală și nu mi se pare deloc neplăcut.

Arunc o privire spre pendula electrică, arată ora opt și zece. Sper că *signor* Sorrenti n-o să întârzie să vină cu șosetele lui cu dungi și cu cravata lui albastru azuriu. M-am săturat să mă plimb sub privirea afectată a indivizilor de la recepție. Mă duc să mă așez pe brațul unui fotoliu învecinat.

— Spune-mi, Jeannine, cred că fratele dumitale va fi înhumat în Franța.

— Bineînțeles.

— După înmormântare, intenționezi să te întorci aici?

Are un gest de o tristețe nesfârșită.

— Niciodată! Atâtea amintiri sunt legate de cerul ăsta atât de curat, de mulțimea asta nepăsătoare… Sărmanul Gaétan…

Un tip împinge ușa turnantă și se îndreaptă spre recepție. Parlamentează cu unul dintre funcționari, acesta privește prin hol căutând parcă o persoană. Privirea i se oprește asupra mea. Cel sosit are treabă cu mine. Încrunt din sprâncene și aștept. Cum am prevăzut, vine spre mine. E mic, fără vârstă, chel și dacă nu bea trei litri de Chianti pe zi, roșeața nasului său provine de la o directă de dreapta recentă.

— *Signore* San-Antonio?

— El însuși.

— Vin din partea lui *signore* Sorrenti. În ultimul momento nu a putut venire. Dar vă va întâlni în questa notte aici. Vă sfătuiește să vă duceți mai înainte să beți un pahar de coniac la *Il Capitello,* pe via Cavour. Crede che veți avea posibilita de a întâlni lume che ve bucurați se vedeți. Capito?

— Va bene.

Piticul meu pare mulțumit de sine, de mine și cu aceeași ocazie de toată omenirea, inclusiv de perceptorul lui.

Îmi întinde un pachet albastru pe care-l ținea în rezervă în buzunar.

— *Il signore* Sorrenti crede che e possibile se aveți nevoie de asta.

Așteaptă o secundă și mă salută profund.

— *Bona sera, signore.*

Întrucât nu sunt înclinat să contrazic, îi răspund:

— *Bona sera, signore.*

Dar tipul nu se clintește.

Discret, Jeannine îmi face semn să-i dau ceva. Nu mă gândeam la asta. Îi întind douăzeci de lire individului care le vâră în buzunar cu un aer scârbit.

Desfac pachetul, care mi se pare greu pentru volumul lui și mă pomenesc nas în nas cu un pistol de 9 mm, însoțit de două încărcătoare.

Acest Sorrenti e un tip cu posibilități.

— Douăzeci de lire sunt puțin ca să-ți arăți satisfacția unui om care-ți aduce arsenalul complet, obiectează Jeannine.

— Pesemne că m-a luat drept zgârcit!

Ea ridică din umeri.

— Ce facem?

Veșnicul ei „ce facem” pe care ți-l aruncă în obraz cu încăpățânare.

— Ți-ar plăcea să mergem să luăm un pahar la *Il Capitello*?

— Înțeleg.

— Bănuiesc că e un bar de noapte?

— Într-adevăr, mi s-a părut că zăresc firma asta, în josul străzii Cavour.

— Mergem?

— Mergem.

— E departe de aici?

— La trei sau patru sute de metri.

— Atunci să luăm mașina, dar o s-o ascundem în împrejurimi; cu vaporul ăsta suntem lipsiți de discreție.

•

Il Capitello este un local select. Știți că locurile astea au drept regulă să creeze un decor, o ambianță exotică sau cel puțin pitorească. *Il Capitello,* îmi explică Jeannine, înseamnă *Capitelul,* iar directorii cârciumii s-au inspirat de la circ. În

mijlocul sălii, pista de dans seamănă cu arena unui circ, de jur-împrejur mesele sunt etajate ca tribunele. Muzicanții cocoțați pe o estradă, sunt îmbrăcați în uniforme împodobite, acoperite de brandenburguri și de epoleți auriți, dar cei mai nostim este personalul; chelnerii și șefii de sală sunt îmbrăcați în costume de clovni, de îmblânzitori, de atleți. E chiar un brunet scund cu mustăți de june-prim care servește clientela îmbrăcat într-o piele de panteră. Am văzut destule bombe de genul ăsta, dar recunosc că asta merită să fie văzută.

Clienții sunt putrezi de bogați, tipi din ăia cărora nouăzeci la sută dintre italieni le deschid portierele mașinilor visând să le răzuie călcâiele cu cioburi de sticlă.

— Când mă gândesc că în ziua morții fratelui meu merg într-un cabaret… oftează Jeannine.

— Întoarce-te la hotel, mai e încă timp, spun enervat fiindcă mă concentrez asupra lucrului, iar la mine lucrul e atât de dominant încât, atunci când sunt la vânătoare poți să-mi furi și chiloții fără să-mi dau seama.

— Nu mă certa, comisare, șoptește ea, scuză-mă, dar înțelegi?

— Sunt un ticălos, spun, luând-o de braț. În momentul ăsta am o inimă de leopard.

— Cu atât mai bine.

Ne lăsăm conduși de un băiat îmbrăcat în costum de Pierrot la o masă aflată sub estrada muzicanților. Se potrivește bine, pentru noi e locul cel mai valabil, fiindcă de aici nu ești văzut și poți vedea tot ce se petrece în circ.

Comand șampanie. Dacă trebuie, trebuie. Beau în memoria sărmanului consul, cu atât mai mult cu cât era un băiat bun, iar șampania e excelentă. Jeannine își înmoaie buzele în pahar, dar o face de fiecare dată când îi ordon. Ceea ce îmi arată că în cazul de față, știe să fie disciplinată.

Suntem aici de puțin timp când sistemul meu circulatoriu paralizează; iată că Bruno își face apariția la *Il Capitello*. E însoțit de o pereche de prieteni: o roșcată frumoasă destul de vulgară și un tip care a avut pechinezi și urși cenușii printre strămoși. Hotărât lucru, ponturile lui Sorrenti nu sunt tâmpite.

Dacă într-o zi ajung dictator, e sigur că o să-l angajez ca șef al gestapoului meu.

Mă ascund cât pot mai bine și reflectez. Materia mea cenușie se pune în mișcare. Deodată îmi golesc paharul și apuc mâna pe care Jeannine o ține pe masă.

— Spune-mi, fetițo, ai nervii tari?

— Doamne, cred că până acum n-a mers prea rău.

— Te simți în stare să te stăpânești?

— Da.

— Atunci apleacă-te puțin; vezi la masa de sub reflector un efeb frumos, brunet, alături de o femeie roșcată?

— Îl văd foarte bine.

— E asasinul lui Gaétan.

Își duce mâna la gură și devine livid. Îi vâr iute paharul între degete și o sfătuiesc să-l bea.

Ceea ce se petrece cu bine.

— Iată, îi expun, sunt mai multe feluri de a juca partida asta. Cel mai simplu ar fi să mă duc direct la masa jigodiilor ăstora, să le bag pușcociul sub nas sfătuindu-i să apuce lustrele; cea de-a doua ar fi să previn poliția; dar ambelor le prefer tehnica mea personală. Dacă îl arestez pe Bruno, pun pariu sânii falși ai lui Marlene Dietrich contra unei legături de ridichi că o să iasă basma curată, fiindcă Else trebuie să-i fi pregătit un alibi beton armat.

— Și care e metoda?

În loc să-i răspund chem un fachir care, după mutra importantă și distincția pe care o folosește în arta delicată de a nu face nimic, trebuie să fie directorul circului.

Se apropie demn ca un gropar când nu-i matol.

— Vorbiți franceza?

— *Si, parlo un poco, ma non molto bene.*

— Ce spune vițelul ăsta mare? întreb.

Jeannine zâmbește.

— Spune că nu vorbește prea bine. Și fiindcă o spune în italiană, sunt sigură că nu știe niciun cuvânt în franceză.

— Atunci servește-ne de interpret. Întreabă-l dacă nu are un salon particular.

Se execută. Fachirul-director ascultă doct și dă din cap afirmativ.

— Bun, zic, întreabă-l dacă vrea să-mi pună unul la dispoziție. Spune-i că nu e vorba de făcut amor, ci de o discuție de afaceri. Plătesc cât trebuie, cu condiția să ne lase în pace.

Ea repetă cuvintele în italiană.

Tipul continuă să fie de acord și, dacă i se dau banii, puțin îi pasă dacă în locul lui o să se fabrice dantelă, o să se joace *bilboquet* sau o să se organizeze o conferință a lui Gary Davis.

Plătesc înainte și-i spun tipului să mă aștepte o clipă.

— Acum, dragă prietenă, e rândul tău să intri pe platou. Reușita planului meu depinde de tine. O să te prefaci în vampă și, cu șoldurile unduind, o să te apropii de el. O să te așezi fără jenă la masa lui și o să-l întrebi dacă n-are zece mii de lire de pus într-o poșetă a unei păpuși în stare să-i dea niște ponturi despre un caraliu francez și despre plicul pe care-l ține în punga de tutun. Să cauți mai ales să pari lacomă, asta o să-l facă încrezător. Când o să înceapă să marșeze, spune-i că, pentru discuție, o să te simți mai bine într-unul din saloanele mici, fiindcă ți-e frică. Atunci mi-l aduci. Ai înțeles?

O privesc, freamătă.

— Înțeles.

Aprind o țigară și o privesc îndreptându-se. Ce linie, ce picioare! Mă întorc, în sfârșit, spre director.

— *Avanti,* îi spun.

Mă conduce într-un vestibul care face înconjurul localului. O grămadă de uși se deschid din culoar. Deschid una din ele.

— *Favorisca di qua.*

Intru și inspectez locul. E un colțișor liniștit care seamănă cu toate saloanele din lume. În fine, cu toate saloanele din cârciumile de genul ăsta, adică niște încăperi discrete cu divanuri moi și un cabinet de toaletă alături.

— În regulă, bătrâne, te poți căra.

Falsul fachir se înclină adânc și se duce în sală să vadă dacă nu sunt acolo. Închid ușa și trag un fotoliu chiar în spatele ei, astfel ca, dacă intră cineva, să nu mă poată vedea imediat.

Arunc țigara și aprind alta.

Măcar de-ar fi Jeannine destul de convingătoare!

Scot pușcociul pe care mi l-a trimis Sorrenti. E o armă de o producție care mi-e necunoscută; să fie oare italienească? În orice caz nu arată rău. Îi studiez funcționarea, îi vâr un încărcător în pat și ridic piedica de siguranță. În momentul ăsta, aud un zgomot de pași pe coridor. Sunt gata. Ușa se deschide, Jeannine intră în salon urmată de Bruno. Acesta, după ce intră, împinge ușa fără să se întoarcă, așa că încă nu mă vede.

Surpriza din pricina asta e mai mare.

— Cucu, frumosule! spun.

Se întoarce brusc și își duce mâna la buzunar.

— Fără chestii de-astea, îi ordon, ridică sus labele, ca să-ți pot admira manșetele scrobite. Jeannine, ia te rog pușcociul acestui dandy, îi deformează buzunarul drept.

Ea se execută.

— Târfă, mormăie el.

Îi trag un pumn care-i face obrazul să se umfle imediat.

— Ține asta, ca să înveți politețea.

Boscorodește.

— Caraliu împuțit, o să mi-o plătești.

— M-aș mira, comoara mea, fiindcă atunci când voi fi terminat cu mica ta persoană, nici chiar maică-ta n-o să vrea să se slujească de tine ca preș de șters picioarele. Așază-te pe scaunul de acolo și încearcă să nu faci pe șmecherul, că mă simt nervos în seara asta.

Acum cască bine urechile. Pe împuțitul tău de vapor când eram legat de catarg, mi-ai pus următoarele două întrebări: cine ne-a dat informații cu privire la fuga bandei voastre în Italia și ce s-a întâmplat cu Tacaba. Pentru prima, trebuie să-ți mărturisesc că șefii mei, deși mă consideră simpatic, nu-mi spun totul, am primit doar indicația, era treaba mea s-o folosesc. Cât despre a doua, o să-ți răspund. Tacaba e la ora asta mort ca un cârnat împănat și știu fiindcă eu l-am făcut să-și înghită actul de naștere. Dacă nu mă crezi, adu-ți aminte de cei doi mamuți pe care i-am doborât în cabina Elsei.

Gândește-te și caută să pricepi în sfârșit că nu sunt un tip glumeț. Ai puține șanse să te lauzi într-o zi că ai scăpat din mâinile mele, dar dacă ești optimist, răspunde-mi la întrebări.

Tipul nu se simte la largul lui.

— Ce vrei să știi?

— În sfârșit, devii rezonabil cu vârsta. Aș vrea să-mi vorbești despre cod. Știu că nu-l aveți, dar aș vrea să știu cine vi l-a suflat.

Tace.

Nu mă supăr.

— Fii foarte atent, îl previn, am cunoscut un tip căruia îi puneam anumite întrebări, ca ție. Tăcea și el, iar când a vrut să deschidă pliscul n-a putut fiindcă avea o bucată de fier în hoit și-l durea când râdea. Și pe tip, poate ai ghicit, îl chema Tacaba. S-a zbătut o bună bucată de timp și îmi făgăduia să mă facă legatarul lui universal, cu condiția să-i mai trag un plumb în locul unde de obicei frizerul lui încetează să-i mai taie părul ca să-l întrebe dacă îl vrea mai scurt. Vezi? E grozav de simplu. Dacă nu răspunzi, în zece secunde o să scurmi covorul cu unghiile fiindcă ăsta-i obiceiul celor care încasează un glonț sau două.

— Dacă-mi dai voie, spune Jeannine, o să trag eu.

— Am uitat să-ți semnalez că grațioasa persoană care îți vrea binele e sora răposatului Gaétan Pival de Roubille, consulul Franței la Neapole.

Ești neghiob ca un cățelandru, sărmanul meu Bruno, și nesăbuit. Nu lichidezi un consul francez ca pe un criminal, mai ales într-un moment când relațiile amicale cu buna și bătrâna surioară latină se refac cu toată viteza. Guvernul italian trebuie să discute serios asta în ședință de noapte. Își pune în mișcare poliția, iar dacă un anume San-Antonio i-ar servi asasinul, fie și într-un sac cu cărbune, i-ar da toate medaliile trecute și prezente ale țării. Cât despre asasin, dacă l-ar putea împușca de o sută de ori, ar face-o.

— Nu sunt eu, geme frumosul.

— Pe dracu! Te-am văzut când ne urmăreai la gară.

— Dar n-am luat trenul.

Ridic din umeri.

— Găsește altceva, dragule.

— Jur… Am vrut să ne asigurăm că luați trenul. Ni se părea prea riscant să încercăm ceva. Else mă aștepta la aeroport, am luat avionul. Aveam de gând să vă curăț pe consul și pe tine la ieșirea din gara Romei. Oricum s-ar părea, era mai ușor fiindcă aici aveam la dispoziție oameni capabili.

Sunt zdruncinat.

— Va să zică pretinzi că ai luat avionul?

— Da și o să ai dovada celor ce-ți spun la aeroporturile din Neapole și Roma.

Tac, ocolind privirea decepționată a lui Jeannine. Îmi spun că afirmațiile frumosului flăcău sunt poate false – până la proba contrarie – dar vechiul meu instinct de caraliu îmi spune că sunt adevărate. În cazul ăsta cine a săvârșit omorul? Un criminal care lucrează pe contul lui? E îndoielnic… Atunci?

Atunci sunt silit să mă gândesc serios la băiatul care posedă codul. Pentru ca planurile să aibă o valoare, trebuie codul, însă codul fără planuri e ca o perie de dinți fără păr. Deci, cel care a fost destul de dezgheț ca să-și însușească o parte dintre documente, trebuie să fie destul de curajos ca să omoare pe cineva și să pună mâna pe cealaltă parte. Concluzia: am poftă, din ce în ce mai mult să fac cunoștință cu deținătorul codului.

— Pentru moment, să lăsăm la o parte asasinatul, o să rezolvăm problema asta mai târziu. S-o luăm de la capăt. Cine v-a furat codul?

— Nu ni l-a furat.

— Cum?

— Nu, o să-ți explic…

Jeannine scoate un țipăt și-mi arată ușa. Mă întorc, amicul lui Bruno și roșcata își fac apariția cu un pușcoci în mână. N-am timp să-mi fac cunoscute intențiile; profitând de diversiunea asta, Bruno a țâșnit și mi-a dat un pumn de format mare în braț. Scap pistolul și până când să mă aplec să-l iau, noii veniți îmi îndeasă țeava Lugerului în coaste.

Bruno care se gândește la toate înhață pușcociul pe care i la luat Jeannine.

— Ei, șmechere, spune el bucuros, ce părere ai de actul al doilea?

— Nu-i rău, recunosc, să-l așteptăm pe al treilea.

— N-ai învățat niciodată la școală că există piese în două acte?

— Ba da, dar toate pentru care am angajament au trei, închipuie-ți și se întâmplă că în actul al treilea sunt cel mai grozav.

Amicul tipei roșcate devine nerăbdător.

— Ajunge cu palavrele, spune el cu un accent unguresc atât de gros încât l-ai putea tăia cu foarfecele de grădinărit. Ce facem cu ăștia doi?

— Îi ducem în lume, hotărăște Bruno.

Ne împing pe culoar și ne duc spre intrarea de serviciu, care dă într-o străduță, unde se află o mașină americănească.

— Urcați, ne ordonă gentlemanul al cărui străbunic a fost pechinez.

— Ei drăcie, exclam, nu vă cumpărați mașinile de la piața de vechituri!

— Ține-ți pliscul, mormăie Bruno, grăbiți-vă, tu și muierea ta și nu faceți fițe, fiindcă noi avem acum artileria.

Mă instalez în spate alături de Jeannine. O privesc și văd cum reacționează. Nu ia lucrurile prea în tragic. În orice caz, ca divertisment la necazul ei, chestia este mai degrabă deocheată, nu-i așa?

Capitolul 4

AMICA MEA BUSOLA

Îi aud uneori pe diverși lipi care mărturisesc că și-au pierdut busola. Asta poate pentru că nu sunt ordonați. Dar eu și busola suntem prieteni buni și nu ne-am despărțit niciodată.

La asta mă gândesc în mașină, la asta, și pe urmă la altceva despre care o să vă vorbesc mai încolo.

Întrucât nu cunosc Roma, nu acord atenție drumurilor pe care mergem; țin mâna Jeanninei și asta e de ajuns să mă facă fericit. Dacă ați atins vreodată o piele mai fină decât a ei să-mi spuneți și o să plătesc. Când îi ating mâna simt că devin ciudat de tot și dacă mai insist puțin o să ajung să scriu versuri fără să-mi dau mai multă osteneală decât Victor Hugo.

Și dacă San-Antonio ar compune un poem, ce-ați spune, gașcă de neghiobi? Asta v-ar lua piuitul, fiindcă vă închipuiți că sunt un gealat, o huidumă, o brută, un caftitor. Nu puteți crede că înapoia portvizitului meu e o inimă și că inima asta bate cu putere când își dă osteneala. Voi aveți prejudecăți delicate și obișnuite. Și vă credeți șmecheri, dar sunteți toți niște comozi, mâncători de pilule, încornorați și încăpățânați.

Bun, mă opresc din sictiruri, fiindcă am ajuns. Mașina oprește în fața unei vile frumoase construită într-un parc. Și miroase frumos în cartierul ăsta, fir-ar să fie!

Cerberii noștri ne împing înăuntru. Iată-ne într-o încăpere plăcut mobilată în lemn de păr de culoare deschisă. Un ventilator fixat în tavan toarce ca o pisică fericită, făcând să se înfioare ghirlanda de mătase roz.

Intrând, o văd pe frumoasa Else așezată într-un fotoliu moale. Stă cu picioarele încrucișate, ceea ce îi ridică fusta mai sus de genunchi; spectacolul merită deranjul.

— Ia te uită, spune ea zărindu-mă, de unde mi i-ai scos pe ăștia, Bruno?

Pomădatul rânjește tandru.

— Am văzut perechea asta de tâmpiți într-o vitrină și m-am gândit că ți-ar face plăcere.

— Ești prea drăguț, iubitule.

Rânjesc și declar:

— Iubitul tău, Else, fără amicul lui care are o moacă demnă să galopeze printre stâncile din grădina zoologică de la Vincennes, ar fi tocmai bun să desfunde chiuvetele și closetele. E un căcăcios cum nu mai găsești; în momentul când m-am lăsat îmbrobodit de doamna și domnul era pe cale să ne

povestească viața lui și a ta pe deasupra. Nu pot să cred că tu, cu picioarele și cu moaca pe care le ai nu găsești altceva să-ți pui pe pernă decât oala asta de briantină. Poate că ți-e frică să nu-ți fie frig la picioare. Nu ți-a spus nimeni până acum că există buiote?

Abia am timp să evit un croșeu de dreapta pe care mi-l trimite Bruno, nebun de furie. Se repede să-mi mai dea unul, dar eu mai prompt, îi trag o lovitură de savată la tibie. Toate astea fără să cobor brațele. E pe jos zăpăcit ca Manon, pe covor încercând să-și dea seama ce i s-a întâmplat în timp ce toată lumea se amuză.

Îl văd apucându-și pistolul – de altfel e al meu – cel pe care mi l-a oferit Sorrenti; pistoalele mele sunt mici. Știu că un tip umilit așa cum a fost Bruno nu se mai stăpânește și ar doborî-o și pe surioara lui în leagăn dacă i s-ar părea că rânjește.

— Ei, hai, protestează Else, nu te purta ca un copil, dragule.

El șovăie, apoi se stăpânește și se duce să se așeze.

— Ce facem acuma? întrebă roșcata.

Else încruntă sprâncenele.

— Tu închide pliscul, spune ea. Stai în fața ușii cu Billy. Tu, Billy, stai cu pistolul îndreptat în direcția dragului comisar; cum ai văzut, e un dezghețat și un nervos. Cel puțin l-ai dezarmat?

— I-am luat pușcociul, spune cu mândrie Bruno. Îmi înăbuș un râs nebun. Nu știu dacă aveți memorie de doi bani, dacă nu, vă reamintesc că mi-a dat consulul cadou un pistol de 7,61 pe care până acum n-am avut ocazia să-l folosesc. Pârțâitoarea asta o simt atârnându-mi în buzunar. Am poftă să o mângâi ca pe un animal cumsecade, gata să facă ce i se ordonă.

— E-n regulă, spune Else, poți să lași jos brațele și să te așezi. Cine e femeia asta? întreabă ea arătând-o pe Jeannine.

— Sora consulului de la Neapole. În legătură cu el, am auzit că a fost omorât în tren.

Ea tresare, iar mișcarea ei mă convinge până la urmă că nu sunt amestecați.

— Fără glumă, și planurile?

— Mă scuzați că mă amestec în discuții, spun, dar pot

răspunde la întrebarea asta. Planurile sunt la Paris. Și mă îndoiesc să poată fi furate încă o dată, fiindcă dacă ăia care răspund de ele nu mobilizează și o parte dintre rezerviști ca să le păzească, înseamnă că sunt atât de cretini, încât față de ei amicul tău cu mutră antipatică e un Michelangelo.

Else se strâmbă.

— Da, draga mea, e nasol pentru tine. Cu toți marafeții pe care i-ai dat ca să pui pe picioare expediția asta, ai fi făcut mai bine să-ți cumperi o băcănie și să vinzi cinstit turtă dulce și sticle de Marie Brizzard, cât timp ești destul de frumoasă să atragi clientela. Resemnează-te să accepți inevitabilul. De fapt, ar fi putut fi și mai nasol.

Ea mă măsoară pieziș.

— Ce vrei să spui?

— Asta că îmi lipsește codul pe care și voi îl căutați. N-are prea mare importanță în sine însuși, însă guvernul francez ar prefera să nu zacă cine știe pe unde. Dați-mi informații cum să-l recuperez și uit afacerile voastre împuțite. Dacă nu, vă arestez pe toți și dacă nu cunoașteți pușcăriile italiene, o să aflați multe despre problema asta în scurt timp.

Billy izbucnește în râs.

— Fără glumă, unde te crezi, caraliule? Cine e la capătul țevii pușcociului meu?

— Are dreptate, observă Else, prea te dai mare, San-Antonio. Ar trebui să pricepi cu psihologia ta obișnuită că unei femei dezamăgite îi place să se răzbune. Mi-ai ucis trei oameni, ai făcut să eșueze o afacere care, cum ai observat, m-a costat mult timp, răbdare și bani. Tot ce îmi rămâne e satisfacția de a mă despăgubi pe pielea ta. Și n-o să mă lipsesc de ea. Pentru început o să-i facem diverse chestii nu prea nostime fetei ăsteia pentru care pari să ai multă simpatie; pe urmă o să fie rândul tău și o să-ți dai seama că tot ce ai citit despre blestemățiile Gestapo-ului era literatură roză față de ceea ce o să înduri.

În acel moment strănut și fac o mutră plictisită de tip care trebuie să-și sufle nasul, mă scotocesc prin buzunare ca și cum mi-aș căuta batista. Toate pregătirile astea pentru ca gestul de

a pune mâna acolo să pară firesc.

După părerea mea e timpul să încerc ceva. Încrucișez picioarele ca să fac să urce țeava pistolului în buzunar. O trag la întâmplare, prin țoale, în Billy fiindcă el ține pârțâitoarea. Calculez bine. Nu vreau să-l ucid, fiindcă nu-mi place să lichidez pe cineva pe ascuns. O să încerc să-l lovesc la umăr. Ridic ușurel siguranța. Apăs pe trăgaci.

Nu face prea mult zgomot, asistenții sunt uluiți să vadă că Billy se dă peste cap urlând.

— Aruncă-te pe burtă, îi strig Jeanninei, o să se lase cu bombardament.

Într-adevăr, Bruno reacționează sec. Pistolul de 9 mm al lui Sorrenti îndreptat în direcția mea scuipă din plin. Din fericire, gloanțele trec peste capul meu fiindcă m-am lăsat să cad în genunchi și sărmanul Billy e cel care-o încasează încă o dată. E culcat plin de sânge de-a lungul scaunului, în timp ce roșcata lui urlă ca un remorcher care cere trecerea prin ecluză.

Arunc o privire spre Jeannine, și în privința ei totul e bine. M-a ascultat și s-a ghemuit înapoia unei canapele.

Îl ochesc pe Bruno la mână și trag. Scoate un țipăt iar pistolul îi cade pe covor.

Else care nu era înarmată când am venit, rostogolește niște ochi înnebuniți.

— Mâinile sus toată lumea! urlu. Vezi, Bruno, că piesele mele au întotdeauna trei acte. M-am săturat de fițele voastre. Vreau numele tipului care are codul, nu numai ca să-l iau, ci ca să-l lichidez, fiindcă el l-a ucis pe amicul meu consulul. O să vă întreb separat. Tu, roșcato, ai ceva de spus?

Tipa scutură din cap disperată. Fata asta, e limpede, nu-i decât o pipiță în remorca unui membru al bandei.

— Bine, nu știi nimic. Tu, Else?

— Poți să crăpi, caraliule.

Și îmi aruncă o grămadă de epitete neconvenabile. Prefer să nu-i dau atenție, mă întorc spre Bruno.

— Sărmane bătrân, vom fi siliți să reluăm conversația de la *Il Capitello*. Vorbește sau încep din nou focul meu de baraj, iar

în raportul meu o să fie vorba de legitimă apărare.

Bâiguie nu știu ce; de data asta e terminat.

Sunt tot mai insistent, atunci se hotărăște.

— E-n regulă, o să-ți spun.

— Taci, îi ordonă cu glas înăbușit Else. Laș împuțit ce ești.

— Păi, Else… protestează el.

— Ajunge, Else, ai cu siguranță dreptate în ce privește modul de a-ți judeca iubitul, dar nu-i tăia vorba fiindcă o să aveți de tras tu și el din pricina asta.

Ea pare cu totul nebună, ochii îi strălucesc. Brusc, se aruncă pe jos și face o criză de nervi, dar când îmi dau seama că e o glumă și că acționând astfel nu are alt scop decât să înhațe faimosul pistol de 9 mm de pe covor, e cam prea târziu, fiindcă îl ține în mână și-l golește conștiincios în Bruno.

— Ticăloaso, urlu eu, ești cea mai parșivă scursoare pe care am întâlnit-o vreodată!

Ea rânjește lungită înaintea corpului italianului. Văd țeava pistolului îndreptându-se spre Jeannine. Lupta are loc chiar pe podea. Dacă trage mica mea Jeannine o încasează, fiindcă e și ea pe burtă înapoia canapelei. Dar aceasta e ridicată cu vreo douăzeci de centimetri.

Mă reped și nu știu ce se petrece, dar Else scoate un plânset înăbușit și se înmoaie de tot. Fără îndoială i-am lovit brațul când trăgea, iar glonțul i-a intrat în gât ucigând-o pe loc.

Se face tăcere deplină în timpul căreia nu se aude decât zgomotul respirației noastre stăpânite și clănțănitul dinților roșcatei. În sfârșit, tușesc un pic ca să-mi limpezesc glasul.

— Hei, Jeannine!

Iese din colțul ei, puțin palidă dar fără să tremure prea tare.

— S-a terminat? întreabă.

— Așa s-ar zice, ca botez al focului n-ai de ce te plânge.

— Nici nu mă plâng.

— Dacă am merge să bem un drink?

— E un proiect care poate fi susținut.

— Și încă cum!

Mă duc la roșcata care e lipită de perete ca un afiș și al cărei chip se înverzește.

— Fata mea, o să-ți dau cel mai bun sfat care ți s-a dat vreodată: cară-te din viesparul ăsta în goană și nu te mai juca de-a gangsterii, fiindcă dacă uneori chestia izbutește, se întâmplă și să se termine rău. A fost și așa destul șucăr în seara asta aici, așa că nu vreau să-ți fac neplăceri. Șterge-o cât mai departe poți și încarcă să te măriți cu un tip cumsecade.

Nu mă face să-i mai repet o dată. Într-o clipă și-a înșfăcat poșeta și s-a repezit afară.

Îi ofer brațul Jeanninei și ieșim.

— În concluzie, e destul de slab ca rezultat.

Nu-i răspund nimic, reflectez.

Capitolul 5

TOTUL SE PLĂTEȘTE

Luăm fără să ne jenăm mașina americănească a gangsterilor mei.

— Ce masacru! suspină Jeannine.

— Nu te necăji prea mult pentru asta. Au găsit ce-au căutat. Sunt milioane de tipi care dau în brânci la Citroën, la Ford, în mine, peste tot și care sunt mulțumiți că o fac. Gangsterii ăștia erau din cea mai nenorocită spiță de ticăloși. Când un soldat cade, nimeni nu protestează și totuși, soldatul n-a cerut să i se rupă gura la sute de kilometri de căminul lui, de slujba și de obiceiurile lui.

— Ai dreptate, bâiguie ea.

— O să te las în locul unde ți-ai parcat mașina, iar eu o șterg la hotel. Cât despre tine, o să te duci să faci nani la ambasador.

— De acord în ce privește recuperarea mașinii, dar nu conta să mă duc să dorm la ambasadă.

Zâmbește palid.

— Nu mă simt în mediul meu, adaugă ea.

Mă feresc să insist.

— Foarte bine, atunci mă duc la hotel, îți rezerv o cameră și dau telefon șefului poliției ca să-l pun la curent cu ce s-a întâmplat.

Execut programul ăsta, totuși cu următoarea variantă: de îndată ce ajung la *Imperator,* comand nu o cameră, ci un triplu coniac.

După mica ședință care a avut loc, simt nevoia să-mi instalez încălzire centrală în corp.

Coniacul se lasă băut atât de bine încât mai cer. Tot înghițind băutura asta dumnezeiască, îmi pun gândurile în ordine fiindcă s-au cam amestecat în ultimul timp. Din fericire bila mea e un fișier excelent. Într-o clipă, totul reintră în ordine. În clipa asta mă ridic și mă îndrept spre cabinele telefonice. Îl sun pe șeful poliției, e din fericire la domiciliul lui; în câtva cuvinte îi relatez ultimele mele peripeții.

— Șucărul de la Monte Cassino a fost vax pe lângă ședințele mele de noapte, conchid eu, dragă signore, foarte curând o să dau un recital de rupt guri și de înșurubat burice cu șurubelnița, nu trebuie lipsit.

Apoi schimb tonul și-i povestesc unele – nu toate – dintre ideile mele, ceea ce îl face să exclame *Impossibile*! *Santa Madona*! și alte chestii care-i exprimă sentimentele.

Când pun receptorul în furcă e mai aiurit decât dacă un tren de marfă i-ar fi trecut peste burtă.

Pe urmă telefonez la aeroport și adun de acolo informațiile necesare, totul merge bine.

Jeannine se întoarce. Vin în urma ei fără ca ea să mă audă și-i admir ceafa fragilă acoperită de un păr în dezordine. Dacă n-aș fi un tip cu o educație trăsnet și care știe să se stăpânească, i-aș da un pupic pe gât care ar face-o să vibreze ca o coardă de vioară.

Pupicul ăsta e, ca să zic așa, specialitatea mea; talentul meu în societate. Sunt bărbați care seduc femeile povestindu-le cum au fost operați de apendicită, alții făcându-le scamatorii cu cărți de joc, alții recitându-le din Verlaine, ei bine, în ce mă privește, ceea ce mă face să le câștig pe toate tipele – independent, desigur, de moaca mea valabilă și de manierele

mele civilizate – e pupicul ăsta.

Nu contați să vă inițiez în practica asta galantă, nu sunteți în stare să pricepeți. Și pe urmă, fiecare se descurcă. Și cu cât omul știe mai multe chestii, cu atât e mai șmecher și trebuie să le păstreze pentru uzul lui personal.

Nu, hotărât lucru, e prea devreme ca să-mi încerc norocul pe lângă Jeannine.

Îi pun mâna pe umăr.

— Hello, fetițo!

— San-Antonio!

A spus asta atât de drăguț și a părut atât de liniștită că mă vede, încât mă simt mișcat.

— O să urcăm în camera mea în timp ce ți-o pregătește pe a ta și o să bem ceva ca să ne remontăm. Nu-mi spune că nu se cuvine fiindcă m-ai face să râd și nu prea am chef. Și apoi, aștept vizita lui Sorrenti.

— Crezi că o să-ți poată da alte indicii?

— Cred, da.

— Să sperăm.

Urcăm în apartamentul meu și, așezați confortabil în fotolii, ne expediem niște Buton; e un lichior italian care se lasă băut fără să protesteze.

Pe la ora unsprezece, recepționerul sună ca să mi-l anunțe pe Sorrenti.

Îl aștept la ascensor. Vine îmbrăcat cu o eleganță rară. E în smoching și miroase a piele de Rusia.

— Scuzați-mă, îmi spune că n-am venit la întâlnire aseară, dar aveam o întrunire importantă la care nu mă gândisem în momentul când am stabilit-o.

Intră și o salută foarte plecat pe Jeannine. Apoi continuă volubil ca un jucător de *bonneteau*{9}.

— Totuși am putut obține câteva indicații asupra oamenilor care vă interesează. Ați putut scoate ceva din ele?

— Da.

— Ah, bine, oftează el; iată că părerile mele de rău s-au potolit. Cum s-au terminat toate astea?

— Printr-o înmormântare colectivă.

— Ei, nu!

— Ba da.

Îi povestesc cum am petrecut seara. Îi lasă gura apă.

— Sunteți extraordinar.

Am auzit exclamația asta măgulitoare de atâtea ori încât nu-mi mai produce nicio plăcere.

Îl las să-și debiteze felicitările uzuale.

— În concluzie, ați triumfat pe toată linia, spune el.

— O, ba nu, încă n-am pus mâna pe cod și nici pe asasinul consulului.

Cască ochii mari.

— Păi credeam că Bruno e asasinul, spune el surprins.

— Și eu credeam, dar se dovedește că nu putea fi el, pentru excelentul motiv că era în avionul Neapole-Roma și nu în tren, în momentul când domnul Pival de Roubille a fost înjunghiat.

— Atunci e un complice?

— Nici asta nu cred. Else a părut într-adevăr surprinsă aflând de moartea amicului nostru. Nu-i așa, Jeannine?

— Am observat și eu asta, spune fata și dacă vreți o părere feminină, ei bine, vă spun că femeia asta într-adevăr nu știa de moartea nefericitului meu frate.

Se lasă o tăcere densă ca melasa.

Sorrenti ridică din umeri.

— În orice caz, observă el, șansele de a regăsi codul îmi par firave acum când toată banda e distrusă. Fiindcă pesemne că l-au ascuns cu grijă.

Fac câțiva pași prin cameră.

— Nu-l aveau.

— Sunteți sigur?

— Sigur.

— Atunci ce concluzie trageți?

Îl privesc.

— Dar dumneavoastră?

— Drept vorbind, nu știu ce să cred.

— Nu-i nimic, se aranjează, sunt optimist mai înainte de toate, îl asigur eu. Apropo, vă mulțumesc pentru pistol.

Mă caut prin buzunare și scot arma.

— O să vă înapoiez jucăria asta.

Sorrenti schițează un gest de refuz.

— Păstrați-l, vă poate fi de folos.

— Și dumneavoastră?

— O, eu, zâmbește el scoțând din teacă de sub braț un pistol Smith și Wesson cu țeavă lungă, sunt protejat.

Scot un șuierat admirativ.

— Ei drăcie, spun luându-i arma, ați trecut la artileria grea.

Brusc, veșnicul zâmbet care plutește pe buzele lui Sorrenti dispare, tipul parcă a înghițit o aspirină și se strâmbă; schimbarea asta de fizionomie are o pricină, iat-o: țin un pistol în fiecare mână și cele două țevi sunt îndreptate spre stomacul lui.

— Ia, spune, Sorrenti, ce-ar fi dacă am vorbi sincer?

Jeannine scoate o exclamație de surpriză.

— Ce faci? spune ea.

Îi răspund aspru, fără să-mi dezlipesc privirea de pe Sorrenti.

— Meseria, fetițo. Să nu-ți fie frică, nu sunt sonat.

— Dar… dar… behăie italianul, signore, e o glumă.

— Crezi că în clipa asta am mutra unui tip care face scamatorii cu o brichetă-jucărie ca să se amuze societatea?

— Dar, signore, nu înțeleg.

— Aha, nu înțelegi! Ei bine, signorele o să te lumineze scârbă ce ești, și pe urmă o să-ți mai fac încă o grămadă de chestii pe deasupra. Signorele, vezi tu, nu-i idiot. Slavă Domnului. Zâna care împărțea mintea și imaginația nu era la baia turcească atunci când a fost rândul signorului să-și primească partea. O să-ți povestesc adevărul, așa cum l-am reconstituit în țeasta mea de nichel-crom. Când ne-am întâlnit prima oară în biroul șefului poliției secrete, mi-ai spus foarte sincer ce știai, fiindcă nu avuseseși timp să reflectezi. Dar când am plecat, ți-a venit o idee. Ți-ai spus că tipul care o să aibă planurile în buzunar o să poată cere cât vrea și atunci, fiindcă știai că aștept fotografiile lui Tacaba ca să mă duc la cârciuma pe care mi-o indicaseși, l-ai convins pe fotograful de la identitatea judiciară și l-ai pus să facă două feluri de clișee;

primo: o imagine a corpului în suc propriu, *secundo*: un portret aranjat al defunctului, așa cum cerusem eu. Ai luat prima fotografie și ai dat fuga la cârciumar fiindcă voiai să ai informații cu privire la afacere. La început tipul s-a lăsat rugat, dar tu i-ai vorbit de mine, i-ai anunțat vizita mea și l-ai terorizat arătându-i în fotografie cum îi tratez pe tipii care nu sunt de părerea mea. Atunci individul s-a morcovit grozav și ți-a propus o afacere: el să-ți dea codul, iar tu să-l scoți din cauză. Propunerea asta ți-a convenit de minune, nu sperai atâta și ai spus da. Cretinul ți-a dat codul; mă întreb cum de se afla în posesia lui, presupun totuși că servind drept cartier general bandei din care făcea parte, ceruse garanții serioase. În sfârșit, nu contează… Numai că, după ce l-ai obținut, ți-ai spus că o să vin eu cu o falcă în cer și cu una în pământ… Pentru ca să-ți poți conduce afacerea după voie, l-ai răcit pe amic.

Mă întrerup. Sorrenti e ceva mai puțin palid decât măslina. Buzele îi sunt de culoarea plastronului.

— E fals! E fals! latră el. Signore glumiți.

Mă apropii de el și-i dau o lovitură de genunchi în partea de jos a abdomenului ca să-l fac să tacă și să-i arăt că sunt cât se poate de serios.

Ca să am o mână liberă, îi arunc unul dintre pistoale Jeanninei spunându-i să aibă grijă să nu poată ajunge la el Sorrenti. După care îl scotocesc pe deșirat. În portofelul de crocodil găsesc codul.

— Și asta ce-i băiete?

Nu mai spune nimic, stă cu gura deschisă și privirea fixă.

— Acum să vorbim despre ce-a urmat. Băiatul ți-a adus biletul meu. Grijuliu să-ți arăți zelul, te urci *presto* la volan și sosești în clipa când Else și băieții ei mă îmbarcă în mașină.

Hotărât lucru, hazardul lucrează pentru tine, n-ai decât să-i urmezi și o să te ducă până la faimoasele planuri. Și-i urmărești până pe coastă, unde-i vezi urcând și urcându-mă la bordul caravelei lor. Aici ești descumpănit, nu poți anunța poliția, așa cum ai face dacă ar fi fost vorba de un punct fix și profitând de arestare să șterpelești planurile. Te întorci la

Roma. Iei singurele măsuri care-ți sunt îngăduite. Întrucât ești un caraliu mai mult sau mai puțin adevărat, dar pirat ești adevărat, și domnești asupra lumii hoților, îi anunți pe toți informatorii din posturi să pândească posibila apariție a vasului. Așa afli că vaporul Elsei e pe la Neapole. Te duci la fața locului și după ce i-ai mobilizat pe borfașii de acolo să supravegheze coasta, aștepți. Așa afli de sosirea mea la consul, unde am fost dus de un mic pungaș.

Pricepi că am pus mâna pe planuri, când îți dai seama că oamenii Elsei supraveghează consulatul. Nimic nu-i pierdut însă. Trebuie acționat repede și profitat de ocazie. Ne urmărești până la tren, destul de prudent fiindcă te cunosc și tocmai pentru că te ascunzi nu-ți dai seama când o șterg.

Pe drum, te hotărăști să joci totul pe o carte. În compartiment nu mai e decât consulul. De aici tragi concluzia că am coborât dându-mi seama că Bruno mă urmărește și că i-am lăsat planurile însoțitorului meu, iar atunci, nemernicule, îl ucizi. De îndată ce te întorci la Roma, pui să-i caute pe Bruno și Else, fiindcă aveai semnalmentele lor și le trimiți vorbă să vină la *Il Capitello.* Voiai să te descotorosești de unii și de alții, punându-ne în contact. Din pricina asta n-ai venit.

Îl privesc ca pe un păianjen:

— Am telefonat adineauri la aeroport. Voiam să verific dacă Bruno luase avionul; n-a mințit. Cu aceeași ocazie, am întrebat dacă se găsește numele tău pe listele de pasageri în ultima vreme și mi s-a spus că ai zburat spre Neapole a doua zi după răpirea mea.

Mă uit la ceas.

— Peste zece minute, o să fie plin de sticleți aici. Am pus la punct arestarea ta. Mai înainte vreau să-ți administrez o corecție.

Îi întind lui Jeannine cel de-al doilea pistol și îmi scot haina.

Sorrenti se clatină.

Ca să-l înviorez îi aplic o directă de stânga în nas. Sângele țâșnește ca petrolul dintr-o conductă. Continui cu un un-doi la tâmple. Atunci se trezește și înaintează spre mine. Schițează

savant un upercut și îmi trage un picior în ficat care mă face să tușesc.

De data asta îi dau drumul cu dragă inimă. Încasează lovituri din toate părțile. Brațele mele se mișcă așa cum vibrează coarda unei viori. Tipul se ghemuiește. Ca să-l termin îi trag o lovitură de savată în frunte, dar mă prinde de picior și mă răstorn. E imediat peste mine și-mi ține brațele lipite de podea. Îi fac o foarfecă și ne neutralizăm. Întocmai ca pentru ziarele ce se concurează, va câștiga cel care va rezista mai mult. Cu o sforțare cumplită îl răstorn și îmi dă drumul.

Răsuflăm preț de o clipă ca niște foci și, deodată, simt că mă ia cu frig pe spinare; Sorrenti are un cuțit în mână. Nu știu unde l-a ascuns, dar s-a descurcat să-l scoată la momentul potrivit.

Într-o clipă o să-l arunce și sunt într-un colț al încăperii unde se află mobile înapoia cărora m-aș putea ascunde.

Poc! Poc! Poc!

Trei focuri ca la teatru. Văd fumegând pistolul Smith și Wesson în mâna lui Jeannine.

— Ei, Jeannine, exclam eu, pornim la treabă?

SĂ CONCHIDEM ÎNTRE NOI

Unul care nu și-a revenit e contele Sforza, când și-a văzut amicul, pe Sorrenti, întins lângă patul meu ca o carpetă făcută sul ca să fie trimisă la curățat.

— Morte, a spus.

— Completamente, i-am răspuns.

Și-a scărpinat capul la fel de păros ca o sticlă de ceas.

— Sorrenti asta, totuși, cine ar fi *detto che* era un nemernic!

M-am amuzat.

— Te poți înșela cu privire la oameni. Nu-i așa?

Și i-am explicat cum au luat naștere bănuielile mele.

— Închipuiți-vă, i-am spus, că mă feresc întotdeauna de amicii care știu prea multe. Când am înțeles că gangsterii mei nu sunt vinovați de uciderea consulului, am început să reflectez serios și atunci mi-am dat seama că există un personaj misterios, care își juca rolul în surdină, și că ăsta puteți fi dumneavoastră…

— *Santa Madonna,* a lătrat contele Sforza.

— … sau Sorrenti, am încheiat eu. Îmi dădea prea multe precizări despre acțiunile bandei Elsei. Cum putea ști că Bruno e la *Il Capitello,* dacă nu fiindcă el însuși mă sfătuise să mă duc? Și pe urmă, vedeți, când l-am văzut pe pungașul nostru în compania dumneavoastră la ambasador, un lucru mi-a atras atenția. Sorrenti avea hainele mânjite de funingine, ca atunci când călătorești cu trenul. El care era atât de îngrijit! Am dedus de aici că venise din călătorie și nu avusese timp să se schimbe când i-ați cerut să se ducă la ambasadă.

•

Iată-mă în Franța, la Paris!

Foarte curând, după ce Félicie îmi va fi călcat cămașa o să mă duc să-mi beau aperitivul la *Dauphin* cu câțiva dintre colegi. Chiar am să-mi iau revanșa la zaruri de la comisarul Berliot.

Ghinionul e cu înmormântarea de după-masă. Pe mine

înmormântările mă întristează. Nu atât din pricina voalurilor și a coroanelor, ci fiindcă trebuie să strângi caraba la o grămadă de tipi pe care nu-i cunoști și să le șoptești chestii triste. Dar în sfârșit, nu pot să nu mă duc. Ce-ar spune Jeannine? Poate că negrul îi vine bine fetei ăsteia. Și pe urmă un ministru sau ceva de genul ăsta o să-i acorde lui Gaétan Legiunea de onoare post-mortem. O să-mi spuneți că acolo unde e el, decorațiile sunt toate la fel și că ți le pui deasupra capului: oricum asta o să facă plăcere familiei.

•

Peste câteva zile o să mă duc să-i fac o vizită de politețe lui Jeannine și pe urmă o să mă întorc a doua zi, și din nou a doua zi, până când o să vină clipa să-i expun teoria mea cu privire la marele pupic. Știu să fiu tenace.

Pentru alte amănunte, va trebui să vă referiți la viitoarele volume; pentru azi ajunge. Și încercați să nu fiți dezamăgiți: Așa sunt cititorii întotdeauna, fie cartea veselă sau tristă, fie că se sfârșește cu bine sau cu rău, au ei mania blestemată de a nu fi niciodată satisfăcuți.

În sfârșit, înțelegeți că la prețul cărții editorul meu nu vă poate da o vacă. Și chiar dacă v-ar da-o, ați mai avea și tupeul să-l întrebați dacă o să fete.

Spectacolul s-a terminat
Cine iese e bun ieșit.

Sfârșit

virtual-project.eu

mastică

SAN-ANTONIO

Réglez-lui son compte !

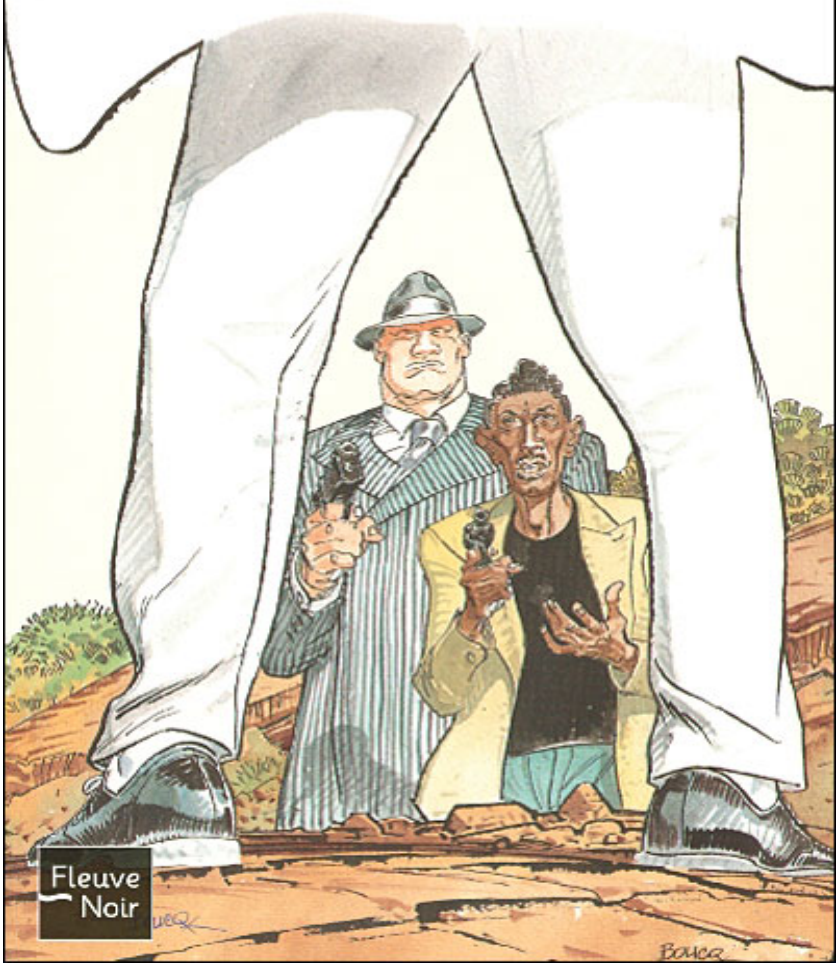

Fleuve Noir

{1} Răbdarea face mai ușor de suportat orice nu se poate îndrepta. (lat; n.tr.).

{2} Corect: *Pavană* (n.tr.).

{3} Călău al Franței. Pedeapsa cu moartea a fost abolită în Franța în 1981. (n.tr.).

{4} Paul Géraldy (1885-1983), scriitor francez. Versuri de dragoste (*Tu și eu*), teatru (*Așa să fie*). (n.tr.).

{5} Mâncare provensală de pește cu sos de roșii foarte condimentată. (n.tr.).

{6} Joc constând dintr-un baston ascuțit la un capăt care trebuie introdus într-o bilă găurită, legată de acesta printr-o sfoară. (n.tr.).

{7} Zonă în departamentul Auvergne. (n.tr.).

{8} Vers din *La Marseillaise,* imnul național al Franței. (n.tr.).

{9} Joc de cărți în care unul dintre jucători trebuie să ghicească o anumită carte a partenerului său. (n.tr.).